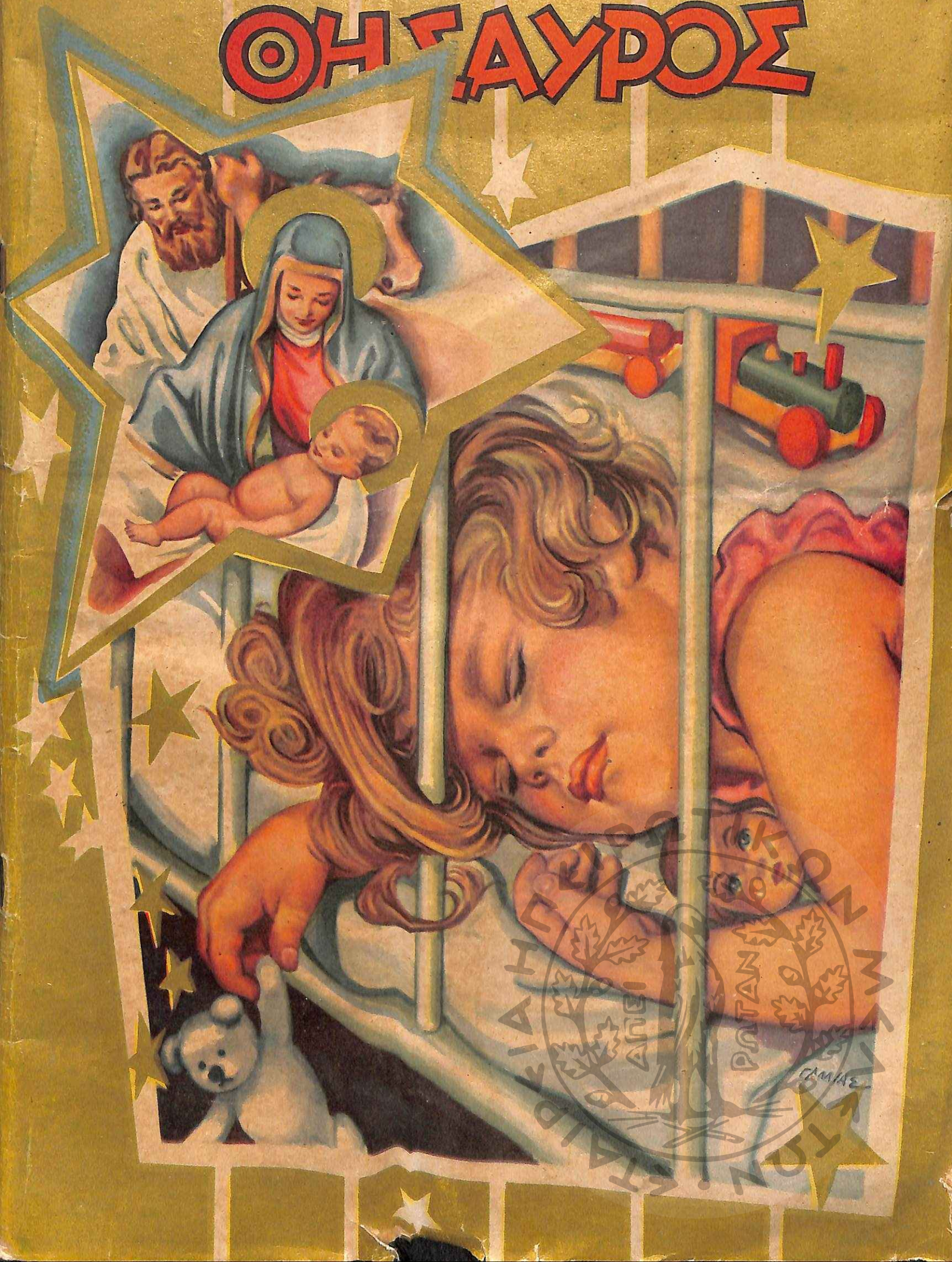

Ο ΗΓΑΥΡΟΣ

Απευθύνεται στο φίλο της κατά τρόπο, που τον εξοργίζει...

Είναι
αρεσκία
η
ΖΗΛΕΙΑ

ΟΛΑ τα φταίει εκείνος ο Μαρούα. Μαύρη ή ώρα που διάβαζε το Γάλλο μυθιστοριογράφο. Έμπροστίστηκε τόσο από τις ιδέες του... «Αν, τουλάχιστον, ο έμπροστίστηκε τόσο από τις ιδέες του...»

Τα συμπεράσματα αυτά έχουν κλονίσει τη γαλήνη ενός ζεύγους έρωτα. Κι' είναι τόσο αρμονικό. «Πήρες κατανόηση πνευματική, πλήρης συνειδητοποίησης» — γράφει ο άντρας. Έχουν δε και τα δύο μεγάλη σημασία. Ίδιος ο δεύτερος. Μη κανένας τους «άνωτερος», υποτιμώντας τον παρόντα σώμα. Ή συνεινώνσει δύο σώματα παίζει μεγάλο ρόλο στην ομαλή συνιδίωσι.

Πολλές φορές η δυσαρμονία εκδηλώνεται σε όλα. Μέσα βλέπει ο ένας νύκτα βλέπει η άλλη. Διαφορετικοί οι χαρακτήρες, οι ροπές, το ήθος. Άνομοι ή μόρφωση και η άγνοιά τους. Και όμως τους βλέπεις να μη μπορούν να κάνουν ο ένας χωρίς τον άλλον. Πώς τα καταφέρνουν; — Ανεκτιμήσιμα όσα τους ξέρουν. Πώς τον ανέχεται; Πώς την ανέχεται; Μυστήριο τους φαίνεται το γεγονός ότι, ενώ όλα τους χωρίζουν, εν τούτοις συνεχίζουν την κοινή πορεία.

Τους χωρίζουν όλα εκτός από ένα, το σώμα. Όσοι η άσχημο, δεν έχει σημασία. Η συνεινώνση των σωμάτων υπερκαλύπτει όλες τις άλλες διαφορές. Θα δите άντρες ώριμους με γυναίκες άσχημες, το ήθος. Άνομοι ή μόρφωση και η άγνοιά τους. Και όμως τους βλέπεις να μη μπορούν να κάνουν ο ένας χωρίς τον άλλον. Πώς τα καταφέρνουν; — Ανεκτιμήσιμα όσα τους ξέρουν. Πώς τον ανέχεται; Πώς την ανέχεται; Μυστήριο τους φαίνεται το γεγονός ότι, ενώ όλα τους χωρίζουν, εν τούτοις συνεχίζουν την κοινή πορεία.

Πιστός όσο δεν παίρνει. Άφοσιωμένος στη γυναίκα που αγαπά, ούτε από περιέργεια στο όνειρό του σε άλλες. Δεν είναι ο πιστός από υποχρέωση. Μένει σταθερός γιατί δε διανοείται την ασάφεια. Βρίσκει τόση ερωτική επάρκεια στο πλευρό της φίλης του... Στην περίοδο της γκρίνιας γοητείας καθώς βρίσκεται, αντιμετωπίζει συχνά προσκλήσεις σε ξένα γεύματα. Κάνει πως δεν καταλαβαίνει. Δεν το συζητεί καν. Δεν το διανοείται. Τού είναι ασυλληπτό να ερωτοτροπήσει με άλλη γυναίκα. Ακόμα και το απλό φλέπ του είναι άγνωστο. Τον ερωτεύονται οι φίλοι του.

Τί είναι αυτό το δικό σου; Θα το ξεγυμνώσει κανείς αν ήσουν παντρεμένος. Άλλα να μένεις πιστός σε μία γυναίκα, που δεν είναι γυναίκα σου...

Δεν πάνε να ερωτεύονται... Φτάνει που βρίσκει αυτός την ευτυχία του κοντά της. Δηλαδή θάβρισκε την ευτυχία του, αν, δυστυχώς τρωμερός, δεν τον βασάνιζε η ζήλεια της.

Όσο εκείνος δε ζηλεύει, τόσο εκείνη βασανίζεται και βασανίζει. Ένδιαφέροντα γυναίκα κι' αυτή, από πολλούς πολιορκείται. Δεν υποχωρεί, βέβαια, κολακεύεται όμως από τις φιλοφρονήσεις που της κάνουν, δεν είναι απόλυτα ασύστη, αφήνει κάποιες ελπίδες. Έν τούτοις αντί οι εκδηλώσεις αυτές να ταράζουν τη γαλήνη του άλλου, αναστατώνεται ή ίδια που δεν έχει κανένα λόγο να υποχωρεί.

Άσχημα που περνά η ζωή τους... Συνεχώς ύπνοις διαρκώς σκηνές. Πού ήσαν; Πού δεν ήσαν; Γιατί ήσαν, γιατί δεν ήσαν; Ποιά είδες; Ποιά μίλησες; Τί σου είπε και τί της είπες; Γιατί έκφραστηκες ευνοϊκά για ένα πρόσωπο; Γιατί χειροκρότησες με τα χέρια ψηλά την πρωταγωνίστρια του ελαφρού θεάτρου; Γιατί δε βρέθηκες στο γραφείο σου την τάδε στιγμή; πού σου τηλεφώνησε; Ποιά σκέφτηκες και μελαγχολείς; Ποιά σε απόκρουσε και είσαι νευρικός; Με ποιόν επέτυχες κι' είσαι χαρούμενος;

Κι' ύστερα, οι υποθέσεις ερωτήσεων που δε θά της έκανε ούτε νήπιο. Τον ρωτά: «Αν σου έκλεινε η Σοφία Λόρεν το μάτι; Αν σε καλούσε η Μάνσηλντ; Θα έλεγες μήπως όχι;» Και στη σκέψη ότι 'ανταποκρινόταν στην πρόσκληση των άστερων σπαράζεται από τη ζήλεια. Κατάστασι έντελως νοσηρή. Σα να μη έφτανε δε ότι είναι ζηλιάρα από τη φύση της, έτυχε να πέσει και πάνω σ' ένα βιβλίο του Μαρούα, όπου ο Γάλλος συγγραφέας διατυπώνει ότι δεν υπάρχει αικονιότητα στον έρωτα. Και το βαθύτερο αίσθημα — γράφει ο Μαρούα — άρα η γρήγορα θα ξεφτίση, ανάλογα με την ιδιοσυγκρασία των ερωτευμένων.

Τη σκέψη αυτήν την πήρε και τη δούλεψε στο μυαλό της για να γίνει ακόμα πιο άφορητη. Με τις ιδέες αυτές παρεξηγεί απλούς, στατες καταστάσεις, τραγικοποιεί άσημαντα συμβάντα και γίνεται μαινάδα. Δεν ξέρει τί λέει, δεν ξέρει τί κάνει, δημιουργεί από το τίποτα ζητήματα και απευθύνεται στο φίλο της κατά τρόπο που τον εξοργίζει, τον προσβάλλει, τον γεμίζει λύπη.

Πρέπει δε να σημειώσετε, ότι δεν πρόκειται για κανένα κουτοπόνητο. Γυναίκα τετραπέρατη, έξυπνη, ανεπτυγμένη. Άντι όμως η εύφαι της να συντελέσει ώστε να βλέπει καθαρά, την κάνει να σχηματίζει ύπονοις που δε στηρίζονται σε καμιά βάση. Ευφύια με νοσηρή φαντασία στην υπηρεσία της ζήλειας. «Ο,τι ακριβώς χρειάζεται για το δόγμα».

«Πώς μπορεί να θεραπευτεί μια γυναίκα από τη ζήλεια; Να ελπίσω στη θεραπεία της, ή να το πάρω απόφασι, ότι δηλαδή αν είναι ή πίστι και η αγάπη μου, τίποτα δε θα την κάνει ν' αλλάξει;» Θα θέλαμε ικανοποιητική να ήταν η απάντησή μας στην ερώτησή του κυρίου. Ίκανοποιώντας όμως αυτόν, θα κακοποιούσαμε την άλλη. Άλλοιμονο, η ζήλεια είναι από τις χειρότερες ψυχικές αρρώστιες. Δέ μιλά για το έντονο ενδιαφέρον, για τις ανησυχίες, για τις αμφιβολίες, για όλες αυτές τις εκδηλώσεις που αναπτύσσονται στα όρια της λογικής. Έδώ πρόκειται για τη ζήλεια σε μορφή αρρώστειας. Φοβόμαι δε ότι η αρρώστεια αυτή είναι από μωρή αρρώστεια. Το καλό είναι να μη τόχης μέσα σου, κείνες που δε θεραπεύονται. Το καλό είναι να μη τόχης μέσα σου, κείνες που δε θεραπεύονται. Το καλό είναι να μη τόχης μέσα σου, κείνες που δε θεραπεύονται.

Αν έχες το μικρόβιο, δεν υπάρχουν φάρμακα για να το ξεφορτώσεις. Λε-ναιά! Υδρα. Τίς κόβετε το ένα κεφάλι, πείθετε τη λοβομήνη. Ζηλιάρη ότι, άδικα σας υποψιάστηκε στη μία ή στην άλλη περίπτωση. Ήσυχάζει τη μία μέρα, την επομένη όμως άλλα δέκα κεφάλια φυτρώνουν στη θέση του ενός που κόψατε. Πώς ν' αμυνθείτε; Μη κουράζεστε με τη λογική. Όλα τα λογικά επιχειρήματα δικά σας. Ο ζηλιάρης όμως δεν πείθεται.

Μάλλον το θέλει; Μιά δύσμη, άνωτερη από τη θέλησή του, τον κρατά δέσμιό και δεν τον αφήνει να σκεφτεί με φρόνησι και με νηφαλιότητα. Δυστυχισμένος αυτός δυστυχισμένος και το πρόσωπο, με το οποίο συνδέεται. Καμιά χαρά γι' αυτούς. Πώς να υπάρξει χαρά, όταν σε ζηλεύουν και για τα όνειρά σου ακόμα;

Μερικοί κάνουν σύγχυση ζήλειας και αγάπης. Λοιθασμένη αντίληψη. Η ζήλεια αγάπη δεν είναι. Είναι άα-ώστεια.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

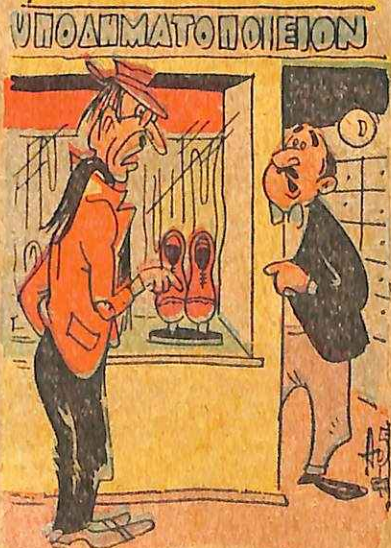
— Πότε μου, κύριε... Πώς να μ' δώσω στη δεσποινίδα Λαχταριστίδου 140 μισθό; Ούτε ρούχα δεν έχει να βάλει η κακομοίρα!

(Του Άρχελαου)

— Όχι, έχω, δεσποινίς... 'Ο... γάμος!

(Του Χριστοδούλου)

— Πόσο τα κρίνεις; — 810!... — Άδωσε μου ένα ζευγάρι... κορόνια!

(Του Άρχελαου)

ΜΙΑ βδομάδα πριν απ' τα Χριστούγεννα — και πολύ πριν μάλιστα — η Άθηνά παίρνει τη γιορταστική της όψη. Και δεν είναι μονάχα τα καρροτσάκια που σπιννούνται κατεπευμένα στην οδόν Αιόλου, για να προσφέρουν τους φτηνούς και φασαρζίκους μπουναμάδες στον κοσμάκη — ροκόνες, σφουρίτρες, τρουμπέτες, ταμπουρά, φασαρμίνες και τα λοιπά — αλλά και στην αγορά και τις συνοικίες τα μακαλικά τα μανάβικα και τα χαρσικά προβάλλουν... τον καλύτερο εαυτό τους για την πελατεία. Στα μανάβικα έχουν εκτεθεί άφθονα τα φρούτα και πλήθος οι γα-

λοπούλες κρέμονται άσπρια στα χαρσικά. — Όλα υπάρχουν! — αναστενάζει φουκαράς πάτερ φαμίλια, που έδλεπε προχτές όλες τις ευλογίες του Θεού κι' όλες τις λικουδιές εκτεθειμένες προκλητικά στην δημοσία θέα. Όλα υπάρχουν πλέον... — Πλήν; ρώτησε άλλος συμπολίτης.

— Πλήν του κυριότερου γιορταστικού δώρου; Του χρήματος, άλλοιμονον! — Και οι δύο ένωσαν την πλήρη ομολογία τους σ' έναν αναστεναγμό αιδούζας και ελπίδας.

— Δεν περάζει, ο Θεός είναι μεγάλος. Άς πάρουν με μια γαλοπούλα μαζί και τη μοιράσουμε στα δύο!...

ΚΑΘΕ χρόνο γίνεται μεγάλη εκοτράτεια στις εφημερίδες υπέρ της προστασίας των αιδών. Οι φιλοί του πρσίνου αγωνίζονται να περισώσουν τα δάση

απ' τη χριστουγεννιάτικη έπιφορά και κηρύσσουν ότι το χριστουγεννιάτικο δέντρο είναι ξένο έθιμο, που μπορεί να εξοστρακισθεί χωρίς να βλάψη την γραφικότητα των χριστουγεννιών. Όμως κάθε χρόνο τ' ανθοπωλεία — κεντρικά και συνοικιακά — γεμίζουν με άφθονα κλωνάρια ελάτων, που ως γνηστόν το άρωμα διο υποουργεί επιτρέπει να κόβονται από τα πιο πυκνά σημεία ώριμών ελάτων βουτών μας. — Μα κυρίε, έλεγε ένας φίλος του πρσίνου, σ' έναν ανθοπώλη, τι τα θέλετε αυτά τα έλατα; Είχαν οι πρόγονοί μας δέντρο χριστουγεννιάτικο; Σας έρωτα; Είχαν;

— Όχι, βέβαια, απάντησε ο πωλητής των δέντρων. — Τότε γιατί έχουμε έλατα; Γιατί δεν γιορτάζουμε; με όπως οι πρόγονοί μας; Και ο πωλητής έλατοπώλη;

— Διά τον ίδιο λόγο, φίλτατε, για τον όποιον δεν φοβάμε ούτε χλαμύδα ούτε φουρτανέλλα! Κι' ο φίλος του πρσίνου

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦ. ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4 — ΤΗΛ. 36.781 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 6

...επρασίνισε με την αποστομωτική απάντησι.

Πλημύρα το χριστουγεννιάτικο καρ-ποστόλ μέσα στο κατάστημα. Άναμεσα στους άλλους πελάτες υπαίγει και μία παρέα από τρία κοριτσάκια, που αναστατώνουν το κατάστημα επί πολλή ώρα σκαλίζοντας όλες τις συλλογές. Τέλος, ύστερα από πολλές έρευνες ή μία τους διαλέγει μία πολύ μικρή.

— Πόσο κάνει; — Αυτή θα πάρετε μόνο; — Μάλιστα, κύριε. Γιατί; — Τίποτα. Σας τη χαρίζω για τον κόπο που έκανε επί μισή ώρα να σκαλίσετε. Και οι τρεις πελατισσες ρεύγουν κατευχαρισμένες για το μέγα κέρδος.

— Δυστυχώς κυρία μου το κατάστημά μας είναι χακαροπλαστικό. Δεν είναι... τράπεζα τουρτών ούτε και τριμετήρη για να δεχεται καταθέσεις.

Ετσι, η πρωτότυπη αλλά και οικονομικώτατη πρότασις της τουρτοοικονομολόγου κυρίας απερρίφθη.

ΧΟΝΤΡΟΣ καλοφάγας στέκεται μπροστά σ' ένα χαρσάκι και επιθεωρεί τις γαλοπούλες.

— Είναι καλές; ρωτά. — Θαμνάσιες.

— Είναι σιτεμένες; — Και βέβαια, κύριε. Τριών ημερών σιταγή.

— Είναι αρκετά παχειές; — Ύψαρχουν και παχειές και μη παχειές. Διαλέγετε ο,τι θέλετε.

— Είναι πολύ μεγάλες; — Ύψαρχουν μεγάλες και μικρές.

— Είναι βραστερές; — Άλλα ο άλλος έχει χάσει την υμνηστική του:

— Άκούστε, κύριε, έσείς όπως πάτε, θα μου ζητήσετε και... πιστοποιητικό κοι-

νήσας. — Λοιπόν, κάθε χρόνο παίρνουμε τουλάχιστον μία ντυζινα τουρτες που προέρχονται από το κατάστημά μας.

— Λοιπόν, είναι δυνατόν να μη μας τις στέλνετε αυτές τις τουρτες, αλλά να τις κρατάτε για λογαριασμό μας κι' όταν θέλουμε να στέλνουμε κάπου εμείς, να χρησιμοποιούμε απ' το απόθεμά μας;

— Λοιπόν, είναι δυνατόν να μη μας τις στέλνετε αυτές τις τουρτες, αλλά να τις κρατάτε για λογαριασμό μας κι' όταν θέλουμε να στέλνουμε κάπου εμείς, να χρησιμοποιούμε απ' το απόθεμά μας;

— Λοιπόν, είναι δυνατόν να μη μας τις στέλνετε αυτές τις τουρτες, αλλά να τις κρατάτε για λογαριασμό μας κι' όταν θέλουμε να στέλνουμε κάπου εμείς, να χρησιμοποιούμε απ' το απόθεμά μας;

— Λοιπόν, είναι δυνατόν να μη μας τις στέλνετε αυτές τις τουρτες, αλλά να τις κρατάτε για λογαριασμό μας κι' όταν θέλουμε να στέλνουμε κάπου εμείς, να χρησιμοποιούμε απ' το απόθεμά μας;

— Λοιπόν, είναι δυνατόν να μη μας τις στέλνετε αυτές τις τουρτες, αλλά να τις κρατάτε για λογαριασμό μας κι' όταν θέλουμε να στέλνουμε κάπου εμείς, να χρησιμοποιούμε απ' το απόθεμά μας;

— Λοιπόν, είναι δυνατόν να μη μας τις στέλνετε αυτές τις τουρτες, αλλά να τις κρατάτε για λογαριασμό μας κι' όταν θέλουμε να στέλνουμε κάπου εμείς, να χρησιμοποιούμε απ' το απόθεμά μας;

— Λοιπόν, είναι δυνατόν να μη μας τις στέλνετε αυτές τις τουρτες, αλλά να τις κρατάτε για λογαριασμό μας κι' όταν θέλουμε να στέλνουμε κάπου εμείς, να χρησιμοποιούμε απ' το απόθεμά μας;

— Λοιπόν, είναι δυνατόν να μη μας τις στέλνετε αυτές τις τουρτες, αλλά να τις κρατάτε για λογαριασμό μας κι' όταν θέλουμε να στέλνουμε κάπου εμείς, να χρησιμοποιούμε απ' το απόθεμά μας;

— Λοιπόν, είναι δυνατόν να μη μας τις στέλνετε αυτές τις τουρτες, αλλά να τις κρατάτε για λογαριασμό μας κι' όταν θέλουμε να στέλνουμε κάπου εμείς, να χρησιμοποιούμε απ' το απόθεμά μας;

Ο υπάλληλος συμβουλεύθηκε τον ιδιοκτήτη για την πρωτότυπη πρότασις κι' ύστερα της απάντησε:

— Δυστυχώς κυρία μου το κατάστημά μας είναι χακαροπλαστικό. Δεν είναι... τράπεζα τουρτών ούτε και τριμετήρη για να δεχεται καταθέσεις.

Ετσι, η πρωτότυπη αλλά και οικονομικώτατη πρότασις της τουρτοοικονομολόγου κυρίας απερρίφθη.

ΧΟΝΤΡΟΣ καλοφάγας στέκεται μπροστά σ' ένα χαρσάκι και επιθεωρεί τις γαλοπούλες.

— Είναι καλές; ρωτά. — Θαμνάσιες.

— Είναι σιτεμένες; — Και βέβαια, κύριε. Τριών ημερών σιταγή.

— Είναι αρκετά παχειές; — Ύψαρχουν και παχειές και μη παχειές. Διαλέγετε ο,τι θέλετε.

— Είναι πολύ μεγάλες; — Ύψαρχουν μεγάλες και μικρές.

— Είναι βραστερές; — Άλλα ο άλλος έχει χάσει την υμνηστική του:

— Άκούστε, κύριε, έσείς όπως πάτε, θα μου ζητήσετε και... πιστοποιητικό κοι-

νήσας. — Λοιπόν, κάθε χρόνο παίρνουμε τουλάχιστον μία ντυζινα τουρτες που προέρχονται από το κατάστημά μας.

— Λοιπόν, είναι δυνατόν να μη μας τις στέλνετε αυτές τις τουρτες, αλλά να τις κρατάτε για λογαριασμό μας κι' όταν θέλουμε να στέλνουμε κάπου εμείς, να χρησιμοποιούμε απ' το απόθεμά μας;

— Λοιπόν, είναι δυνατόν να μη μας τις στέλνετε αυτές τις τουρτες, αλλά να τις κρατάτε για λογαριασμό μας κι' όταν θέλουμε να στέλνουμε κάπου εμείς, να χρησιμοποιούμε απ' το απόθεμά μας;

— Λοιπόν, είναι δυνατόν να μη μας τις στέλνετε αυτές τις τουρτες, αλλά να τις κρατάτε για λογαριασμό μας κι' όταν θέλουμε να στέλνουμε κάπου εμείς, να χρησιμοποιούμε απ' το απόθεμά μας;

— Λοιπόν, είναι δυνατόν να μη μας τις στέλνετε αυτές τις τουρτες, αλλά να τις κρατάτε για λογαριασμό μας κι' όταν θέλουμε να στέλνουμε κάπου εμείς, να χρησιμοποιούμε απ' το απόθεμά μας;

— Λοιπόν, είναι δυνατόν να μη μας τις στέλνετε αυτές τις τουρτες, αλλά να τις κρατάτε για λογαριασμό μας κι' όταν θέλουμε να στέλνουμε κάπου εμείς, να χρησιμοποιούμε απ' το απόθεμά μας;

— Λοιπόν, είναι δυνατόν να μη μας τις στέλνετε αυτές τις τουρτες, αλλά να τις κρατάτε για λογαριασμό μας κι' όταν θέλουμε να στέλνουμε κάπου εμείς, να χρησιμοποιούμε απ' το απόθεμά μας;

— Λοιπόν, είναι δυνατόν να μη μας τις στέλνετε αυτές τις τουρτες, αλλά να τις κρατάτε για λογαριασμό μας κι' όταν θέλουμε να στέλνουμε κάπου εμείς, να χρησιμοποιούμε απ' το απόθεμά μας;

— Λοιπόν, είναι δυνατόν να μη μας τις στέλνετε αυτές τις τουρτες, αλλά να τις κρατάτε για λογαριασμό μας κι' όταν θέλουμε να στέλνουμε κάπου εμείς, να χρησιμοποιούμε απ' το απόθεμά μας;

— Λοιπόν, είναι δυνατόν να μη μας τις στέλνετε αυτές τις τουρτες, αλλά να τις κρατάτε για λογαριασμό μας κι' όταν θέλουμε να στέλνουμε κάπου εμείς, να χρησιμοποιούμε απ' το απόθεμά μας;

— Λοιπόν, είναι δυνατόν να μη μας τις στέλνετε αυτές τις τουρτες, αλλά να τις κρατάτε για λογαριασμό μας κι' όταν θέλουμε να στέλνουμε κάπου εμείς, να χρησιμοποιούμε απ' το απόθεμά μας;

— Λοιπόν, είναι δυνατόν να μη μας τις στέλνετε αυτές τις τουρτες, αλλά να τις κρατάτε για λογαριασμό μας κι' όταν θέλουμε να στέλνουμε κάπου εμείς, να χρησιμοποιούμε απ' το απόθεμά μας;

Τὰ δράματα της καρδιάς

ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Θέλω να πιστεύετε πως δεν είναι καθόλου εύχρηστο πρόγραμμα να σε κυνηγάει ένα σωρό άνθρωποι πίσω σου ούρλιαζοντας: «Πιάστε τον κλέφτη!», χωρίς εσύ να έχεις κλέψει τίποτα.

Αλλά, όχι, δεν λέω αλήθεια. Έκείνο το βράδυ, είχα κλέψει κάτι και με είχαν ήδη κάμψουν στα μάτια...

Είναι καλύτερο, όμως, να σάς αφηγηθώ αυτή την ιστορία από την αρχή.

Είμαι ένας άνθρωπος που αγαπάω την ησυχία. Από κοινό, λοιπόν, είχα βρει με ήρεμη γνώση στο πίσω μέρος ενός συνοικιακού καφενείου.

Πρέπει να σας περιγράψω αυτό το καφενείο. Στο μπροστινό μέρος βρισκόταν μία μεγάλη αίθουσα, που ήταν πάντα γεμάτη από κόσμο. Οι άνθρωποι που σύχναζαν εκεί έπαιζαν χαρτιά, τσέλι, μπιλιάρδο ή συζητούσαν καθισμένοι σε μικρές συντροφίες γύρω στα τραπέζια. Δεν ήξερα κανένα απ' αυτούς, γιατί εγώ ήμουν απ' άλλη συνοικία. Ο πάγκος και το μπάρο έπιαναν όλο το βάθος του καταστήματος. Πίσω απ' αυτά σχηματιζόταν ένα μικρό σαλονάκι, όπου έμπαινες από μία πλάγια πόρτα. Κάπου-κάπου, έρχονταν εκεί κάποιος ζευγαράκι.

Ενα από τα ζευγαράκια αυτό μου έκανε γνωστό περιστατικό από τα άλλα. Έκείνος λεγόταν Μισέλ. Θά ήταν ένας σαράντα χρόνων. Έκείνη λεγόταν Λουσίλ. Φαινόταν ως είκοσι οχτώ χρόνων και ήταν πολύ δημοφιλής. Θά πρέπει να βρισκόταν στα πρώτα βήματα του ελεύθερου έρωτα. Δεν είχαν έρως έρως, αλλά ακριβώς μεταξύ τους... Μα αυτό κράτησε πολύ λίγο. Ένας άντρας και μία γυναίκα που αγαπιούνται δεν αντέχουν να έρως έρως. Κι' ήταν φανερό πως ο Μισέλ κι' η Λουσίλ αγαπιόνταν. Τό διαβάζα στα μάτια τους... Ένα βράδυ, τους άκουσα να μιλούσαν για τη μικρή τους κοπέλα, που ονόμαζαν... Κι' ένα άλλο βράδυ

άκουσα τη Λουσίλ να λέει στο Μισέλ πως έπρεπε να φύγει, γιατί ο άνδρας της θα γυρίσει γρήγορα.

Κατάλαβα. Η Λουσίλ ήταν παντρεμένη, αλλά δεν είχε βρει στο γάμο της την ευτυχία... Έμμεσα άφρογότερα — κρυφά, κρυφά — και πάλι — πως είχε ένα αγόρακι, τον Ραούλ, που ήταν οκτώ χρόνων.

Δεν ξέρω γιατί το ζευγαράκι αυτό είχε προκαλέσει τό ενδιαφέρον μου. Είπα παραπάνω ότι κρυφάκουσα. Η αλήθεια είναι ότι δεν χρειαζόταν να κάμω καμία προσπάθεια για να ακούσω τις συζητήσεις τους. Για τον Μισέλ και τη Λουσίλ, όπως και για τα άλλα ζευγαράκια, ήμουν ένα επιπλέον, μιλούσαν μπροστά μου ή φιλοφύονταν σαν να μην υπήρχα.

Πέρασαν έτσι κάμποσοι μήνες.

Ενα βράδυ, ωστόσο, η Λουσίλ άρχισε. Ο Μισέλ άνοιξε το στόμα του, για να πει την αλήθεια, δεν ήμουν λιγότερο ανήλικος απ' αυτόν. Η Λουσίλ ήρθε, τέλος, έπειτα από σημαντική καθυστέρηση.

Δεν μπόρεσα ναρκώσω πρώτα, έπεσε στο φλοιό της. Τότε έβρεξε πως δεν είμαι έλεος βρεξή.

Τις επόμενες ημέρες, η Λουσίλ δεν ήρθε. Ο Μισέλ φαινόταν απογοητευμένος. Και, για να πει την αλήθεια, δεν ήμουν λιγότερο στενοχωρημένος απ' αυτόν.

Η Λουσίλ ξαναφάνηκε, όμως, κατά το τέλος της εβδομάδας. Οι συναντήσεις της με τον Μισέλ συνεχίστηκαν. Αλλά δεν είχαν πια την ίδια θερμότητα όπως άλλοτε. Τον άκουσα να άκουσε πάλι συχνά από πρίν. Κι' η νεαρή γυναίκα έλεγε κάθε τόσο:

— Αυτό δεν μπορεί να κρατήσει περισσότερο. Δεν πρέπει. Αυτό που δεν μπορούσε να κρατήσει περισσότερο ήταν οι σχέσεις τους.

Προέβλεπα το δράμα, που, όπως ήταν αναπόφευκτο, ξέ-

πασε ένα βράδυ.

Εκείνο το βράδυ, μιλούσαν κι' οι δυο σίγα κι' έτσι έχασα ένα μεγάλο μέρος από τη συζήτησή τους. Σε κάποια στιγμή, ωστόσο, άκουσα τη Λουσίλ να λέει στο Μισέλ πως έπρεπε να φύγει, γιατί ο άνδρας της θα γυρίσει γρήγορα.

Κατάλαβα. Η Λουσίλ ήταν παντρεμένη, αλλά δεν είχε βρει στο γάμο της την ευτυχία... Έμμεσα άφρογότερα — κρυφά, κρυφά — και πάλι — πως είχε ένα αγόρακι, τον Ραούλ, που ήταν οκτώ χρόνων.

Δεν ξέρω γιατί το ζευγαράκι αυτό είχε προκαλέσει τό ενδιαφέρον μου. Είπα παραπάνω ότι κρυφάκουσα. Η αλήθεια είναι ότι δεν χρειαζόταν να κάμω καμία προσπάθεια για να ακούσω τις συζητήσεις τους. Για τον Μισέλ και τη Λουσίλ, όπως και για τα άλλα ζευγαράκια, ήμουν ένα επιπλέον, μιλούσαν μπροστά μου ή φιλοφύονταν σαν να μην υπήρχα.

σπασε ένα βράδυ.

Εκείνο το βράδυ, μιλούσαν κι' οι δυο σίγα κι' έτσι έχασα ένα μεγάλο μέρος από τη συζήτησή τους. Σε κάποια στιγμή, ωστόσο, άκουσα τη Λουσίλ να λέει στο Μισέλ:

— Αυτό δεν μπορεί να κρατήσει περισσότερο. Δεν πρέπει. Αυτό που δεν μπορούσε να κρατήσει περισσότερο ήταν οι σχέσεις τους.

Προέβλεπα το δράμα, που, όπως ήταν αναπόφευκτο, ξέπασε ένα βράδυ.

Εκείνο το βράδυ, μιλούσαν κι' οι δυο σίγα κι' έτσι έχασα ένα μεγάλο μέρος από τη συζήτησή τους. Σε κάποια στιγμή, ωστόσο, άκουσα τη Λουσίλ να λέει στο Μισέλ πως έπρεπε να φύγει, γιατί ο άνδρας της θα γυρίσει γρήγορα.

Κατάλαβα. Η Λουσίλ ήταν παντρεμένη, αλλά δεν είχε βρει στο γάμο της την ευτυχία... Έμμεσα άφρογότερα — κρυφά, κρυφά — και πάλι — πως είχε ένα αγόρακι, τον Ραούλ, που ήταν οκτώ χρόνων.

Δεν ξέρω γιατί το ζευγαράκι αυτό είχε προκαλέσει τό ενδιαφέρον μου. Είπα παραπάνω ότι κρυφάκουσα. Η αλήθεια είναι ότι δεν χρειαζόταν να κάμω καμία προσπάθεια για να ακούσω τις συζητήσεις τους. Για τον Μισέλ και τη Λουσίλ, όπως και για τα άλλα ζευγαράκια, ήμουν ένα επιπλέον, μιλούσαν μπροστά μου ή φιλοφύονταν σαν να μην υπήρχα.

Πέρασαν έτσι κάμποσοι μήνες.

Ενα βράδυ, ωστόσο, η Λουσίλ άρχισε. Ο Μισέλ άνοιξε το στόμα του, για να πει την αλήθεια, δεν ήμουν λιγότερο ανήλικος απ' αυτόν. Η Λουσίλ ήρθε, τέλος, έπειτα από σημαντική καθυστέρηση.

Δεν μπόρεσα ναρκώσω πρώτα, έπεσε στο φλοιό της. Τότε έβρεξε πως δεν είμαι έλεος βρεξή.

Τις επόμενες ημέρες, η Λουσίλ δεν ήρθε. Ο Μισέλ φαινόταν απογοητευμένος. Και, για να πει την αλήθεια, δεν ήμουν λιγότερο στενοχωρημένος απ' αυτόν.

Η Λουσίλ ξαναφάνηκε, όμως, κατά το τέλος της εβδομάδας. Οι συναντήσεις της με τον Μισέλ συνεχίστηκαν. Αλλά δεν είχαν πια την ίδια θερμότητα όπως άλλοτε. Τον άκουσα να άκουσε πάλι συχνά από πρίν. Κι' η νεαρή γυναίκα έλεγε κάθε τόσο:

— Αυτό δεν μπορεί να κρατήσει περισσότερο. Δεν πρέπει. Αυτό που δεν μπορούσε να κρατήσει περισσότερο ήταν οι σχέσεις τους.

Προέβλεπα το δράμα, που, όπως ήταν αναπόφευκτο, ξέπασε ένα βράδυ.

Εκείνο το βράδυ, μιλούσαν κι' οι δυο σίγα κι' έτσι έχασα ένα μεγάλο μέρος από τη συζήτησή τους. Σε κάποια στιγμή, ωστόσο, άκουσα τη Λουσίλ να λέει στο Μισέλ πως έπρεπε να φύγει, γιατί ο άνδρας της θα γυρίσει γρήγορα.

Κατάλαβα. Η Λουσίλ ήταν παντρεμένη, αλλά δεν είχε βρει στο γάμο της την ευτυχία... Έμμεσα άφρογότερα — κρυφά, κρυφά — και πάλι — πως είχε ένα αγόρακι, τον Ραούλ, που ήταν οκτώ χρόνων.

Δεν ξέρω γιατί το ζευγαράκι αυτό είχε προκαλέσει τό ενδιαφέρον μου. Είπα παραπάνω ότι κρυφάκουσα. Η αλήθεια είναι ότι δεν χρειαζόταν να κάμω καμία προσπάθεια για να ακούσω τις συζητήσεις τους. Για τον Μισέλ και τη Λουσίλ, όπως και για τα άλλα ζευγαράκια, ήμουν ένα επιπλέον, μιλούσαν μπροστά μου ή φιλοφύονταν σαν να μην υπήρχα.

Πέρασαν έτσι κάμποσοι μήνες.

Ενα βράδυ, ωστόσο, η Λουσίλ άρχισε. Ο Μισέλ άνοιξε το στόμα του, για να πει την αλήθεια, δεν ήμουν λιγότερο ανήλικος απ' αυτόν. Η Λουσίλ ήρθε, τέλος, έπειτα από σημαντική καθυστέρηση.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Η Έναρξη των παραστάσεων της Λυρικής Σκηνής, που είχε αναγγελθεί για την πρώτη εβδομάδα του Ιανουαρίου, αναβλήθηκε για λίγες μέρες.

Αφορμή ήταν, ότι ο χώρος της ορχήστρας του νέου θεάτρου της Κρατικής Μουσικής Σκηνής, ήταν τόσο μικρός, ώστε να μη επαρκεί για τους 50 και πλέον μουσικούς που θα συνοδεύουν την έκτακτη της «Αίτιδας», της γνωστής όπερας του Βέρντι, με την οποία θα εγκατασταθεί το θέατρο «Νέα Ολμπία».

Ο καλός στρατιώτης Σέβκι, που πραγματοποίησε, όπως και η «Αννα Φράνκ», πέρσοι, ρεκόρ συνεχών παραστάσεων, παραγωγών, την έρχομενη εβδομάδα, τη θεσι του σ' ένα νέο ελληνικό έργο, με τον τίτλο «Η γειτονία μας», που έγραψε ο γνωστός συγγραφέας κ. Νίκος Φωτόπουλος, σε συνεργασία με τον Πέτρο Γιαννακό.

Το νέο ελληνικό έργο θ' ανεβασθεί στο θέατρο «Μπουρνέλλο», με μία μοναδική επιπλοκή σκηνογραφία του κ. Γ. Ανεμογιάννη, που θα παρουσιάσει την αλλη μία λαϊκή αθηναϊκή κατοικία, με φόντο ένα δόλοληρο δρόμο.

Το αυτοκινητιστικό ατύχημα του άκαδημαϊκού κ. Σπύρου Μελά, έγινε αφορμή να καθυστερήσει η ολοκλήρωση του νέου του έργου που θα ανεβασθεί ο θίασος Λογοθετίδης, όπως είχε αποφασισθεί από την τριμελή της «Αμερικής».

Κατόπιν τούτου, ο θίασος του δημοφιλούς κομικού θά επανέλθει, για λίγες μέρες, στο «Θέατρο Αθηνών» μία παλιά μεγάλη του επιτυχία, την κωμωδία του κ. Κανιάρη «Τιμόνι στον έρωτα».

Μετά τη Μπουμπούκα, μία άλλη γνωστή χορευτική, πρόκειται να φύγει πολύ σύντομα στην «Αμερική».

Πρόκειται για την Καίτη Νταλμάς, που είχε την τύχη, πριν λίγο καιρό, στο κέντρο «Καζανόβας», της Βιέννης, όπου εργάστηκε αρκετό διάστημα, να γνωρίσει το διάσημο κομικό του κινηματογράφου Μπόμπι Χόπι.

Ο κορυφαίος κομικός της δόνησης έδειξε μεγάλη συμπάθεια στην «Ελληνική χορευτική και φρόντισε αμέσως να της κλείσει συμβόλαιο μ' ένα από τα πιο αξιολογικά κέντρα του Λας Βέγκας.

Στη μεγάλη πατριωτική παράσταση που διοργάνωσε στο θέατρο «Μαγιάτσανα» της Νέας Υόρκης, ο δημοφιλής τραγουδιστής μας Νίκος Γούναρης, παρουσιάστηκε πολλές προσωνυμίες, μεταξύ των οποίων και ο αρχιεπισκόπος Κύπρου Μακάριος.

Κατά την παράσταση αυτή, τα «Ηνωμένα Ελληνικά Σωματεία της Αμερικής» προσέφεραν τιμή ένεκεν του Γούναρη, μία «αυθεντική» νίστα Γιούγκο Παρβέ θά μείνει στην «Αμερική» ολόκληρο το 1958, θά επιστρέψει δε κατόπιν οριστικά στην «Ελλάδα», για να αποπεράσει το μεγάλο κέντρο που έκτισε στο Μαρούσι.

Εκτός από την ταινία του διάσημου σκηνοθέτου Ζανουί, που πρόκειται να γυρισθεί την άνοιξη στη Ρώδα, για λογαριασμό της «Φόξ Φιλμ» με τον τίτλο «Θερινές διακοπές», πρόκειται να γυρισθεί ταινία στην «Ελλάδα» και ο «Αμερικανός» σκηνοθέτης «Ελλοί».

Σε μία άλλη νέα ελληνική ταινία, που θά γυρισθεί πολύ σύντομα, θά λάβει μέρος για πρώτη φορά και η μεγάλη μας τραγουδίστρια Δανάη.

Η γνωστή βεντέτα του Ιταλικού τραγουδιού Γιούλια ντε Πάλμα, που ξαναγύρισε στην «Ελλάδα», έπειτα από ένα χρόνο, συνοδεύεται από τον πλουσιώτατο σύζυγό της Κάρλο Μόντι.

Ο συμπαθέστατος Ιταλός οργανιστής μεγάλων ξενοδοχειακών επιχειρήσεων, έχει τόσο άδυναμία στη Γιούλια ντε Πάλμα, ώστε όχι μόνο την ακολουθεί παντα, αλλά έμαθε και πάνω για να την συνοδεύει ο ίδιος στα τραγούδια της!

Το όνομα ενός ανατολικού νοτίμου φαγητού, του «Σις κεμπάτ» (ψημένα σουλάκια), έδωσε αφορμή στην φαντασία των Αμερικανών να γραφεί έπάνω σε μία παλιά αγγλική μελωδία ένα ιδιότυπο μάμπο, που έγινε τώρα παγκόσμιο σουζέ.

Το τραγούδι αυτό με τον ίδιο τίτλο θά κυκλοφορήσει σε λίγες μέρες και δ' ελληνική έκδοσι.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Επὶν ἱερὸ τόπο της θείας ΕΝΣΑΡΚΩΣΕΩΣ

Εβραίοι και Άραβες

Ο χειροποίητοι δορυφόροι, τα διηπειρωτικά βλήματα, οι τηλεκατευθυνόμενοι πυραύλοι, οι υδρογονικές βόμβες όλα σπυρτηρούν το γεμάτο αγωνία ενδιαφέρον του ανθρώπου, παραμερίζουν αυτές τις ώρες μπροστά στο μυστήριο της Θείας Ενσαρκώσεως. Οι σκέψεις στρέφονται πάλι, όπως πάντα στη μαγική Βηθλέεμ, στους ύμνους των Άγγέλων, στους ταπεινούς Μάγους, που υπό την καθοδήγησι του «λαμπρού αστρού», έφτασαν ως τη φτωχική φάτη για να προσκυνήσουν το Θείο Βρέφος.

Δεν θά είναι έφετος, όπως κατά τους παλαιούς καλούς καιρούς μεγάλα τα πλήθη που θά συγκεντρωνθούν κάτω από το θόλο του ιστορικού ναού της Βηθλέεμ, για να προσκυνήσουν τον τόπο όπου έγινε το θαύμα της ενσαρκώσεως. Τούτο, επειδή εξακολουθεί να κυριαρχεί η ατιμωσία της άγωνίας και του βίου στη Γη της Θείας Διδασκαλίας. Έξω από τον Ναό της Γεννήσεως ο έπισκέπτης μπορεί να δει κανόνα, άρματα μάχης, τάνκς, όλα τα σύμβολα της καταστροφής, αλλά δε θά δει τη θεωρία των πιστών να σέρνουν τα βήματά τους εύλαδικά προς το Σπήλαιο. Η διαμάχη ανάμεσα στους Ιορδανούς — που κατέχουν τη Βηθλέεμ — και τους Έβραίους της Παλαιστίνης, δεν είναι πια ένα τοπικό φαινόμενο. Πήρε αφάνταστη έκτασι. Ξεπέρασε τον ασιατικό χώρο και συνήγαγε τις δύο πατριές: της Ανατολής και της Δύσεως.

Η ιστορία μαρτυρεί ότι σ' όλη τη διαδρομή της ιστορίας της η Παλαιστίνη δέ γνώρισε μακρά διαλείμματα ησυχίας. Από την εποχή που βρέθηκε ο Μωυσής μέσα σ' ένα πανέρι ως τον 17ο αιώνα μ.Χ. που εμφανίσθηκε στη Σύμυρη και προκηρύχθηκε επίσημα σε Μεσσία από την Ιουδαϊκή φυλή ο Σαμπαταΐ Ζεβός κι ως τις ημέρες μας, τα σ' όλο τον κόσμο διασκορπισμένα τέκνα του Ισραήλ δεν έπαυαν να συγκεντρώνουν τις σκέψεις τους και τις λαχτάρες τους προς την ιερή Γη της επαγγελίας, όπου, ύστερα από μακρούς αγώνες, ιδρύθηκε επί τέλους η έθνική έστια: Το κράτος του Ισραήλ.

Είναι πολύ μακρινές οι αρχές του Σιωνισμού. Και ποικίλες οι έρμηνειές του. Οι φανατικοί ορθόδοξοι Έβραίοι, — οι Έσκεναζήδες, που διατηρούν άκοιμη και τώρα μακρείες λιγδωμένες μπούκλες και φορούν πρασινοσμένα από τον χρόνο πλατύγυρα καπέλλα — δεν παύουν να περιμένουν την επιστροφή του Μεσσία στη γη των πατέρων.

Επί πολλούς αιώνες, εκατομμύρια ανθρώπων δημιουργούσαν μέσα στη φαντασία τους το είδωλο του Μεσσία. Τον ανέφεραν στις μυστικές προσευχές τους, τον έβλεπαν στα όνειρά τους, όλο και τον έφεραν κοντινότερα προς την πραγματικότητα με παρόξενες μυστηριακές εκδηλώσεις, με την ψυχή τους, με την καρδιά τους και το πνεύμα τους.

Το άσύλληπτο όραμα του Μεσσία, επειδή ήταν συνυφασμένο με την απόκατάστασι της έθνικής έδρακής έστιας, παρακολούθησε την τραγική μοίρα του Ισραήλ από την εποχή του Τίτου ως τις ημέρες μας, σ' όλες τις μετακινήσεις της φυλής: Στη Γαλιλαία, στη Μεσοποταμία, στην Αραβία, στην Ισπανία, στη Γερμανία, στην Πολωνία, στη Ρωσία. Η Διασπορά έπαιξε φοβερή έκτασι, μα ο Έβραίος δεν άπομακρυνόταν από το όνειρό της έθνικής έστιας της Παλαιστίνης. Και σήμερα ακόμη, ο Έβραίος μπορεί να είναι μεγαλοταπεινός από το Λονδίνο, Βουένος στη Νέα Υόρκη, καλλιεργητής στην Αργεντινή, πλανόδιος έμπορος στο Πεκίνο, ένοχός στα Ουάσιγκτον, μερίτης στη Μαδαγασκάρη, αλλά ο πόθος του είναι ένας: Νά ταφή στο κράτος του Ισραήλ, στα χώματα της έθνικής έστιας...

Η πρακτική εφαρμογή των έβραϊκών πόθων για την Παλαιστίνη, έχει τις αφημιρίες της από 1912, όταν ο Μωυσής Έσκι ο

ραββίνος Κάλλιγερ, ανέλαβαν την ηγεσία του αγώνος για την εγκατάστασι της διασπαρμένης φυλής στη Γη της Επαγγελίας.

Δεν υπάρχει σωτηρία για τους Έβραίους, έλεγε η πρώτη προκήρυξι τους, δε μπορούν ποτέ να αποκτήσουν το σεβασμό των άλλων έθνων, έφ' όσον βρίσκονται στη διασπορά. Μονάχα όταν αξιώνουν πάλι στο χώμα των πατέρων τους, θ' αποκτήσουν δύναμι και θά γεννήσουν πάλι προφήτες.

Δειλά-δειλά άρχισαν τότε να διαφεύγουν προς την Παλαιστίνη οι πρώτες έβραϊκές οικογένειες. Η σχετική όμως μετακίνησι πήρε κάπως σοβαρότερο ρυθμό το 1881, μετά τη μεγάλη σφαγή των Έβραίων στη Ρωσία.

Τον Ιούλιο του 1882 μερικοί τολμηροί Ρωσοέβραίοι φοιτητές έφτασαν λαθραία στην Παλαιστίνη και ίδρυσαν κοντά στη Γιάφφα τον πρώτο αγροτικό συνοικισμό στον όποιον έδωσαν το όνομα «Μπιλνι» (αρχικά γράμματα της φράσεως: Γενεά του Ιακώβ έξελεθ!).

Την κίνησι της απόκαταστάσεως συστηματοποίησε μετά μερικά χρόνια ο Θεόδωρος Χέρτζλ. Ο Χέρτζλ υπήρξε η δυναμικότερη φυσιογνωμία του Ιουδαισμού από την εποχή του Μωυσέως. Ορθώς πιστεύεται ότι έπρεσε ανάμεσα στους Έβραίους σαν προφήτης. Βροντοφώνησε το νέο κήρυγμα της εξέδου. Οι φανατισμένοι τον έβλεπαν σαν ασφαλές διάδοχο του Μωυσέως. Στα θεμέλια που έβαλε οφείλεται η πραγματοποίησι του όνειρου του λαού του Ισραήλ. Πέθανε το 1905. Άλλά οι Έβραίοι τον θεωρούν σαν Προφήτη, που κατευθύνει εξ ουράνω την προσπάθειά τους...

Οι Έβραίοι ίδρυσαν επί τέλους, μετά το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο την έθνική τους έστια, αλλά η ατμόσφαιρα της γης της Θείας Διδασκαλίας είναι φορτωμένη με φανατισμούς, με μιση, με πολέμικες απειλές. Κάθε τόσο χύνεται αίμα. Τα τέκνα της Διασποράς ζούν και κινούνται μέσα στο πνεύμα του μοιρολογίου που τραγουδούσαν οι παλιοί Έβραίοι της Αβδαλούσιας: «Αν σε λησμονήσω Ιερουσαλήμ, να σάψω ή δεξιά μου! Νά κολλήθω ή γλώσσα μου στο λαούγγι μου, αν πάψει ποτέ, Ιερουσαλήμ, νασαι ή άνώτερη καρδιά μου».

Οι καμπάνες της Βηθλέεμ μεταδίδουν πάλι στον κόσμο το χαρμόσυνο μήνυμα: «Και επί γης ειρήνη». Η ανήχησι του όμως πνίγεται μέσα στην άγωνία που κυριαρχεί αυτή τη στιγμή σ' όλη την περιοχή της Μεσοποταμίας, στο κέντρο της οποίας βρίσκεται η Γη της Θείας Ενσαρκώσεως, των ελπίδων, του κήρυγματος της ειρήνης... Μ' όλα ταύτα, όσο κι' αν έχη νεκρωθεί το αίσημα εκείνων που κατευθύνουν τη ζωή του σημερινού κόσμου, όσο κι' αν τα μαύρα σύννεφα απλώνονται στον ορίζοντα και γεμίζουν με δέος τις καρδιές, οι μάζες των λαών δεν είναι δυνατόν να θρηνούν απ' την άκτινοβολία του αστρού της Βηθλέεμ... Είκοσι εκατονταετίες μετά τη γέννηση του Θεού, η ειρήνη παραμένει πάντα το ιδανικό του κόσμου. Γι' αυτό κι' άποψε, μέσα στο παγερό σκοτάδι, ο λογισμός των αγαθών ανθρώπων θά συγκεντρωθεί στο παλιό και αιώσιο μήνυμά: Και επί γης ειρήνη... Το μήνυμα, που δεν είναι δυνατόν παρά να κυριαρχήσει μία μέρα στον πνευματικό και ήθικά ανασταμένο κόσμο.

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Ονειρο και πραγματικότητα

Ενας Καναδός απ' το Λάιπσικ του Οντάριο έδλεπε συχνά φίλους του. Μία νύχτα λοιπόν, ονειρεύτηκε πως το παντελόνι βγήκε απ' το άνοιχτο παράθυρο και χάθηκε. Όταν ξύπνησε, βρήκε άργότερα σ' ένα χωράφι, 2 χιλιόμετρα μακριά απ' το σπίτι του, όπου το είχε πετάξει ο κλέπτης που το βρήψε, άφου πρώτα πήρε τα 110 δολάρια που υπήρχαν στις τσέπες!

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ρεβεγιόν

Των Χριστουγεννίων ένεκεν το ύψος μου εξάρρας κι' έχων προς δρᾶσιν γόνιμον ένδειξεις ηπλευτάς εξήλθον ε.ς τας άγνιαις υπό φωνάς κι' ανδράρας αναζητών συντρόφουςιν διά τας εορτάς.

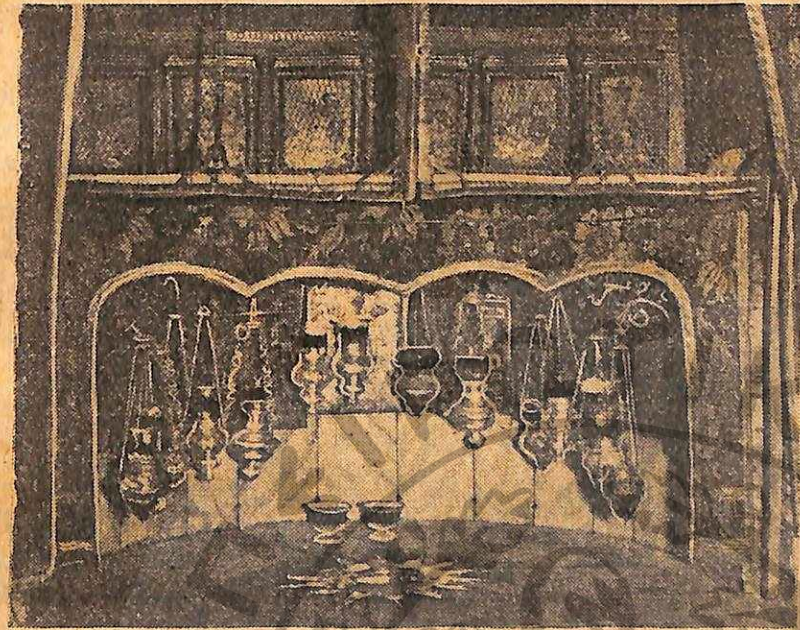
Ήγουν φωνών ε.ς τραχίλον έντέχνους παπυγιόν ήρξαμην τήν άνίχνυσιν προς εύρεσιν γοήσοης κι' επιθυμιών μετά Διδος ποιήσαι ρεβεγιόν, κι' οι ούρανοι ηγάλλαντο πλην κι' έγωγε έπίσης. Κι' ήρξαμην ρίπτων βλήματα μεγίστης σημασίας κι' ως μάγος γόνος άφικθείς ένγκαιως έκ Περίοις, άντι λιθάνου και χρυσού με ύψος παμπόνηρου εκόμιζον τήν έκφρασιν έρωτικώδους τζιρου. Κι' ω Ζεϋ! Ιδών νεάνιδα άξιαν της τιμής.

— Αοτρον λαμβρόν, ένόνησον, με όδηνει, ω Μις, δι' ο ευδαίμων σάς καλώ ταξιόν ν' άγκαζάρωμεν, διά να σπεύσωμεν όμω και να ρεβεγιονάρωμεν! Κι' υπό το κράτος χάριτος και ένδου- (οισαμών)

κι' έχων και τήν σαγήνην μου ως (πρόσθετον άθαναν) ω παιδεα, έπεχειρήσουν τον πρώτον (άσπασιον) ότε ή Μις άνήγειρεν οδουρητικώς (τήν τσάνταν).

— Ω άισχορ! ειπον εξαλλος φωνάς (βαλυν μεγάλας καθ' ο ένω προς ρεβεγιόν εξέλθον (φου) ο τάλας, ένεκεν γάρ της Αττιδός της φαύλο (το Ινάτιον οίκιακώς έπέστρεψον με...), βουλωμε (νον ματιόν!

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Το Σπήλαιο της Γεννήσεως του Σωτήρος στη Βηθλέεμ.

«Η χαριτωμένη κοπέλλα ανέθηκε σε μια καρέκλα και άνηγειλε πώς... «πουλούσε φίλια για ένα φιλικό φίλο»»

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΑ ΦΙΛΙΑ

Περίεργες ιστορίες γύρω από το παλιό αυτό έθιμο

Ήταν το βράδυ της παραμονής των Χριστουγέννων. Χιονίζει, στους δρόμους της Νέας Υόρκης. Μα ο κόσμος κυκλοφορούσε ακόμα, φορτωμένος με ψώνια και πουπουλάκια. Από ένα κατάφωτο κατάστημα βγήκε μια λεπτή κοπέλλα ως 20 χρονών με ασυνήθιστη όμορφιά. Είχε αγοράσει διάφορα δώρα για τους συγγενείς και φίλους. Στάθηκε για λίγο μέσα στο χιόνι, προσπαθώντας του κάκου να σταματήσει κάποιο περστικό ταξί.

Τέλος, το πήρε απόφαση και ξεκίνησε πεζή. «Ανατριχίλας απ' το κρύο, παρ' όλο το ζεστό πανωφόρι της και τη μάλλινη σάστρα που φορούσε. Ξαφικά γλίστρησε κι έπεσε, κάτω από το πεζοδρόμιο. Τα πακέτα ξέφυγαν απ' τα χέρια της και σκορπίστηκαν εδώ κι εκεί. Ένας περστικό-αυτοκίνητο λοξοδρομήσε απότομα, για να μην τη γτυπήσει. Ύστερα, ο οδηγός του — ένας συμπαθητικός νέος — φρενέωσε, κατέβηκε κι έτρεξε να τη βοηθήσει.

Ευτυχώς, αυτή δεν είχε πάθει τίποτα. Είχε όμως ταραχτεί απ' το πάθιό της, και δάκρυα ευχαρίστησης την προσφορά του νέου να την πάρει ως το σπίτι της με τ' αμάξι του.

Όταν φτάσανε και τη βηρύσσε να κατεβεί, ο νέος ένοιωσε ξαφνικά μια άκατανίκητη επιθυμία να τη φιλήσει. Και πραγματικά, την άγκάλιασε και κόλλησε με φλόγα τα χείλη του στα δικά της...

Μόλις ελευθερώθηκε απ' το άγκάλιασμά του, η κοπέλλα διαμαρτυρήθηκε έντονα κι' έβγαλε θυμωμένη. Προσηγομένως όμως, φρόντισε να σπείρσει «όν όν» στο αυτοκίνητό του. «Έτσι, βράζει ποιος ήταν και τον κατήγγειλε. Ο δικαστής που ανέλαβε την υπόθεση, άκουσε μ' ενδοσκόπον την αφήγηση της για το κλεψύδρι φίλι κι' ύστερα την απολογία του κατηγορουμένου, που είπε μόνον τα εξής:

— Ήταν πολύ δυστυχής! Κι' έπειδή ήταν παρσιονή Χριστουγέννων, νόμιζα πως δε θα τη δυσχερατούσε ένα φιλάκι...

Νά τώρα και η απόφαση του δικαστού:

— Άθώος ο κατηγορούμενος! Συγχωρείται η πράξη του, εφόσον επρόκειτο για χριστουγεννιάτικο φιλάκι. Άλλωστε η μηνύτρια έπρεπε να το

θεωρήσει ως αμοιβή του για τη βοήθεια που της πρόσφερε και για τη διαδρομή με το αυτοκίνητό του. Έξ' άλλου είναι προφανώς δύσκολο για έναν άντρα να εξακριβώσει, αν θέλει ή όχι μια γυναίκα να φιληθεί, εφόσον δεν το επιχειρήσει!

Βγαίνοντας απ' το δικαστήριο, ο νέος κι' η κοπέλλα ξανασημειώθηκαν. Εκείνος της χαμογέλασε κι' αυτή του ανταπέδωσε το χαμόγελο, παρ' όλη τη φανερά απογοήτευσή της γιατί είχε χάσει τη δική... Της πρότεινε ευγενικά να την πάρει πάλι στο αυτοκίνητό του. Εκείνη τον κύταξε, δίστασε λίγο κι' άπάντησε οστενά:

— Δέχομαι, αλλά μ' έναν όρο: «Επιμένω... να επιστρέψετε το φιλάκι που μου κλέψατε όταν φτάσαμε στο σπίτι μου!

Φυσικά, ο νέος δεν έφερε καμιά αντίρρηση... Για να μην τα πολυλογούμε, παντρεύτηκαν τον άλλο μήνα, και τώρα έχουν ένα χαριτωμένο κοριτσάκι.

Χόρις σ' ένα άλλο χριστουγεννιάτικο φιλάκι, μια κοπέλλα του Μπρεστερ κληρονόμησε ποδ' ετών 25.000 λίρες!

Ήταν μια χαριτωμένη κι' έξυπνη ξανθούλα, κι' είχε προσκληθεί σ' ένα χριστουγεννιάτικο πάρτι, μαζί με τις τρεις μεγαλύτερες αδελφές της. Όλοι χορεύανε και γλεντούσανε σ' αυτή τη συγκέντρωση. Εκτός από ένα γερουσιοπάλο που βυθίστηκε σε μια γωνιά, άγλαστο και αείδωλο.

Η κοπέλλα πρόσεξε αυτόν το δυστυχισμένο και τον συμπίνεσε. Όταν λοιπόν τον είδε σε λίγο να στέκεται τυχερώς κάτω από ένα κλωάρι γκλ' κρεμασμένο από ένα πολυώροφο, επωφελήθηκε απ' την ευκαιρία φάτο, τ' απογοήτωση δίχως να παροτρυνθεί: Πήγε άμέσως κοντά του, τον άγκάλιασε απ' το λαιμό και τον φίλησε στο στόμα!

Εκείνος βυθίστηκε κατάπληκτος και δεν είπε τίποτα. Η νέα πίστωση πως η τάλπη της τον είχε δυσχερήσει, και σε λίγο είχε ξεχάσει τελείως αυτό το μικρό περιστατικό...

Το ξαναθυμήθηκε όμως μετά 3 χρόνια, όταν το πλούσιο γερουσιοπάλο, όταν έφτασε στην ηλικία των 25.000 λίρων, με τη διαθήκη του, έδωσε στον αδελφό του, ο οποίος δούλευε ως εργάτης, το ποσό των 25.000 λίρων, για να τον βοηθήσει να αγοράσει ένα σπίτι.

Αλλά, ως ξαναθυμήθηκε στην Αμερική.

Μια δυστυχισμένη Νεοϋρκέζα, από καλή οικογένεια, αλλά ορφανή, έδωσε, όταν ως καινούρια σ' ένα σπίτι, ζούσε με τον αδελφό της, που ήταν το μικρότερο αδελφάκι της, βλέποντας τον αδελφό της να δουλεύει ως εργάτης, να τον βοηθήσει να αγοράσει ένα σπίτι.

Όταν φτάσανε και τη βηρύσσε να κατεβεί, ο νέος ένοιωσε ξαφνικά μια άκατανίκητη επιθυμία να τη φιλήσει. Και πραγματικά, την άγκάλιασε και κόλλησε με φλόγα τα χείλη του στα δικά της...

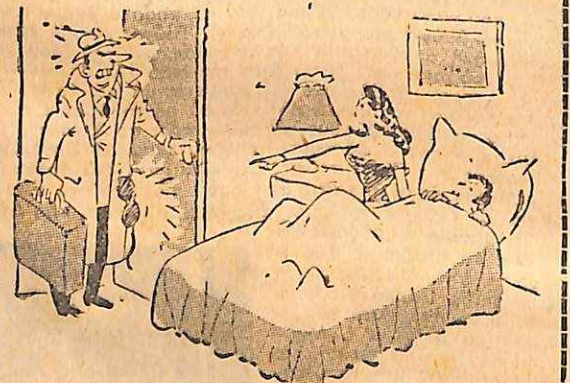
Μόλις ελευθερώθηκε απ' το άγκάλιασμά του, η κοπέλλα διαμαρτυρήθηκε έντονα κι' έβγαλε θυμωμένη. Προσηγομένως όμως, φρόντισε να σπείρσει «όν όν» στο αυτοκίνητό του. «Έτσι, βράζει ποιος ήταν και τον κατήγγειλε. Ο δικαστής που ανέλαβε την υπόθεση, άκουσε μ' ενδοσκόπον την αφήγηση της για το κλεψύδρι φίλι κι' ύστερα την απολογία του κατηγορουμένου, που είπε μόνον τα εξής:

— Ήταν πολύ δυστυχής! Κι' έπειδή ήταν παρσιονή Χριστουγέννων, νόμιζα πως δε θα τη δυσχερατούσε ένα φιλάκι... Νά τώρα και η απόφαση του δικαστού:

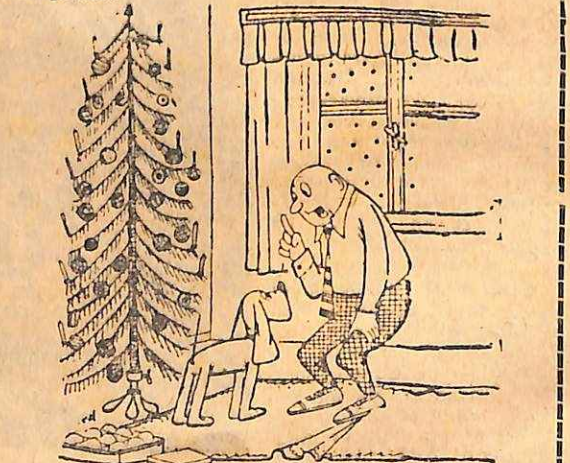
— Άθώος ο κατηγορούμενος! Συγχωρείται η πράξη του, εφόσον επρόκειτο για χριστουγεννιάτικο φιλάκι. Άλλωστε η μηνύτρια έπρεπε να το

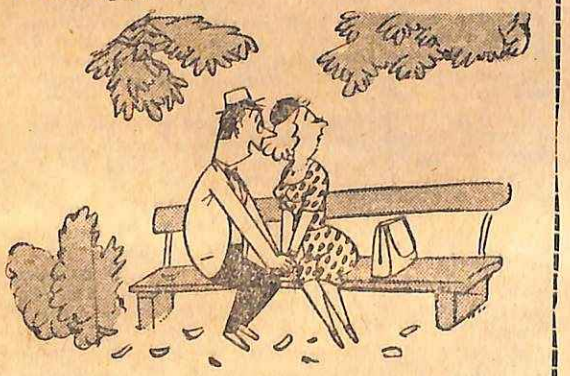
— Παρακαλώ, δώστε μου δυο τιμολόγια: «Ένα για 500 δραχμές για τον άνδρα μου, κι' ένα για 3.000 για τις φιλενάδες μου!»

— Έχει γούστο να θέλεις τώρα να μου ζητήσεις και ρέστα!

— Πρέπει να καταλάβεις πως το δένδρο δεν είναι για σένα... Έσύ θα συνεχίσεις να πηγαίνεις έξω στο δρόμο...

— Θα σε κρατάω στα χέρια μου, Καίτη μου. Τόσο πολύ σε λατρεύω!...

— Τότε προτιμώ τον Κωστάκη, που έχει βέσπα!

Καλήν ημέραν «άρχοντες», κατ' έθιμον και μόνον, γιατί σε μια περίοδο δεινών ανοικτιμώνων, ελάττωτοι σχετίζονται με το «αρχοντίκι» κι' οι πιο πολλοί μαστίζονται απ' το μπατιρίλινι...

Χριστού την θείαν γέννησιν χαρήτε πάντως όλοι και μην κακοκαρδίζετε για τ' άδειο πορτοφόλι σας, γιατί δεν αποκλείεται, αφού γυρίσει η σφαίρα, να δώσετε άργα ή γρήγορα κι' εσείς... «καλήν ημέρα»!

Χριστός γεννιέται σήμερα, Χριστός γεννιέται μέσ' στών υπερτιμήσεων την έκδηλη κραυγή... «Η μάλλον φτάνει σε στιγμές που ζούκα κυλάει, πού των ειδών μας οι τιμές «καλομένες» αμολάνε

και λόγω της ακρίβειας μας της όντως παυμενί- ακούει και ο τιμωρίμος τ' «δόξα... εν ύψιστοις»!

Έντος της φάτνης τίκτεται κι' δυο σηπλαιόν (θόλον, δ βασιλεύς των ούρανών και ποιητής των όλων κι' αντί άβρας ποιήσεως ακούει απ' το ξημέρωμα, για κάποιον «αφιδότιμο» που ήθελε... μαχαιρώμα, για κάτι τουροκογούφτισες, που φέρουν βόλτες τσιφτισες, για μιά άγρή πούγινε σάν... δικόπο μαχαίρι, για «κόνες» για σπασίματα, για «στράκες», για χα- (στονκία...

Κι' ενώ το πάν αγάλλεται κι' η φύσις όλη χαίρει, από το ραδιόφωνο στενάδουν τα μπουζούνια!

Καλήν ημέραν άρχοντες του Δήμου Αθηναίων, που φωτισμόν της πόλεως ύπόσχεσθε γενναίον και μ' όλ' αυτά στις γειτονίες δε βλέπουμε τη νύτη «κι' άστρον λαμπον μās δδνηεί» να φτάσουμε στο Χριστός γεννιέται σήμερα, στη νύη να περπατήσει, μα έχουνε οι δρόμοι μας σημάδια κατατρίσει και για να μετριάσουμε τη λιμα λιγούλαρι, οι ούρανοι αγάλλονται και... χασκουνε οι λάκκοι!

Κατ' όλην την θείαν γέννησιν άγγέλων πλήθη ψάλλ- σέ... άγγελάκια τούς πεζούς οι ρόδες μεταβάλλον!

Καλήν ημέραν άρχοντες του πλάνου μας Ο.Τ.Ε που κάθε τόσο βολισκετε και μια μανταλίτ, για να μās πιλατεύτε εις άπαντα τα χρόνια μας, φουσκώνοντας τα τέλη μας κι' ιδίως τα... πνευ- (μόνια μας!

Χριστός γεννιέται σήμερα και πλήθος κόσμου πάλι ελόγως έτοιμάζεται ναόθ «νά... σās τὰ ψάλλ» γιατί την περιπόθητη δε βλέπει σύνδεσι του κι' άς εχη κάνει... προ Χριστού την πρώτη αίστη- (σί του!

Καλήν ημέραν φίλιπποι και τών συνθέτων φίλοι που μόνιμα πληρώνετε τών ίππων το τριφύλλι

και δίχως νάχετ' όφελος ή αποχρώντα λόγον, οι τροποδοται γινάτε της... φάτνης των αλόγων! Χριστός γεννιέται σήμερα εν Βηθλεέμ τη πόλει, τα γνώριμα τα δώρα τους οι μάγοι κουβαλάνε, οι ούρανοι αγάλλονται, ή φύσις χαίρει όλη κι' από τον ποδαρόδρομο οι σόλες σας... γελάνε!

Καλήν ημέραν άρχοντες κι' άρμόδιοι του Ι.Κ.Α. π' ούδένas σας νύδόνησε να πη τα σύκα-σύκα και τους ασφαλισμένους σας παιδύετ' επί μήνες κι' αιτήσεις θέλετε είκοσι για πέντε... άσπιρίνες! Σεις εισφορές τις έκτακτες έπίσης τούς ταράζετε και ύποσχέσεις άπειρες για... στέγες τούς μοιρά- (ζετε, ή μάλλον τούς μπουκτίζετε στα φούμαρα τα ίδια κι' οι ούρανοι ξεκρόφωτα κρατούν τα... κεραμείδια!

Καλήν ημέραν κάτοικοι Γλυφάδας, Μπραχμίου κι' οι περίεξ διαμένοντες του άεροδρομίου, που πρέπει στών πανσφον μας τα πλάνα να εν- (δώσετε και τόπο στ' αεροπλάνα και στην δογή να δώσετε... Έκ της Εύρωπης έφτασε είδήμων όλο πόζα και είπε πως τα σπύτια σας χρειάζονται... μπολ- (ντόζα, εφ' ό και πέστε κάνοντας καρδιαν περιβόλι, «οι ούρανοι αγάλλονται και χαίρει ή... κτίσις όλη»!

Καλήν ημέραν σύγχρονοι φτωχοπαλληλίσκοι, που «θα» ο πās άρμόδιος για σας καταναλίσκει ή σās καλεί σε άκρόαση, δια τ' ό θεαθήναι και ο μισθός σας άξιος... «εν ούρανοίς» θα είναι! Χριστός γεννιέται σήμερα, εν πόση συντομία, από χαράν ο ούρανός κι' ή πλάσις όλη λάμπει, κι' εσείς όπου... εφέξατε απ' την άδυναμία, περίλυποι ψελίζετε το... «κλάφτα Χαράλαμψη»!

Καλήν ημέραν Έλληνες άπάντων τών στρω- (μάτων, που κάθε μέρα παίνοτε σωρεία ενταλμάτων και στις στιγμές του βίου σας τις τόσο χειμαρρώδεις ή άεργκτος ή έφορος σās σφάζει σάν... «Ηράδης! Άγγέλων πλήθος, σήμερα, την γέννησιν ύννει, ή φύσις όλη χαίρει, γελάν οι ούρανοι κι' εσύ φορολογούμενο το ένταλμα λαυδάνεις κι' εις Καλλιθέαν, πάσαντα, πηγαίνεις... «εν δρ- (γάνοις»!

Καλήν ημέραν άρχοντες της σφαίρας της γη- (νής, που πολεμάτε αλλήλους σας να πιάσετε εξ άπινης κι' ανελλιπώς φροντίζετε και κάνετε άρδνα ρουκίτες ν' άκοντίζετε και βουζούδονόνα...

Αι' ό και στους αιώνας μας τούς ποητούς και οι ούρανοι συννέφιασαν απ' τούς πολλούς... πνυαύ- (λους!

Με δορυφόρους έμπλεξαν οι άγγελοι στα νέφη κι' ό ένας... Άρης άρχισε κι' ό άλλος να μās πετούν διαστημόπλοια, πετούν άστεροσκόποι, κι' οι ούρανοι αγάλλονται και χαίρει ή... φύσις όλη! Καλήν ημέραν μ' όλ' αυτά ό κόσμος ξαναπαλλεί κι' ελπίζει πως τις γκόνιες τους θ' άφύσσουν οι (μεγάλοι, πως θα καλυπθώ σύντομα το λαύρο τους μπουρίνι και θ' άκουσάτ' χαρμόσυνο το «Επί γής είσηγη»!

ΠΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

Τὰ εὐθύμια τῶν εὐθύμων

8. Anna elze xive, elze xive, elze xive

...αποστόλ του είπε, Κι' εσύ κι' ο Πικαδό!

Amph. Ohio 674 10144 10145 10146 10147 10148

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

П. ПАДАЮДОБОВ

Η γυναίκα που προσφέρει μια γραβάτα σ' έναν άνδρα αποκαλύπτει την προχειρότητα της στην εκλογή του δώρου.

Η μυστική γλώσσα ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ

Δείχνουν το χαρακτήρα και τις διαθέσεις μας

Τα δώρα που οι άνθρωποι ανταλλάσσουν μεταξύ τους την Πρωτοχρονιά είναι μια ευκαιρία για να μάθουν ο ένας τον χαρακτήρα του άλλου, λένε οι ψυχολόγοι. Πραγματικά, το δώρο που κάνουμε, ανεξάρτητα από τη μικρή ή μεγάλη χρηματική αξία του φανεώνει τις βαθύτερες τάσεις μας, τη ροπή μας προς τα πράγματα του πνεύματος ή της ύλης, τις καλλιτεχνικές προτιμήσεις μας, την προσοχή ή τη μελαγχολική διάθεσή μας κλπ. Όταν αγοράζουμε ένα πράγμα για να το προσφέρουμε σε άλλον, βάζουμε σ' αυτό κάτι από τον εαυτό μας, ένα κομμάτι από την ψυχή μας. Κι' ίσως αυτό το «κάτι» έχει μεγαλύτερη σημασία από το ίδιο το δώρο.

Έτσι, αντί να προσέχετε την ποιότητα ή να δίνετε σημασία στη χρηματική αξία των δώρων που σας κάνουν, είναι καλύτερο να τα ρωτάτε, για να σας φανερώσουν τις ψυχικές διαθέσεις του δωροπότη. Οι πληροφορίες που θα σας δώσουν μπορεί να σας είναι πολύ χρήσιμες. Και το πράγμα αυτό έχει ίσως ιδιαίτερη σημασία, προκειμένου π.χ. για έναν άντρα και μια γυναίκα που πρόκειται να συνδέσουν τη ζωή τους. Νά, λοιπόν, ποιά είναι η μυστική γλώσσα των δώρων, σύμφωνα με τον Αυστριακό ψυχολόγο δόκτορα Ούλριχ Σβόττ.

Α) ΔΩΡΑ ΑΠΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΕ ΑΝΔΡΕΣ

Μια γραβάτα: προχειρότης. Ένας στυλογράφος: ελλειψίς φαντασίας, πρακτικό πνεύμα. Ένα κομψό πορτατίφ: για γραβείο: η γυναίκα που κάνει παρόμοιο δώρο θέλει να την περουν για πνευματικό τύπο.

Μια ηλεκτρική σόμπα: πεζότης, οδύνη διαθήσεως. Ένα ζευγάρι παντούφλες: απλοϊκό πνεύμα.

Βιβλία: πνευματική επικοινωνία. Αθλητικά είδη: μαχητικό πνεύμα, ή γυναίκα που κάνει παρόμοιο δώρο δεν αποθαρσύνεται εύκολα από τις αντιξωότητες.

Πίτες, είδη καπνιστού κλπ.: ελαφρότης, ή φίλη σας στέκεται στην επιφάνεια της ζωής. Είδη γραφείου: πρακτικά γούστα. Γάντια: ατομία, επιφυλακτικότητα.

Μπιμπλό: λεπτό γούστο. Ένα μανταγιόν με το πορτραίτο

της φίλης σας: τρυφερότης, που κρύβει, όμως, κάποια οίηση. Ένα σερόβιτσιο του τσαγιού ή του καφέ: όκνηρία πνευματική αποτελεσματικότητας. Ένα αντικείμενο που σας λείπει: προνοητικότητα. Ένα κρόκο, για κλειδιά: πνεύμα τάξεως, νοικοκυρασύνη, ή φίλη σας κατέχεται πιθανόν από φοβίες. Ένα ρολόγι: ματαιοδοξία.

Β) ΔΩΡΑ ΑΠΟ ΑΝΔΡΕΣ ΣΕ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Μια τσάντα: πνεύμα επιδείξεως. Ένα σερόβιτσιο για το πόδεμα: ειδυλλιακές τάσεις. Ένα σερόβιτσιο του λικέρ: ύπουλότης.

Αρώματα: ελαφρότης, αστάθεια. Μια υποσέτα με είδη ραβδίου: σας θέλουν να είσαστε νοικοκυρά. Προσέχετε! Αν παντρευτήτε αυτό τον άντρα, δε θα σας συγχωρέσει ποτέ το ότι δεν του δώσατε ένα κουμπί από το πουκάμισό του.

Ένα σάλι: κλειστός χαρακτήρας, μελαγχολική διάθεση. Πορσελάνες, με ώρες παρσατάσεις: καλλιτεχνικά γούστα.

Γάντια: μεγάλη προσήλωση στους τύπους. Κασσετίνα για κοσμήματα: ματαιοδοξία.

Ραπτομηχανή: πρακτικό πνεύμα. Ένα αρωματικό που σας κάνει παρόμοιο δώρο έχει καλούς σκοπούς για σας, αλλά σας θέλει, ποδ παντός, νοικοκυρά.

Τραπεζάκι για σιρόνισμα: πολύ πρακτικό πνεύμα, πεζότης. Περιδέραιο: σας βλέπουν σαν κούκλα που θέλουν να την στολίσουν.

Περιδέραιο από ψεύτικες πέτρες: ταιγκουνιά, ψυχική ευτέλεια. Σερόβιτσιο του φαγητού: νοικοκυρασύνη.

Αΐθη: ψυχική ευγένεια. (Κάποτε, όμως, το αΐθη αποτελούσε ένα πρόχειρο δώρο. Τα προσφέρουμε για να βγάλουμε από πάνω μας μια υποχρέωση).

Πολυτελείς κουτιές: ο άντρας που κάνει παρόμοιο δώρο αγαπάει την κομψή κι' εύνοιστη ζωή. Γλυκίσματα: σας θεωρούν σαν πλάσμα επιπόλαιο και επιφανειακό, που θέλουν να το ξεγελάσουν. Γουναρικά: γεναιοδωρία.

Ευπητήσιο: ο άντρας που σας κάνει παρόμοιο δώρο ρε' είναι πολύ απαιτητικός.

Αθλητικά είδη: ελεύθερος και ανεξάρτητος χαρακτήρας. Καλλυντικά: μήπως μαντεύουν τη φιλαρέσκειά σας;

Γ) ΔΩΡΑ ΣΕ ΠΑΙΔΙΑ

Φανταχτερά παιχνίδια: μεγάλες κούκλες: μανία επιδείξεως, χαρακτήρας επιφανειακός και ματαιοδοξός. Έκείνος που κάνει παρόμοιο δώρο, δεν ενδιαφέρεται για τη γορά δώρο, δεν προεξέχει στο παιδί, αλλά που θα προεξέχει που θα κάνουν οι γονείς για το δώρο του.

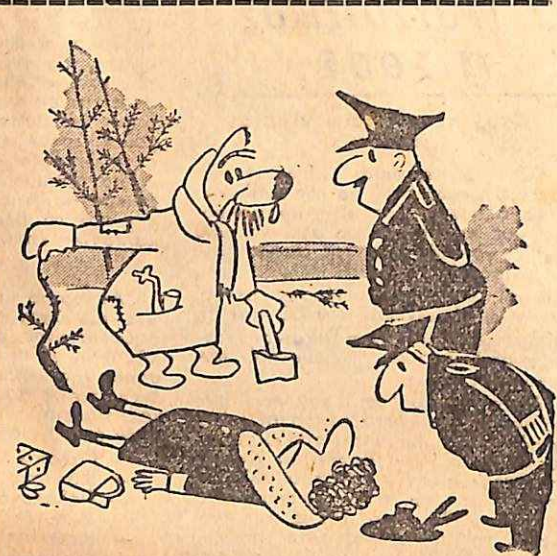
Παχνίδια που σπάζουν εύκολα: ελλειψίς προνοητικότητας. Χρήσιμα και διδακτικά παιχνίδια: σοβαρός χαρακτήρας, αλλά λιγάκι σχολαστικός.

Καλλιτεχνικά παιχνίδια: ιδεαλισμός. Φωτογραφική μηχανή: ενθουσιασμός, καλαισθησία.

Ντυσίματα βιβλίων από νάυλον: ταιγκουνιά. Παπούτσια, ρούχα κλπ.: πρακτικό πνεύμα. (Ο άνθρωπος που κάνει παρόμοια δώρα, θέλει να εξυπηρετήσει περισσότερο τους γονείς, πατήρ ή μητέρα, από το παιδί).

Παχνίδια προσαρμωμένα: παραρητικότητα, επινοητικό πνεύμα. Ποδήλατα, αυτοκίνητα: ζωηρός και αποφασιστικός χαρακτήρας.

Μπερέδες, κασκόλ κλπ.: προνοητικός χαρακτήρας, τρυφερότητα, οιδωγή.

Είλικρινά, κύριε αστυφύλακα, δεν της έχω μια τιποτα. Της είπα μόνο, πως το δέντρο μου τρίζει ένα εκατοστάρινο.

Μαμά, ο Κωνσταντίνος κατάπιε τη ψυχαγωγία μου και δε θέλει να μου τη δώσει πίσω!...

Συγγνώμη κύριε ντε Σίκα... Χαμογέλαστε μου λιγάκι για να κάνω τις φίλες μου να σκάνουν απ' το κακό τους!...

Χριστούγεννα

Αναμνήσεις των καλλιτεχνών μας Δημήτρη Χόρν, Λάμπρου Κωνσταντάρ, Βασίλη Αύλωνίτη, Γεωργίας Βασιλειάδου και Ρένα Βλαχοπούλου

Η ΜΟΝΑΞΙΑ ΤΟΥ ΔΗΜ. ΧΟΡΝ

Το 1952 στη Νέα Υόρκη. Ο Χόρν με μια ευθύνη συντροφιά έχει χαθή ανάμεσα στις χιλιάδες των Αμερικανών, που έχουν συγκεντρωθεί στην Πάρκ Αβενιου με τα ολόφωτα χριστουγεννιάτικα δέντρα. Όλοι αυτοί οι άνθρωποι θέλουν να χαρούν την ομορφιά της χριστουγεννιάτικης νύχτας. Πολλές γοητευτικές γυναίκες... αναρίθμητα μάτια, που αναζητούν τ' αστρο της Βηθλεέμ... Φώτα πολύχρωμα, μουσικές, τραγούδια, φαντασμαγορικά θεάματα, βιτρίνες παραμυθένιες...

Ξαφνικά, μας εξομολογείται ο Δημήτρης Χόρν, μέσα σ' όλο αυτό τον κόσμο που διασκέδαζε, έννοιωσα πόσο ήμουν μόνος, ολολόμνος! Πόσο μακριά βρισκόμουν από το σπίτι μου! Από τη γωνιά των παιδικών μου αναμνήσεων... Για μένα δεν είχε αντίληψη τό: «Καλήν ημέραν άρχοντες...» Δεν είχα ακούσει τις παιδικές φωνούλες να λένε τα κάλαντα. Η καρδιά μου είχε γυρίσει πίσω στην Ελλάδα, στην Αθήνα, στο πατρικό σπίτι της Νεαπόλεως. Εκεί όπου ένοιωθα πως γεννιόταν πραγματικά ο Χριστός αυτή τη μέρα. Κι' έννοιωσα τότε, όπως είπα, πόσο ήμουν μόνος, έρημος, μέσα σ' αυτές τις χιλιάδες των ανθρώπων, που γιόρταζαν τα Χριστούγεννα γύρω από τα στολισμένα δέντρα της Πάρκ Αβενιου. Αυτά τα Χριστούγεννα, δεν πρόκειται ποτέ να τα ξεχάσω.

Η ΡΕΝΑ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Μόνο στην Αμερική κατάλαβα τα Χριστούγεννα, μας βεβαίωσε η Ρένα Βλαχοπούλου. Έζησα εκεί πέρα από το 1948. Στη Νέα Υόρκη, στο Σικάγο, παντού όπου έμεινα, εύρισα μια ιδιαίτερη αγάπη. Είναι τόσο χαρούμενος τόσο καλοκαρδός εκεί ο κόσμος, που κυριολεκτικά με σκλάβωσε. Κι' έτσι έννοιωσα την θαλπωρή της οικογενειακής εστίας, που είχα στερηθεί. Εκεί πάλι κατάλαβα, τι ομορφιά έχει το οικογενειακό περιβάλλον και τί ιερό πράγμα είναι η οικογένεια την ημέρα των Χριστουγέννων...

Πίσω, λοιπόν, από τα πολύχρωμα φώτα της ράμπας, υπάρχει βλέπετε, μια πραγματική ευχάριστη για μερικούς και άδυση για άλλους. Και δυστυχώς τόσο τα δάφνια σπερμάνια όσο και τα χειροκροτήματα δεν... τραβούνται καμιά φορά τα Χριστούγεννα.

Ο ΒΑΣΙΛΗΣ ΑΥΛΩΝΙΤΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΡΜΑΤΑΓΩΓΟΙ...

Τα Χριστούγεννα του 1950, μας αφηγείται ο Βασίλης Αύλωνιτης, κάτι με τα κρύα, κάτι με τα χιόνια και τις βροχές, μας βοήκον στην Πρέβεζα σωστά οικονομικά ναύαγια. Εκεί ήταν τό... τέλος του ταξιδιού! Στο Αργίτιο ναύαγισε ο θάσος με την κακοκαιρία. Στην Πρέβεζα είχε πέσει ή... βαρυχειμωνιά. Πείνα και τών γονέων! Και κοντά σ' άλλα βασανιστήρια είχα μαζί και το γυίο μου. Τό παιδί... έβενε γαλοπούλες. Φως δεν υπήρχε πουθενά... Μόνο μια λύσι υπήρχε: Νά φά ο ένας τον άλλον! Μά τέτοια ημέρα δεν πηγαίνει!...

Την κατάσταση εύτυχως την έσωσε ο στρατηγός Τσακαλώτος.

Πίσω τό θάρος, τον επισκέφτηκα, του έξηγησα τό δράμα μας, τού άναφερα ότι ο γυίος μου ήταν άρρωστος κι' ότι έπρεπε τό παιδί να πάη στην Αθήνα για να μην άφήση τά κοκκαλάκια του στην Πρέβεζα. Συγκινήθηκε ο στρατηγός. Μου έδωσε, λοιπόν, ένα σημείωμα να επιδιβάσση ο γυίος μου σ' ένα άρματα-γυιό!

Έτσι τον έστειλα πίσω και τόν έσωσα. Έσο για μέ, μη ρωτάτε πως τά περάσαμε εκείνα τά Χριστούγεννα του 1950; Κατάμαυρα! Τά θυμάμαι και τώρα κι' άνατριχιάζω...

Ο ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΡΑΣ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Τό 1935, μου λέει ο Λάμπρος Κωνσταντάρ, εκείνος ο αφιλότιμος Δεκέμβριος, δεν έβγαλε να στρώση κάτι για μένα μία καλή μέρα τού Θεού... Τά ευδώρατά από τήν Αθήνα καθυστερούσαν... Ένας Έβραϊός φίλος μου, εύτυχός, είχε σώσει κατά ένα τρόπο τήν κατάσταση. Είχαμε κάνει μία συμφωνία, αγοράζαμε μπανάνες και τίς πουλάγαμε στις λαϊκές συνοικίες, χωρίς όμως να χάνω τό μαθητή τής Δραματικής Σχολής. Όσο προχωρούσε όμως ο Δεκέμβριος, τόσο μικραίνει ή δουλειά... Έτσι, αναγκαστήκαμε να βάλουμε χέρι στό κεφάλαιο. Όταν φαγώθηκε και τό τελευταίο φράγκο έφτασε ή παραμονή των Χριστουγέννων! Ήταν δύο μέρες άδειο τό στομάχι όταν εμείς ορσε ή 25η Δεκεμβρίου. Με ήρωισμό, σαν καλός χριστιανός, πήγα στην εκκλησία τού Αγίου Στεφάνου και λειτουργήθηκα. Μόλις στεκόμουν στά πόδια μου... Σε χειρότερη κατάσταση ήταν ο Έβραϊός φίλος μου, που με περίμενε έξω από τήν εκκλησία. Καί δεν υπήρχε έλπίδα να συναντήσουμε στους δρόμους τού Παρισιού κανέναν από τούς καλούς μάγους!... Πως να τού κόψης τή γορά ενός φίλου μία τέτοια μέρα, ζητώντας του δανεικά; Κι' έπειτα, ποιός θα τό πίστευε, ότι δεν υπήρχε όχι μόνο γαλόπαλο, άλλ ούτε τσιγάρο; Με τά χέρια στις τσέπες χαζεύαμε στις βιτρίνες, που ήσαν γεμάτες λιχουδιές...

Ξαφνικά, μία σκέψι φώτισε τό σκοτεινισμένο μας μυαλό: Οι φούρνι!... Εκεί ήταν ή σωτηρία μας!... Χιλιάδες τσουρέκια και γλυκά και δίτι επιθυμούσε ή καρδούλα τού ανθρώπου. Βρήκαμε ένα σασκι κι' άρχισαμε να γυρίζουμε τούς φούρνους τού Παρισιού. Μπαίναμε με άδιάφορο ύφος και πλησιάζαμε τόν καταστηματούχο:

Μήπως υπάρχει τίποτα για τά φτωγά έζα μας; ρωτούσαμε μ' ευγένεια τό φούρναρη. Ξερετε, μία τέτοια ημέρα... Ό καλός άνθρωπος δε μας άφηνε να τελειώσουμε... Ένα σωρό κομμάτια ήταν σκορπισμένα στον πάγκο του. Μας τά έδινε πρόθυμα για να τά ξεφορτώδη. Έτσι σε λίγες ώρες είχαμε γεμίσει τό σασκι μας! Ένθουσιασμένοι, τρέξαμε στό δωμάτιό μας και ριχτήκαμε στό... φαγοπότι!

Τό προερχόμενο τού σασκιού ήταν για μένα ή χοιστουγεννιάτικη γαλοπούλα και τά γλυκά τής μεγάλης ημέρας. Έπί τρεις ημέρες είχα σωθή ή κατάσταση! Έπειτα, Έ ύστερα ήρθε τό καθυστερημένο χορηματικό έυδασμα από τήν Αθήνα. Κι' άρχισε πάλι τό εμπόριο με τίς μπανάνες. Μά εκείνα τά Χριστούγεννα τού 1935 στό Παρίσι, θα μου μείνουν άξέχαστα σ' όλη τή ζωή μου...

Η ΓΕΩΡΓΙΑ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΣΕΡΟΚΟΜΜΑΤΟ

Ποιός θα τό πίστευε ότι ή Γεωργία Βασιλειάδου πέρασε τά φοβερότερα Χριστούγεννα, που έτυχαν σ' έναν άνθρωπο; Η δημοφιλής καλλιτέχνης με τή γνωστή της είλικρινεία, μας εξιστορεί τή δραματική αυτή περιπέτεια τής ζωής της:

Τά πρώτα χρόνια τής θεατρικής ζωής μου καθόμουν σε μία κουζίνα, που ή νοικοκυρά μου τήν είχε οικειάσει για δωμάτιο. Τή νύκτα, με άγριο χειμώνα, πήγα να με τά πόδια από τή Νέα Ίωνία στο Ήρακλειο, γιατί τό λεωφορείο δεν έφτανε ως εκεί.

Με βοοχή με κρύο, με χιόνι, μετά τό θέατρο έπρεπε να κάνω αυτή τήν έκδοσή μου... Στη μέση τού δρόμου ήσαν ένα μικρό εκκλησάκι από σάνδια. Λειτουργούσε σ' όνομα τών Κωνσταντίνου και Έλένης. Εκεί, λοιπόν, καθόμουν και... στάλαζα. Μ' έσα να με ληπθή ο Θεός και να με βοηθήση. Τώρα περνά με τήν θρησκα. Μά στα πρώτα χρόνια τής καριέρας μου τά Χριστούγεννα ήσαν φοβερά! Κανείς άλλος δε θα πέρασε φοβερότερα!

Όμως, έβω χαλούσε ο κόσμος από τό σπίτι ένα κομμάτι ξερό κι' έγώ κλαίγοντας, έπαινα τό χριστουγεννιάτικο γλέντι έλπίδα μου στο Θεό. Άγωνίστηκα σκληρά μου, έχοντας τήν μου. Σήμερα μπορώ να περάσω όποιον επιθυώ τά Χριστούγεννα, προσπαθώντας να ξεγελάσω τήν πείνα μου, δεν πρόκειται ποτέ να τά ξεχάσω.

Ο. ΔΡΑΚΟΣ

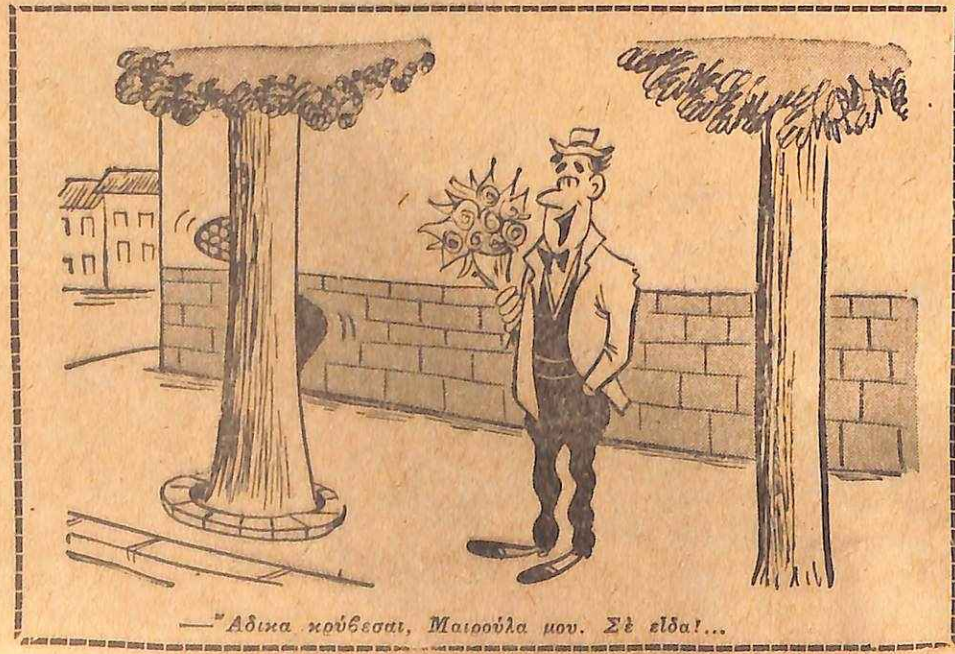
πικρά Βάθη του σκοταδιού... Και τότε, έ-
λογο και καθάλας βουλιάνε εκεί...
... Μία νύχτα, που ο άνεμος φυσούσε
δυνατά και σήκωνε ψηλά τ' αφρισμένα κύ-
ματα του Αιγαίου, η ερωτευμένη μικρούλα
νόμισε γι' άλλη μία φορά πως άκουσε τις
βαρείες όπλες του άλόγου του αγαπημέ-
νου της ν' αντιχούν καθαρά στο πλακο-
στρώτο της αλής, για να ξυπνήσουν την
ήχη των αναμνήσεών της... Χωρίς να το
καλοσκεφτεί, πετάχτηκε με λαχτάρα από
το κρεβάτι της και ζύγωσε σ' ένα από τα
παράθυρα του μεγάλου κοιτώνα. Όλα τα
έλλα κορίτσια κοιμόντουσαν. Μόνο αυτή
άγρυπνούσε... Κόλλησε το προσωπάκι της
πούκαγες στο κρύο τζάμι και κύτταξε έ-
ξω. Ένα φεγγάρι, κρύο και παγωμένο κι'
αυτό—σαν τη νύχτα—έβριχνε το ξεπλυμέ-
νο του φως ένα γύρο.

Και τότε τον είδε! Μά ναί, ήταν αύ-
τος, ολόιδιος όπως τον έβλεπε τότε, τα
γλυκά άπογέματα, πίσω από τον πυκνό
φράχτη της πρασιάδας, να περνάει από
το ερμητικό σκοτεινό δρομάκι μπροστά ά-
πό το σπίτι της... Τον είδε κάτω, στην αύ-
λή, του Μοναστηριού, να περνάει στο ίδιο
του άλογο, με το ύψος πάντα το αδιάφορο
κι' άφηρημένο, πολύπειρου κατακτητή...
Δεν κύτταξε άπάνω, κι' έτσι δεν την είδε,
— όπως και τότε... Με την ανάσα της κου-
μένη από την συγκίνηση, η μικρή ερωτευ-
μένη μαθήτρια τον παρακολούθησε να περ-
νάν... Καί, ξαφνικά—τί αναπάντεχη ευτυ-
χία!—τον είδε να σήκώνει τα μάτια του
άπάνω και να την βλέπει! Τό βλέμμα του
την άγκάλιασε ζεστά με βελουδένιο φως.
Και το χαμόγελό του τη γέμισε ολοζών-
τανες έλπίδες... Ήταν η πρώτη φορά που
την κύτταξε ο αγαπημένος της, και η πρώ-
τη φορά που της χαμογέλουσε...

Κι' ύστερα, σέ μία στιγμή, της έγενε!
Σήκωσε το χέρι του και την κούλεσε κοντά
του!... Πλημμύρισε ευτυχία η διψασμένη
κοριτσιίστικη καρδιά της! Της έγενε, την
καλούσε—την ήθελε! Τη μαγνέτιζε άκα-
τανίκητα προς το μέρος του!... Χωρίς να
ξέρη τι κάνη η Λίζα, άνοιξε το παράθυρο,
και, με τα μάτια της γεμάτα από το υπέ-
ροχο δρομάκι του, με τα χέρια της άπλω-
μένα σ' αυτόν, έπεσε στην άνοιγμένη άγ-
καλιά του!...

Τσακίστηκε στο λιθόστρωτο της αλής,
πέφτοντας από τόσο ψηλά! Οί καλόγριες
που έυπνήσανε έστρελλωμένες και τρέσανε
στην αυτή, την βρήκανε πεθαμένη!... Τα
μαλλάκια της σπυριάζαν έναν πονεμένο
φατοστέφανο γύρω από το προσωπάκι
της, τα μαδιά χειλάκια της όμως χαμογε-
λούσαν ευτυχισμένα...

Τό νέο κεραυνόβολοσε κατακέφαλα τους
φτωχούς γονείς!... Ο Μπαλτζάνης ναύλω-
σε άμέσως ένα καϊκι—τό άτμόπλοιο της
γραμμής έφευγε μόνο την άλλη μέρα—

— Άδικα κρύβεσαι, Μαρούλα μου. Σέ είδα!...

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΣΚΑΝΔΑΛΙΖΑΝ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΟΥΣ

Πρόκειται για τις γυναίκες εκείνες,
που αδιαφόρησαν για τους κοινωνικούς
νόμους, που καταπάτησαν τις προλή-
ψεις και που εκώφευσαν μπροστά στην
κακραυγή των συγχρόνων τους, για να
δοθούν στα άκαλιντα πάθη τους
και τους σκανδαλώδεις έρωτές τους.
Τολμήρες μέχρις άλλωθορουνής, άσυγ-
κράττες και άτιμωτες, δεν έσεβά-
στηκαν τίποτα και δεν σταμάτησαν
μπροστά σε κανένα έμπόδιο. Άληθινά
ήφαλται, σκόρπισαν γύρω τους την
κατηρή λάβα του πόθου τους, γκρεμι-
ζοντας θρόνους κληιδώνοντες υπολή-
ψεις και δημιουργώντας σε κάθε βήμα
τους έρεπια και θύματα. Κι' η πιο γό-
νιμη φαντασία θα ήταν άδύνατο να
συλλάβη την όρνιθίστικη ζωή και τα
σκανδαλά των γυναικών αυτών, που
πέρασαν σαν μετώμα από την εποχή
τους και που οι άνθρωποι διατήρησαν
ανάμεσα στους αιώνες την άνάμνησί
τους.

κι' έτρεξε, μαζί με την γυναίκα του, στην
Τήνο. Μία φοβερή φουρτούνα τους συνόδε-
ψε—μία φουρτούνα που άγκάλιαζε τόσο
άνάλογα τα αισθήματά τους... Φτάσανε
στην Τήνο ένα σκοτεινό δειλινό. Η λατρε-
μένη τους μοναχοκόρη τους υποδέχτηκε,
ντυμένη ολόασπρα, χαμογελαστή, ευτυχι-
σμένη, στη μέση της ήρεμης έκκλησούλας
του Μοναστηριού...

Ο Σταύρος Μπαλτζάνης δεν τη βάστα-
ξε αυτή τη φοβερή, την άνυπόφορη δυστυ-
χία! Κλείστηκε στο σπίτι του, στο γρα-
φείο του, και μία νύχτα φύτεψε μία σφαί-
ρα στο κεφάλι του. Τον βρήκανε με τη φω-
τογραφία της Λίζας στα ματωμένα του, τα
ξυλιασμένα του χέρια...

*
Ήταν η πιο περίεργη αυτή περιπέτεια
στο έρωτικό παρελθόν του Στέφανου Χα-
λαζή... Μία περιπέτεια, που δεν ήταν καν
περιπέτεια, αφού αυτός δεν είχε φταίξει
σε τίποτε δεν είχε κάνει τίποτε για να
την δημιουργήσει—αφού ούτε γνώριζε αυ-
τήν πούχε σκοτωθεί για το κατήρι του...
Την τραγική αυτοκτονία της μικρούλας Λί-
ζας Μπαλτζάνη την είχε διαβάσει, όπως
όλοι, στις έφημερίδες, και είχε λυπηθεί αυ-
τό το μικρό γυναικείο χερουβείμ, τό τόσο
θεωρητικά ευτυχισμένο, πούχε βιαστή να
δώσει ένα τόσο δραματικό και σύντομο τέ-
λος στη ζωή του που μόλις είχε άρχισει...
Τίποτ' άλλο όμως.

Και τις λεπτομέρειες του τραγικού αυ-
τού κι' άπελπισμένου κοριτσιίστικου έρω-
τα, μαζί με την ευθύνη τη δική του, τις
πληροφορήθηκε μία μέρα με τον πιο άνα-
πάντεχο τρόπο:

Πήγε να τον βρή μία κυρία με κάτα-
σπρα μαλλιά και κατακόκκινα μάτια από
τά δάκρυα, που δεν ένοιούσαν να στερε-
ψουνε και διαρκώς ξεχειλίζανε στα μάγου-
λά της.

— Κύριε, του είπε η άγνωστη, με μία
φωνή τσακισμένη από τη συγκίνηση, δε με
ξέρετε...

— Όμολογώ ότι δεν έχω την τιμή... της
άποκρίθηκε με ένα στενοχωρημένο χαμόγε-
λο, βλέποντάς την να μην παύη να κλαίη.

— Είμαι... η κυρία Μπαλτζάνη, δηλα-
δή, η χήρα Μπαλτζάνη...

— Η γυναίκα του τραπέζιτη που αυτο-
κτόνησε...

— Η γριά κυρία έκλεισε τα μάτια της:

— Ναί... Τού τραπέζιτη που δε μπόρε-
σε να υποφέρει την αυτοκτονία της λατρε-
μένης του μοναχοκόρης, και δραπέτευσε ά-
πό τη ζωή για να πάη να τη βρή!

— Πόσο σας συμπονώ, κυρία...

— Ναί! πρέπει να με συμπονάτε, για-
τί εγώ έμεινα... για να θυμάμαι!...

— Ένας λυγμός στραγγάλισε τη φωνή
της...

Με υπεράνθρωπη προσπάθεια όμως μπό-
ρεσε να συνέλθη και να συνεχίση:

— Ίσως άπορείτε όμως γιατί σας τα
λέω όλα αυτά...

— Όμολογώ ότι...

— Απορείτε... Είναι φυσικό... Γιατί...

δεν ξέρετε!

— Δεν ξέρω... Τι να ξέρω;

Συγκέντρωσε όλη της τη δύναμη η πα-
ράξενη επισκέπτρια, για να του πετάξη,
με άγανάκτηση, σχεδόν με μίσος:

— Δεν ξέρετε ότι ο ένοχος είσαστε σεις!

Πετάχτηκε κατάπληκτος ο Χαλαζής:

— Εγώ;! Φώναξε.

— Μάλιστα, σεις!... του είπε με δυ-
νατά η γριά κυρία, ενώ σήκωνε ψηλά το
χέρι της, σά να τον κατηγορούσε. Είσα-
στε ο μοναδικός υπαίτιος αυτής της διπλής
αυτοκτονίας, και της δικής μου ζωής, πού-
ναι χειρότερη από θάνατο—γιατί ο θάνα-
τος είναι λύτρωση, κι' εγώ ζω για να θυ-
μάμαι και να βασανίζομαι!...

Ο Χαλαζής έκανε ένα βήμα πίσω, νο-
μίζοντας ότι βρισκότανε μπροστά σε μία
τρέλλη—σε μία δυστυχισμένη, που η αυ-
τοκτονία της κόρης της και του άντρα της
είχανε καταφέρει να της ταράξουν το λο-
γικό...

Σά να μάντεψε την κρυφή σκέψη του, η
παράξενη επισκέπτρια του είπε:

— Όχι... Δεν είμαι τρέλλη... Γιατί, τό-
τε, θα ήμουν ευτυχισμένη... Η τρέλλα πέ-
φτει σαν αβλαβή μέσα στο βασανισμένο
μυαλό ενός ανθρώπου, και τον κάνει να ξε-
χνάη. Κι' εγώ, κύριε, θυμάμαι! Θυμάμαι
και ύποφω!

Πάλι την έπνιξε ο πόνος, που της στραγ-
γάλισε τη φωνή...

— Βλέπετε μπροστά σας μιάν άθλια
γριά... συνέχισε, ύστερα από λίγο με
προσπάθεια. Μία γριά με κάτασπρα μαλ-
λιά... Μάθετε, λοιπόν, κύριε, ότι, μόλις έ-
λφασε το φοβερό νέο του χαμού της Λί-
ζας, ζύγνησα άπότομα γριά με κάτασπρα
μαλλιά!...

— Ήτανε τόσο δυνατό το χτύπη-
μα, με έβριξε τόσο χαμηλά, που το δεύτε-
ρο, του χαμού του άντρα μου, δεν τό κα-
τάλαβα σχεδόν. Καταλαβαίνει, πονάει ένα
ζωντανό πτώμα!...

— Αναστατωμένος ο Χαλαζής από την
σπαρακτική τραγωδία που ξετυλιγότανε
μπροστά του, μουρμούρισε:

— Είναι φοβερά όλα αυτά που μου λέ-
τε, κυρία μου... Και η συμπάθειά μου για
τον άβάσταχτο πόνο σας είναι, πιστέψτε
με, πραγματική... Δεν καταλαβαίνω ό-
μως τί ευθύνη μπορώ να έχω εγώ σε όλα
αυτά τα φοβερά...

Κούνησε το κάτασπρο κεφάλι της η κυ-
ρία με μία μελαγχολική σιγουρία:

— Και όμως, έχετε... μουρμούρισε. Ή, πού
καλά, είσαστε ο μόνος υπεύθυνος...

— Εξηγήστε μου πώς...

— Να σας το εξηγήσω—γι' αυτό, άλ-
λωστε, ήρθα. Ήρθα να μοιράσω λίγο τον
σπαραγμό μου μαζί σας, κάνοντάς σας να
νοιώσετε μερικές τύψεις...

— Τύψεις;... Μά για ποιά λόγους...

— Έκλεισε με άβάσταχτο πόνο τα μάτια
της η κυρία και, όταν τ' άνοιξε, ψιθύρισε:

— Η Λίζα σας είχε αγαπήσει... Κάθε
άπογεμα, την ώρα που σείς κάνατε τον
περίπατό σας με το άλογο, ανάμεσα στους
δρόμους της Κηφισιάς, εκείνη έτρεχε να
σας παρακολουθήσει πίσω από τις προσπι-
νάδες του κήπου μας... Την είδε, μία μέρα,
η γκουβερνάντα της και μās τ' έειπε... Κι'
εμείς—τί τρέλλοι που ήμαστε!—σκε-

φτίκαμε να την προστατέψουμε από τη
γοητεία σας, που τη θεωρήσαμε καταστρε-
πτική... Γιατί, ρωτήσαμε και μάθαμε, ότι
έρισσας με πολυτάραχο έρωτικό παρελθόν
και φοβηθήκαμε, ότι στα χέρια σας δε θα
ήταν ευτυχισμένη!... Άλλοιμονο! Μακρούς
σας δε μπόρεσε να ζήση...

— Ένας καινούργιος λυγμός έκωψε τη θλι-
θερή διήγησή της γριάς κυρίας...

— Άπέναντί της, σιωπηλός, σά μεγάλος έ-
νοχος, ο Χαλαζής σώπαινε με σκυμμένο το
κεφάλι μπροστά στην κατηγορία των πονε-
μένων της χειλιών...

Σε λίγο, τα χείλια αυτά άργοκουνήσανε
πάλι, για να συνεχίσουνε τη θλιθερή τους
έκδυση...

— Πόσο μετανιώω που δεν ήρβα τό-
τε—τότε που ήτανε καιρός...—να πέσω
στα πόδια σας, για να σας παρακαλέσω
να χαρίσετε την ευτυχία στη φτωχή Λι-
ζέττα μου... Είχατε όλες τις προϋποθέσεις
να ζήσετε έσείς κι' αυτή ευτυχισμένοι...

Οά ήσανε μία ένωση ταιριαστή και θα γι-
νόσαστε ένα ζευγάρι άνεξάσπαστο... Και θα
ζούσε η κόρη μου—το καταλαβαίνετε—
θα ζούσε η Λιζέττα μου!...

Ξέσπασε σε καινούργιους λυγμούς η χή-
ρα του τραπέζιτη Μπαλτζάνη κι' έκρυψε το
κεφάλι της στα χέρια της...

Ο Χαλαζής την άφησε να κλάψη, να ξε-
σπάση... Μπροστά στον τόσο σπαρακτικό
πόνο που κουρεύιαζε τη μητρική της καρ-
διά, έμεινε άσπολόγητος, πνιγμένος στις
τύψεις—κι' άς μην έφταιγε σε τίποτα,
ας μην ήξερε ούτε στο πρόσωπό τη μικρή
έξαλλη ερωτευμένη, πούχε νιώσει γι' αυ-
τόν έρωτα κι' είχε ζητήσει παρηγοριά από
το θάνατο!...

— Ύστερα από ώρα πολλή, κόπασε κάπως
η θύελλα μέσα στην άναστατωμένη μητρι-
κή καρδιά... Η φωνάγια γυναίκα σήκωσε
τα μάτια της κι' άγκάλιασε αυτόν τον άν-
θρωπο που έπρεπε να μισή με το δακρυ-
σμένο τους παράπονο:

— Κύριε... μουρμούρισε. Ήρθα με τη
διάθεσι να σας πετάξω το μίσος μου, να
σας πληγώσω με τα πιο πικρά μου λόγια...

Όταν βρέθηκε μπροστά σας, όμως, η θύ-
μησι της Λιζέττας μου σας έκανε για μέ-
να ακριβό και προσφιλή... Δε σας μισώ
πιά, κύριε... Είναι άργά και να σας μι-
σώ ακόμα!... Μόνο σας παρακαλώ: Πη-
γαίνετε μία μέρα λουλούδια στον τάφο της
Λιζέττας... Είμαι βέβαιη, ότι η έρωτευμέ-
νη ψυχούλα της θα αναγαλλιάση όταν σας
νοιώση κοντά της—όπως τότε, που σας
παρακολουούσε, θάεσπ, να περνάτε μπρο-
στά της και σας θαύμαζε!...

Ο Χαλαζής άρπινξε θερμά το χέρι της
πονεμένης μάνας και τό ψηλάφησε με συγ-
κινημένο σεβασμό στα χείλια του:

— Σας το υπόσχομαι, κυρία... της είπε
σιγά.

Μ' ένα χαμόγελο, γεμάτο πικρή ίκανο-
ποίηση αυτή, άνοιξε την τσάντα της και
τραβήξε από μέσα μία φωτογραφία:

— Νά, κύριε, η Λιζέττα... Πάρ' τε την.
Είναι δική σας!... Πόσο θα ήθελα να μη
είχα να σας χαρίσω μόνο τη φωτογραφία
της...

Σηκώθηκε ύστερα κι' ο Χαλαζής, την
πήγε ως την εξώπορτα, γεμάτος σεβασμό
και συμπόνια. Και την άποχαιρέτησε με
την καρδιά του, πνιγμένη τύψεις—κι' άς
μην έφταιγε αυτός για ό,τι είχε γίνει...

Και, τό άλλο άπογεμα, πήγε στο νε-
κροταφείο, κουβαλώντας ένα τεράστιο μπου-
κέτο άσπασ τριαντάφυλλα. Τον τάφο τον
γνώριζε, γιατί είδε πάνω του σκυμμένη την
επισκέπτριά του της προηγούμενης μέρας...

— Άκούμπησε πάνω στη μαρμαρίνη πλάκα
τα λουλούδια και γονάτισε δίπλα στη γριά
κυρία...

Αυτή γύρισε, τον κύτταξε και του χαμο-
γέλασε με ευγνωμοσύνη:

— Σας εύχαριστώ... του ψιθύρισε. Σας

Παρακολουθήστε από το σημερινό
Χριστουγεννιάτικο τεύχος του «ΘΗΣΑΥ-
ΡΟΥ» (σελ. 32-33), τη νέα συναρπα-
στική σειρά με ήρωικές περιπέτειες «Αν-
τιστάσεις»—άπο την πιο σκοτεινή πε-
ρίοδο της Κατοχής—γραμμένη από
τον έκλεκτο συνεργάτη μας

ΓΙΑΝΝΗ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗ

ΜΕ ΤΟ ΣΤΑΥΡΟ ΚΑΙ ΤΟ ΤΟΥΦΕΚΙ

Σε καμιά άλλη κατεχόμενη χώρα
της Εύρωπης ο κλήρος δεν άγωνίστη-
κε με τόσο ήρωισμό, όσο εδώ στην
Έλλάδα, για να σπάση το δεσμό της
ζοφερής σκλαβιάς και ν' άνοιξη το φω-
τεινό δρόμο προς την Έλευθερία. Οι
Έλληνες κληρικοί πολέμησαν άτρόμη-
τοι μαρτύρησαν και θυσίαστανε στις
επάλξεις του ιερού αγώνα για να σω-
σουν τό πομπιό τους από το βέβαιο ά-
φανισμό. Δραματικές περιπέτειες, φρι-
κά μαρτύρια, άποδράσεις, στρατόπε-
δα συγκεντρώσεως κι' ένα σωρό άλλα,
θα περάσουν στην καινούργια αυτή
σειρά. Οι άναγνώστες μας θα συγκλο-
νιστούν κυριολεκτικά άπο τις έκπλη-
κτικές αυτές ιστορίες, που γραφθηκαν
με το αίμα των ήρωικών παθών μας.

εύχαριστώ, που δώσατε την πρώτη και την
τελευταία χαρά στη φτωχή μου Λιζέττα...

Β'.

Ένας από τους πιο άστυχρους κι' αλύ-
γιστους οικογενειάρχες της πιο παλιάς Α-
θήνας, ήτα ο Άλκιβιάδης Γιαννής. Σκυ-
θρωπός κι' άγέλαστος, φεουδαρχης των
προλήψεων, περνούσε τη ζωή του φυλακι-
σμένος μέσα στις άρχες και στα «πρέπει»
του...

Η οικογένειά του—η γυναίκα του και
οι δυο κόρες του—ζούσε κι' αυτή αναγ-
καστικά μέσα στη φυλακή των ίδιων αυτών
άρχων. Κι' έτσι, η πλῆξη κι' η κατήφεια
είχανε γίνει οι μόνιμοι ένοικοι του σπιτιού,
μία και το χαμόγελο είχε δραπέτευσει, δι-
ωγμένο από τη δεοντολογία της άγέλα-
στης άστυχρότητος... Η γυναίκα είχε γε-
ράσει κι' είχε άπείρισε, χωρίς να νιώση
στη ζωή της άλλο αίσθημα από τον πανι-
κό... Τα δυο κορίτσια—η Κλειώ κι' η
Ιωάννα—άσφυκτιούσανε κι' αυτά μέσα
στο φοβερό κλοιό της πατρικής άστυχρό-
τητας, πούφτανε το όριο της πραγματι-
κής τυραννίας... Εικοσιενός έτους η πρώ-
τη, δεκαεννιά η δεύτερη, μάταια νιώθανε
τις καρδιές τους να φλογίζονται μέσ' στο
στήθος τους από το άγνωστο αίσθημα,
που τους ήταν άπαγορευμένο... Άγρυπνος
κέρδερος ο πατέρας, δεν τίς άφηνε ούτε
στιγμή μόνες τους. Όποτε βγαίνανε περί-
πατο—κι' αυτό σπάνια—συνοδευό-
ντουσαν από τον πατέρα τους κι' από τη
μητέρα τους. Μόνο όταν έκεινος τύχαινε
νάχη ύπνρεσ'—ήταν άξίωματικός του

— Πώς τον λέγε;
— Στέφανο Χαλαζή...

— Πού τον γνώρισε;
— Είπ' έκεινος ο ψηλός, ο μελαχροινός
νέος, που στεκότανε δίπλα σας την περα-
σμένη βδομάδα, έν' άπόγεμα, που ακού-
γαμε στο Σύνταγμα να παίζη η μουσική...

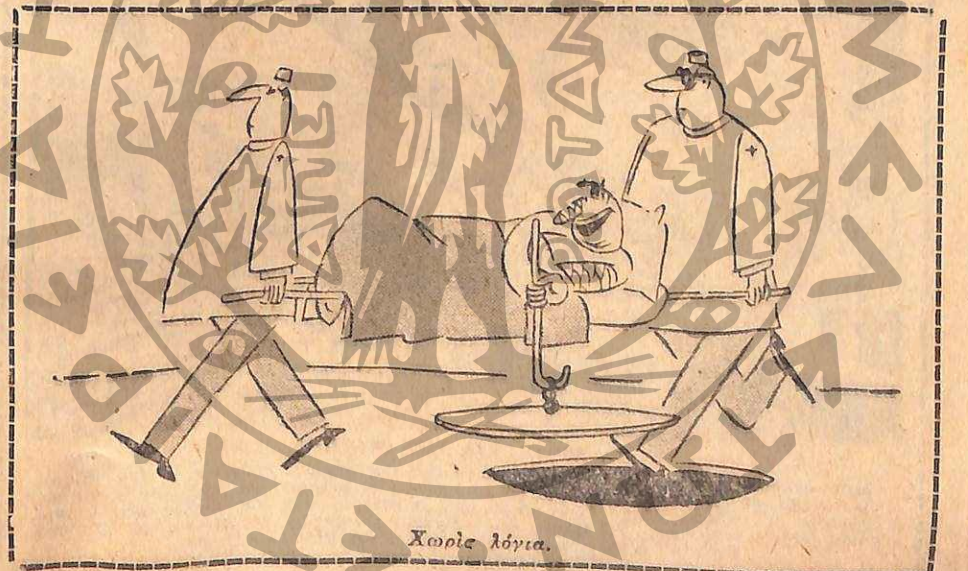
— Ακούγοντας αυτά τα λόγια της άδε-
λφής της, η Ιωάννα άρχισε να τρέμει κι'
έκείνη.

— Αυτός... ψιθύρισε.

— Δεν τον είδες που κύτταζε διαρκώς
προς τα μέρος μας... Τόσο, που η μισιά,
στη τέλος, τό κατάλαβε και μās πήρε και
φύναμε...

— Αυτός!... Ξαναψιθύρισε η μικρή ά-
δελφή.

— Ναί, αυτός... Όλη τη νύχτα εκείνη
δε μπόρεσα να κλείσω μάτι... Τό άλλο

Χωρίς λόγια.

ΛΕΥΚΕΣ ΣΤΟΛΕΣ

20^{ον} Κι' η Δάφνη έφυγε μ' ένα συναίσθημα ετυχίας. Δεν ήταν όμως μονάχα η δική της η ετυχία, που της πλημμύριζε την ψυχή. Μέσα της, σ' α' άχνιτορούζε και κάποια άλλη έλπίδα.

«Υπάρχει ετυχία στη γη!» Δεν είχαν άρχισει ακόμα να πέφτουν τα φύλλα από τα δέντρα, όταν στάθηκε η Δάφνη νύφη δίπλα στο Γιαννάκη Βολίνη. Ο γάμος έγινε σ' ένα μικρό εκκλησάκι κοντά στο νοσοκομείο, κι' όλο σχεδόν το προσωπικό του «Αγίου Μαθαίου» πλημμύρισε το άπειρο έκκλησάκι, και σ' όλων τα πρόσωπα έλαμπε η χαρά.

Η Ιεροτελεστία προχωρούσε γεμάτη κατανύξη, κι' η Δάφνη συγκρατούσε με κόπο τα δάκρυά της. Η καρδιά της πλημμύριζε από αγάπη. Αγάπη προς όλους τους ανθρώπους. Αγάπη για τη νεκρή μητέρα της, που έζηλόθηκε και πέθανε, αφήνοντας την ετυμολογική, αγάπη για το Λάντικα, που ένοιωσε τον έρωτα να φτερουγίζει στην καρδιά του μόνο και μόνο για να βρει τη δύναμη να κάνει το θαύμα. Ναι, έτσι ξεχνούσε την επιτυχία του σ' αυτή την εγγύηση, που την έτρεμαν όλοι. Ο έρωσ του είχε δώσει όλες τις ικανότητες να επιτελέσει το θαύμα... «Ένοιωθε αγάπη για τον Άνδρεα η Δάφνη ακόμα. Μια αγάπη παράξενη, όμως, αδελφική και κάπως ερωτική. Κι' η ίδια δε μπορούσε να ξεγνηση στον εαυτό της ποιά ήταν το συναίσθημα που πλημμύριζε την καρδιά της στη θύμησιν του. Κάτι, που την έσπρωχνε να του κάνει καλό, να τον κάνει κι' αυτόν ετυμολογικό. Αγάπη για τη Θάλεια, ανάμικτη με κάποιο συναίσθημα χρέους. Είχε δώσει την επιθυμία να την κάνει ετυμολογική κι' αυτήν.

Ένοιωθε τρυφερή αγάπη και για το Δημήτρη και για τη Τασούλα η Δάφνη. Τον Δημήτρη του είχε κάνει ένα μεγάλο καλό, μ' όλη της την ευκολία. Μια μέρα πήγε στο γραφείο του Λάντικα — καλοντυμένη, σαν άραβνοισμένη δεσποινίς, όχι πια σαν αδελφή, και του μίλησε για το Δημήτρη. Του είπε για το συναίσθημα κατωτερότητας, που τον βασάνιζε και του υπέδειξε πόσο ετυμολογικό θα τον έκανε αν τον έβαζε στη θέση του Άνδρεα. Κι' ο Λάντικας δέχτηκε άμεσως την υπόδειξη, και της είπε, στενοχωρημένος:

«Είμαι άσυνχώρητος που δεν το σκέφτηκα νωρίτερα. Ο Δημήτρη είναι άριστος επιστήμων. Το μόνο που τον αδικεί είναι το ύψος του. Ένώ οι άλλοι προβάλλουν τον εαυτό τους, αυτός εξαφανίζεται, και μάλιστα σε άστοχες στιγμές. Να μη του πής, ότι μεσολάβησε εσύ, θα τον ταπεινώσεις. Άλλο κιόλας θα του προτείνω τη θέση του Πλατίνου.

Είχε πάρει αυτή τη θέση ο Δημήτρη, και μετά λίγες μέρες παντρεύτηκε με την Τασούλα. Τα πρόσωπά τους μαρτυρούσαν πόσο ετυμολογικοί ήταν. Η Τασούλα δε θέλησε ν' αφήσει τη θέση της. Άγαπούσε την εργασία της, και τη γοητεία η σκέψη πως θα εργαζόταν κοντά στον άντρα της.

Τούλάχιστον άσπου νόθευε κανένα κουτούβελο... Έλεγε με συγκίνηση. Πίσω από τους νεώνυμους ο καθηγητής Λάντικας στεκόταν στη θέση του κουμπάρου. Αυτό που είχε πετάξει στο θυμό του άπάνω, έγινε πραγματικότητα. Τον είχαν παρακαλέσει να τους στεφανώσουν, κι' αυτός είχε δεχτεί με χαρά και με συγκίνηση. Η καρδιά της Δάφνης φούσκωνε από ετυχία κι' από αγάπη.

Νά, που κι' ο άνθρωπος μπορεί να είναι ένας μικρός θεός στη γη, και να δημιουργεί ετυμολογικούς ανθρώπους! Φάνει ν' αφήσει την αγάπη να πλημμυρίσει σ' α' φωτερός χείμαρρος την ψυχή του.

Ναι, δε μπορούσε όμως η ακτινοβολία της αγάπης να φωτίσει κάθε γωνιά της ανθρώπινης καρδιάς. Δεν ήταν δυνατό να είναι όλοι οι άνθρωποι ετυμολογικοί. Η Θάλεια στεκόταν παρέκτι μαρματωμένη. Δεν είχε δεχτεί την προσφορά της Δάφνης να χρησιμοποιήσει ένα μέρος από τα χρήματά της για να χτίσει κλινική. Την άπάντησε αυτή δεν την έπειρε για τελεωτική η κοπέλα. Είχε όμως αφήσει να κυλήσει ο καιρός, να παντρευτεί πρώτα αυτή κι' ετοιμαζόταν έπειτα να βάλει το Γιαννάκη να κάνει έναν έρωτα με τη... Τασούλα, ο Πλατίνος είχε μονάχα τη λιγιστή ιδιωτική του πελατεία κι' η οικογένεια πε-

νούσε μέρες στενόχωρες και άνησυχες. «Αυτό θα διορθωθεί, συλλογιζόταν η Δάφνη. Της Πηνελόπης όμως η τύχη πως μπορεί ν' αλλάξει; Πώς να πάσω το θάρρος να μιλήσω στο Λάντικα για τον έρωτα αυτής της γυναίκας;»

Η προϊσταμένη παρακολουθούσε σοβαρά το μυθιστόριο και στα κανονικά της χαρακτηριστικά ζωγραφίζονταν κάποια βαθεία πικρία, μαζί με τη χαρά.

Πρέπει κάτι να κάνει και γι' αυτήν, σκέφτηκε η Δάφνη κι' έσφιξε άσυναίσθητα το χέρι του αγαπημένου της με λατρεία. Όταν τελείωσε το μυθιστόριο και δέχτηκαν τα συγχαρητήρια, υπήρκεν στο αυτοκίνητό τους, στο αυτοκίνητο που είχαν αγοράσει. Κι' ο Γιαννάκης έβαλε μπροστά τη μηχανή.

Στο νη- της χαράς

«Όνειρο η λύρα μου», είχε τραγουδήσει κάποτε ο ποιητής. Όνειρο η λύρα μου, που είχε διαλέξει, για να πάει να βρει το νη- της χαράς. Και δεν είχε καταρωθεί να το βρει.

Μουνη, χειμωνιάτικη σχεδόν, εμμέρωσε η μέρα που άνοιξε τα μάτια της η Δάφνη, γυμναστική, έκρηξη Βολίνης. Ο Γιαννάκης κοιμόταν ακόμα. Ένα άνοιξ έμπαινε από τη μισάνοιχτη γύβια κι' ο άέρας του βου-

«Όνειρο η λύρα μου», είχε τραγουδήσει κάποτε ο ποιητής. Όνειρο η λύρα μου, που είχε διαλέξει, για να πάει να βρει το νη- της χαράς. Και δεν είχε καταρωθεί να το βρει.

Μουνη, χειμωνιάτικη σχεδόν, εμμέρωσε η μέρα που άνοιξε τα μάτια της η Δάφνη, γυμναστική, έκρηξη Βολίνης. Ο Γιαννάκης κοιμόταν ακόμα. Ένα άνοιξ έμπαινε από τη μισάνοιχτη γύβια κι' ο άέρας του βου-

Μουνη, χειμωνιάτικη σχεδόν, εμμέρωσε η μέρα που άνοιξε τα μάτια της η Δάφνη, γυμναστική, έκρηξη Βολίνης. Ο Γιαννάκης κοιμόταν ακόμα. Ένα άνοιξ έμπαινε από τη μισάνοιχτη γύβια κι' ο άέρας του βου-

Μουνη, χειμωνιάτικη σχεδόν, εμμέρωσε η μέρα που άνοιξε τα μάτια της η Δάφνη, γυμναστική, έκρηξη Βολίνης. Ο Γιαννάκης κοιμόταν ακόμα. Ένα άνοιξ έμπαινε από τη μισάνοιχτη γύβια κι' ο άέρας του βου-

Μουνη, χειμωνιάτικη σχεδόν, εμμέρωσε η μέρα που άνοιξε τα μάτια της η Δάφνη, γυμναστική, έκρηξη Βολίνης. Ο Γιαννάκης κοιμόταν ακόμα. Ένα άνοιξ έμπαινε από τη μισάνοιχτη γύβια κι' ο άέρας του βου-

Μουνη, χειμωνιάτικη σχεδόν, εμμέρωσε η μέρα που άνοιξε τα μάτια της η Δάφνη, γυμναστική, έκρηξη Βολίνης. Ο Γιαννάκης κοιμόταν ακόμα. Ένα άνοιξ έμπαινε από τη μισάνοιχτη γύβια κι' ο άέρας του βου-

Μουνη, χειμωνιάτικη σχεδόν, εμμέρωσε η μέρα που άνοιξε τα μάτια της η Δάφνη, γυμναστική, έκρηξη Βολίνης. Ο Γιαννάκης κοιμόταν ακόμα. Ένα άνοιξ έμπαινε από τη μισάνοιχτη γύβια κι' ο άέρας του βου-

Μουνη, χειμωνιάτικη σχεδόν, εμμέρωσε η μέρα που άνοιξε τα μάτια της η Δάφνη, γυμναστική, έκρηξη Βολίνης. Ο Γιαννάκης κοιμόταν ακόμα. Ένα άνοιξ έμπαινε από τη μισάνοιχτη γύβια κι' ο άέρας του βου-

Μουνη, χειμωνιάτικη σχεδόν, εμμέρωσε η μέρα που άνοιξε τα μάτια της η Δάφνη, γυμναστική, έκρηξη Βολίνης. Ο Γιαννάκης κοιμόταν ακόμα. Ένα άνοιξ έμπαινε από τη μισάνοιχτη γύβια κι' ο άέρας του βου-

νού έφερνε στο πολυτελές δωμάτιο του ξενοδοχείου ευωδίες από πεύκα και έλατα.

Άκούμπησε η Δάφνη τα χείλη της ανάλαφρα στα χείλη του άντρός της. Σαν πεταλούδας άγγιγμα ήταν το φιλή της, κι' όμως τον έβυπνε. Την τράβηξε άπάνω του, με μισόκλειστα μάτια, την έσφίξε στην άγκαλιά του:

— Γυναίκα μου, φώς μου, λατρεία μου!

— Έλα, σήκω. Δεν είπαμε πως θα πάμε πρωί-πρωί να κόψουμε κυκλάμινες;

Της σκέπασε το πρόσωπο με φιλία, έπειτα πεταχτηκε από το κρεβάτι και ντύθηκε γρήγορα.

Πήραν τα μονοπάτια άνάμεσα στα ποικύρια. Τα σύννεφα έτρεχαν χαμηλά, λες κι' ήβελαν να τους δώσουν καλύτερα, να καμαρώσουν τα δύο αυτά όμορφα και λεβέντικα παιδιά που προχωρούσαν χειροπιασμένα στο στενό μονοπάτι. Κάθε τόσο η Δάφνη άφηνε ένα χαρούμενο παιδικό ξεσηωτικό:

Νά! Κυκλάμινες!...

Κι' έσκυβε κι' έκοβε τα λουλουδάκια κι' άνάστανε, κλείνοντας τα μάτια της ήδονικά το λεπτό τους άσπασμα.

Κάθισαν έπειτα σ' ένα βράχο κι' άγνάντεψαν την κοιλάδα, που άπλωνόταν στα πόδια τους. Τα σύννεφα περνούσαν κι' έφευγαν πάνω στον ήλιο και ζωγραφίζαν με γι-λιδόρωμα παλέτα φανταστικά σχήματα πάνω στα χώματα. Τούφες-τούφες η καταχνιά άγκάλιαζε πέσα τις βουνοκορφές, στεφανώνοντας τα έλατα έσπινε ένα λοφίο στα βράχια. Κι' ο άέρας ήταν τσουτερός στα μάγουλα και τάκανε ροδόκκινα.

Πέρασε ο Γιαννάκης το χέρι του με μια τόνη γι' α' έσφιξε άσυναίσθητα το χέρι του αγαπημένου της με λατρεία.

Όταν τελείωσε το μυθιστόριο και δέχτηκαν τα συγχαρητήρια, υπήρκεν στο αυτοκίνητό τους, στο αυτοκίνητο που είχαν αγοράσει. Κι' ο Γιαννάκης έβαλε μπροστά τη μηχανή.

Πρέπει κάτι να κάνει και γι' αυτήν, σκέφτηκε η Δάφνη κι' έσφιξε άσυναίσθητα το χέρι του αγαπημένου της με λατρεία.

Όταν τελείωσε το μυθιστόριο και δέχτηκαν τα συγχαρητήρια, υπήρκεν στο αυτοκίνητό τους, στο αυτοκίνητο που είχαν αγοράσει. Κι' ο Γιαννάκης έβαλε μπροστά τη μηχανή.

Πρέπει κάτι να κάνει και γι' αυτήν, σκέφτηκε η Δάφνη κι' έσφιξε άσυναίσθητα το χέρι του αγαπημένου της με λατρεία.

Όταν τελείωσε το μυθιστόριο και δέχτηκαν τα συγχαρητήρια, υπήρκεν στο αυτοκίνητό τους, στο αυτοκίνητο που είχαν αγοράσει. Κι' ο Γιαννάκης έβαλε μπροστά τη μηχανή.

Πρέπει κάτι να κάνει και γι' αυτήν, σκέφτηκε η Δάφνη κι' έσφιξε άσυναίσθητα το χέρι του αγαπημένου της με λατρεία.

Όταν τελείωσε το μυθιστόριο και δέχτηκαν τα συγχαρητήρια, υπήρκεν στο αυτοκίνητό τους, στο αυτοκίνητο που είχαν αγοράσει. Κι' ο Γιαννάκης έβαλε μπροστά τη μηχανή.

Πρέπει κάτι να κάνει και γι' αυτήν, σκέφτηκε η Δάφνη κι' έσφιξε άσυναίσθητα το χέρι του αγαπημένου της με λατρεία.

Όταν τελείωσε το μυθιστόριο και δέχτηκαν τα συγχαρητήρια, υπήρκεν στο αυτοκίνητό τους, στο αυτοκίνητο που είχαν αγοράσει. Κι' ο Γιαννάκης έβαλε μπροστά τη μηχανή.

Πρέπει κάτι να κάνει και γι' αυτήν, σκέφτηκε η Δάφνη κι' έσφιξε άσυναίσθητα το χέρι του αγαπημένου της με λατρεία.

Όταν τελείωσε το μυθιστόριο και δέχτηκαν τα συγχαρητήρια, υπήρκεν στο αυτοκίνητό τους, στο αυτοκίνητο που είχαν αγοράσει. Κι' ο Γιαννάκης έβαλε μπροστά τη μηχανή.

Πρέπει κάτι να κάνει και γι' αυτήν, σκέφτηκε η Δάφνη κι' έσφιξε άσυναίσθητα το χέρι του αγαπημένου της με λατρεία.

Όταν τελείωσε το μυθιστόριο και δέχτηκαν τα συγχαρητήρια, υπήρκεν στο αυτοκίνητό τους, στο αυτοκίνητο που είχαν αγοράσει. Κι' ο Γιαννάκης έβαλε μπροστά τη μηχανή.

Πρέπει κάτι να κάνει και γι' αυτήν, σκέφτηκε η Δάφνη κι' έσφιξε άσυναίσθητα το χέρι του αγαπημένου της με λατρεία.

Όταν τελείωσε το μυθιστόριο και δέχτηκαν τα συγχαρητήρια, υπήρκεν στο αυτοκίνητό τους, στο αυτοκίνητο που είχαν αγοράσει. Κι' ο Γιαννάκης έβαλε μπροστά τη μηχανή.

Πρέπει κάτι να κάνει και γι' αυτήν, σκέφτηκε η Δάφνη κι' έσφιξε άσυναίσθητα το χέρι του αγαπημένου της με λατρεία.

Όταν τελείωσε το μυθιστόριο και δέχτηκαν τα συγχαρητήρια, υπήρκεν στο αυτοκίνητό τους, στο αυτοκίνητο που είχαν αγοράσει. Κι' ο Γιαννάκης έβαλε μπροστά τη μηχανή.

Πρέπει κάτι να κάνει και γι' αυτήν, σκέφτηκε η Δάφνη κι' έσφιξε άσυναίσθητα το χέρι του αγαπημένου της με λατρεία.

Όταν τελείωσε το μυθιστόριο και δέχτηκαν τα συγχαρητήρια, υπήρκεν στο αυτοκίνητό τους, στο αυτοκίνητο που είχαν αγοράσει. Κι' ο Γιαννάκης έβαλε μπροστά τη μηχανή.

Πρέπει κάτι να κάνει και γι' αυτήν, σκέφτηκε η Δάφνη κι' έσφιξε άσυναίσθητα το χέρι του αγαπημένου της με λατρεία.

Όταν τελείωσε το μυθιστόριο και δέχτηκαν τα συγχαρητήρια, υπήρκεν στο αυτοκίνητό τους, στο αυτοκίνητο που είχαν αγοράσει. Κι' ο Γιαννάκης έβαλε μπροστά τη μηχανή.

Πρέπει κάτι να κάνει και γι' αυτήν, σκέφτηκε η Δάφνη κι' έσφιξε άσυναίσθητα το χέρι του αγαπημένου της με λατρεία.

Όταν τελείωσε το μυθιστόριο και δέχτηκαν τα συγχαρητήρια, υπήρκεν στο αυτοκίνητό τους, στο αυτοκίνητο που είχαν αγοράσει. Κι' ο Γιαννάκης έβαλε μπροστά τη μηχανή.

Πρέπει κάτι να κάνει και γι' αυτήν, σκέφτηκε η Δάφνη κι' έσφιξε άσυναίσθητα το χέρι του αγαπημένου της με λατρεία.

Όταν τελείωσε το μυθιστόριο και δέχτηκαν τα συγχαρητήρια, υπήρκεν στο αυτοκίνητό τους, στο αυτοκίνητο που είχαν αγοράσει. Κι' ο Γιαννάκης έβαλε μπροστά τη μηχανή.

Πρέπει κάτι να κάνει και γι' αυτήν, σκέφτηκε η Δάφνη κι' έσφιξε άσυναίσθητα το χέρι του αγαπημένου της με λατρεία.

Παρακολουθήστε από το σημερινό Χρονικόγενναίο τεύχος του «ΘΗ-ΣΑΥΡΟΥ» (σελίς 24) την άποκαλυπτική δημοσιογραφική έρευνα του συνεργάτου μας Κ.

Π. Ν. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ

ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΣΤΟ ΑΝΑΜΟΡΦΩΤΗΡΙΟ

Πρόκειται για την ποινεμένη ζωή και τα θλιβερά δράματα των παραστρατημένων κοριτσιών που βρίσκονται κλεισμένα στο Άναμορφωτικό Σχολείο των Άμπελοκλήπων, για να μορφωθούν σύμφωνα με τα τελευταία παιδαγωγικά συστήματα και να γίνουν φρόνιμες κι' εργατικές κοπέλλες.

Με μια ξαφνική ύποψία, η Κλειώ κύτταξε την πιο μικρή αδερφή της:

— Ζηλεύεις;... τη ρώτησε.

Κατάλκην έδειχνε μουμουούσε, χωρίς να την κυττάξει:

— Είσαι τρελή;... Τι είπ' αυτά που λές;... Νά ζηλεύω;... Και που τον έρω εγώ αυτόν τον άνθρωπο;...

— Τον είδες!... Μόνη σου δεν τ' ωμολόγησε, ότι τον είδες;... Δε χοιιάζεσαι περισσότερο για να τον αγαπήσεις!...

Η 'Ιωάννα σώπαινε, σκετινής.

— Τον αγαπάς κι' εσύ!... της πέταξε η άλλη, με ξαφνικό μίσος. Τον είδες να περνά από κάτω, να κυττάει τα παράθυρα, και νόμισες, ότι ήτανε για σένα όλ' αυτά!... Βγάλ' το από το μυαλό σου όμως!... Ήτανε για μένα!... Εμένα αγαπάς!... Έσένα ούτε σε πρόσεξε!...

Η 'Ιωάννα εξακολουθούσε να μ' μιλάει. Με τα μάτια της κοφωμένα άγρια σ' ένα άπροσβόριστο σημείο του άντικρου τοίχου, ένοιωθε την άφηνισμένη της καρδιά να κουρελιάζεται από τη ζήλεια! Γιατί, ναι, η αδερφή της είχε μαντέψει σωστά: Τον αγαπούσε κι' αυτή τον ίδιο άντρα, με την ίδια φλόγα, κι' είχε νομίσει — τρελή που ήταν! — ότι γι' αυτήν περιδιάβαζε στο άντικρυνό πεζοδρόμιο...

Έκείνη τη στιγμή άκούστηκε ένα δειλό σφύριγμα από τον κήπο. Η Κλειώ άσπαξε σπασμωδικά το χέρι της αδερφής της:

— Αυτός είναι! μουμούρισε.

Κι' ύστερα, πιο δυνατά, πρόσθεσε:

— Άν θές, πήγαινε να τ' πής όλα στον πατέρα!... Δε σε φοβάμαι!

Κι' άμέσως, άποφασιστικά, άφίνοντας το χέρι της αδερφής της — που, ξαφνικά,

την είχε νοιώσει σ' α' μισητή της αντίζηλο... — η Κλειώ έτρεξε κι' άνοιξε το παράθυρο του κήπου. Άμέσως, η σκιά του λατρεμένου άντρα γλύστρησε μέσ' στο παρθενικό δωμάτιο...

Η 'Ιωάννα έσφιξε σπασμωδικά τις μικρές γροθιές της κι' άγκάλιασε με την πιο φλογερή της ματιά τον ώραίο αυτόν τολμηρό, πουχε μπη εκεί μέσα, άσηφώντας τα πάντα — και το θάνατο... Έκείνος, όμως, χωρίς να την προσέξει, έτρεξε στην Κλειώ και την άγκάλιασε σαν τρελλός!

Τότε η 'Ιωάννα, κρύβοντας τα μάτια της, για να μην άντικρύξει αυτό το βασανιστικό σύμπλεγμα του έρωτα, έσκυψε νικημένη το κεφάλι της, βγήκε από το δωμάτιο, κι' έκλεισε σιγά την πόρτα.

Το μαρτύριο της μικρότερης αδερφής βάσταξε άρεκτον καιρό: Κάθε νύχτα, φύλαγε άναγκαστικά σκούπος έξω από το δωμάτιο του έρωτος, δαγκώνοντας τα χέρια της, για να πνίξει τους λυγμούς, που φουσκώνανε το στήθος της!... Α, πόσο βαθεία μισούσε τώρα την αδερφή της!... Και πόσο λάτρευε τον ώραίο αυτόν τολμηρό έπι-σκέπτη της νύχτας! Τον λάτρευε διπλά, τώρα που τον ένοιωθε όλοκληρωτικά δοσμένο σε μια άλλη — σε μια μισητή άλλη, που είχε το έξαισιο προνόμιο να νοιώθει κάθε νύχτα τον έρωτα στην άγκαλιά του...

Έπί τέλους, το φοβερό, το άνυπόφορο μαρτύριο, νίκησε τη μικρή αδερφή: Κι' άποφάσισε να τ' π' όλα στον πατέρα της! Η έκδικισι φλόγιε το στήθος της, διπλά στον έρωτα... Δε μπορούσε να άνεχτεί πια τη μαρτυρική παρακολούθησιν αυτού του έρωτα από τόσο κοντά... Αυτό που γινότανε το θεωρούσε μια φοβερή προκλήσι, μια αβάδεια, ένα σαρκασμό στο περιφρονημένο της αίσθημα... Πώς να μιλήσει όμως στον πατέρα της, που της προκαλούσε δέος; Ο σκυθρωπός κι' άγέλαστος στρατιωτικός, δεν ένοιωθε κανένος είδους έκμυστήρευσιν — πολύ περισσότερο την άποκάλυψιν ενός τέτοιου μυστικού! Προσπάθησε μια-δυό φορές η 'Ιωάννα να του μιλήσει, τον είδε όμως τόσο άγριεμένο, τόσο άπρόσιτο, που κατάπιε τη φωνή της!

Είδε κι' άπέβει, ότι δε θα κατάφερε να του μιλήσει, κι' άποφάσισε να του γράψει... Ένα γράμμα — και μάλιστα άνώνυμο... — κατατοπίζει εύκολα κι' άκίνδυνα γι' αυτόν που άποφασίζει να κάνει την άτιμία να τ' ο γράψω...

Έτσι, μια μέρα, ο Άλκιδιάδης Γιαννέλης, πήρε αυτό το γράμμα:

«Περηφανεύσαστε για την τιμιότητα των κοριτσιών σας. Ένώ βάπτετε να ντε-πόσαστε για τη συμπεριφορά της μεγάλης κόρης σας, που σας έξευτελίζει μέσα στο ίδιο το σπίτι σας, κάθε νύχτα!...»

Παρακολουθήστε και θ' άδητε... Κι' έτσι, την ίδια νύχτα, εκεί που στεκόταν — όπως πάντα — σ' α' φυλάκας έξευτελιστικός έξω από το κλειστό δωμάτιο του έρωτος, η 'Ιωάννα άκουσε ζούμπισω της. Γύρισε μ' ένα δυνατό καρδιο-τύπτι — μ' όλο που το περιμενε... — κι' είδε ξαφνικά τον πατέρα της έξαγριωμένο να προχωρή προς το μέρος της, μ' ένα πιστόλι στο χέρι!

Την άσπαξε άγριος από το μπράτσο και της ψιθύρισε:

— Μη βγάλης μιλιά, γιατί η πρώτη σφαίρα θ'άγει για σένα!

Τρομοκρατημένη η μικρή, στάθηκε σιωπηλή, με τα χέρια της σμιγμένα σε μια στάσι βουβής ίκεσίας...

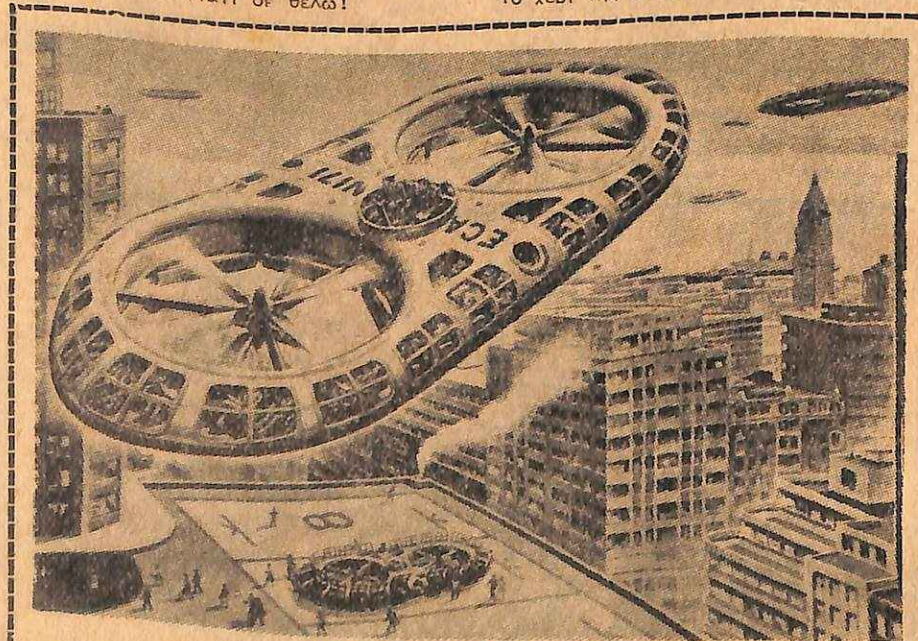
Και είδε τον πατέρα της ν' άνοιξη την πόρτα του ένοχου δωματίου, με μια δυνατή κλωτσιά! Φάνηκε τότε στο άνοιγμα το ένοχο έρωτικό ζευγάρι — η Κλειώ στην άγκαλιά του αγαπημένου της!

Έξαλλος ο Γιαννέλης, σήκωσε το όπλι-μένο χέρι του:

— Άτιμε! ούρλιασε, σημαδεύοντας.

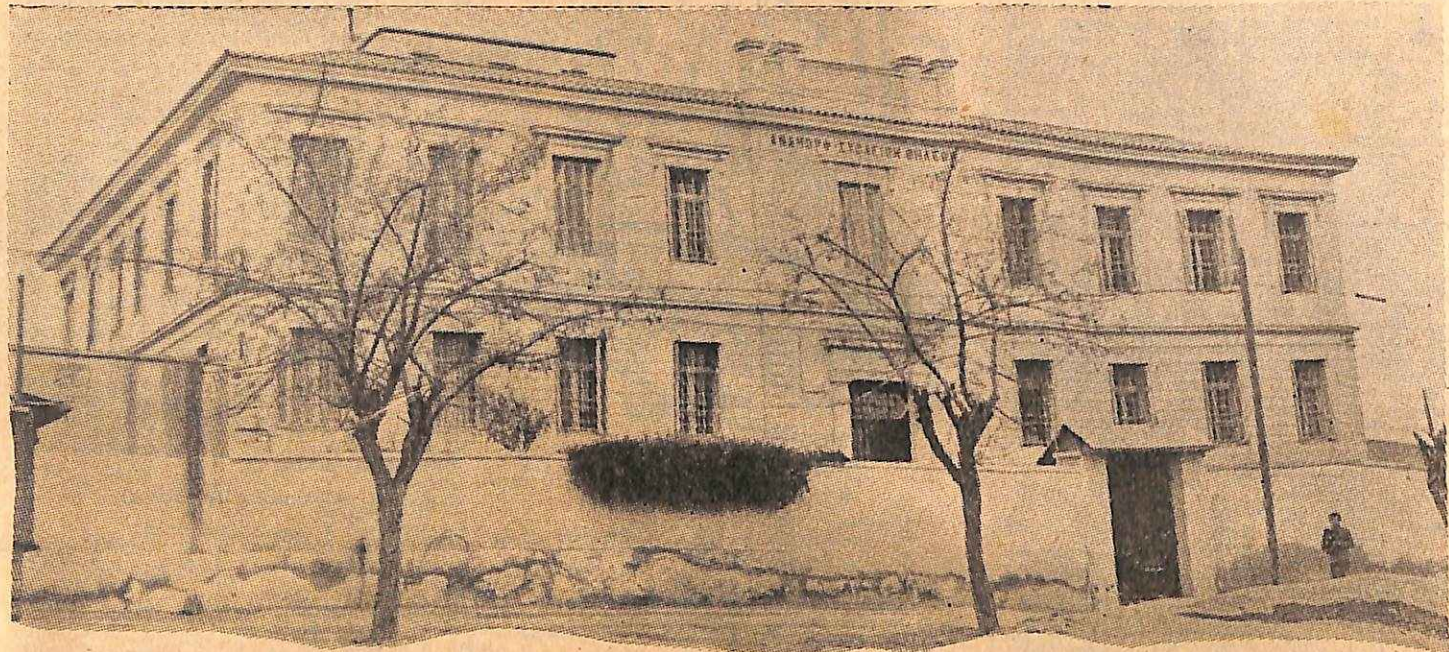
Άστρατσία τότε χύμηξε η Κλειώ άποφασιστικά και μπήκε άνάμεσα στο πιστόλι και στον αγαπημένο της! Η σφαίρα τούπησε το μισόγυμνο στήθος και άνασ-τώσε ένα άλικο τριαντάφυλλο άνάμεσα στους δλάσπρους κρίνους... Η Κλειώ έ-πεσε. Ο Στέφανος έβριε όρθός... Βλέπον-τας ο Γιαννέλης, ότι ο μισητός έχθρος του είχε σωθή, ξαναβίωσε άφορισμένος το πι-στόλι του, βεβασίος, ότι αυτή τη φορά δε θα άστοχούσε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΤΑ ΛΕΩΦΟΡΕΙΑ ΤΗΣ ΑΥΡΙΟΝ

Έτσι περίπου θα είναι τα λιτάμενα λεωφορεία της αύριον, σύμφωνα μ' ένα Άμερικανό σχεδιαστή. Στο κεντρικό μέρος θα βρίσκονται οι πιλότοι, ενώ το κύριο σώμα του οχήματος θα περιλαμβάνει, εκτός από τους κινητήρες και τις διπλές έλικες, σα-ρόντα θέσεις έπιεστών. Η πτήσις των λεωφορείων αυτόν θα γίνεται με σύστημα άνάλογο μ' εκείνο, που χρησιμοποιείται στα ελικοπτερα.

Το 'Αναμορφωτικό Σχολείο Θηλέων: Ένα ψυχρό κτίριο που κλείνει 200 παραστρατημένα κορίτσια...

Κορίτσια στο ΑΝΑΜΟΡΦΩΤΗΡΙΟ

Μιά μεγάλη έρευνα για τα σύγκρινα δράματα της ζωής τους

ΕΛΑΤΕ μαζί μας να ρίξουμε μια ματιά στη ζωή διακοσίων κοριτσιών ηλικίας από 8—20 χρόνων, που βρίσκονται κλεισμένα στο 'Αναμορφωτικό Σχολείο Θηλέων' των 'Αμπελοκήπων'. Οι τραγικές ιστορίες τους θα μπορούσαν να συγκλονίσουν τις καρδιές των παραστρατημένων μητέρων...

Το παλαιό κτίριο του 'Αναμορφωτηρίου', που κρύβεται πίσω από την ψηλή μάντρα, που το περιβάλλει, είναι κ-ύο και πένθιμο. Μας συνοδεύει η διακεκομμένη επισημότητα και διευθυντρία του υπουργείου Δικαιοσύνης κ. Μαυρομάτη. Η άδεια της επισκέψεως που μας παρέχωρήθη από τον υπουργό της Δικαιοσύνης είναι σαφής: Μπορούμε, λέει, να επισκεφτούμε όλους τους θαλάμους και να ρωτήσουμε ό,τιδήποτε επιθυμούμε.

Η άνοιχτοκαρδη υποδοχή της διευθύντριας του 'Αναμορφωτηρίου κ. Χανιώτη με τη θερμή της χειραψία και τα καλά της λόγια σβύνουν αμέσως τις υποψίες που μας γέννησε το τυπικό έγγραφο του υπουργείου Δικαιοσύνης.

Τίποτ' απολύτως δε «σημειώθηκε» και δεν καταβλήθηκε καμιά προσπάθεια συστοίσεως των δυν διαδιδώσεως των κρατούμενων κοριτσιών. Το γεγονός αυτό δημιουργήσε αμοιβαία... έμπιστοσύνη που μας επέτρεψε να κατανοήσουμε βαθύτερα την αποστολή, και τις μεθόδους του μοναδικού αναμορφωτηρίου κοριτσιών. Ο περισσότερος κόσμος έχει την εντύπωση ότι γενικά τα αναμορφωτήρια δεν είναι παρά κέντρα, όπου η κοινωνία προσπαθεί χωρίς επιτυχία να βάλει στον ίδιο δρόμο τα παραστρατημένα παιδιά της. Η ιδέα αυτή φαίνεται ότι καλλιεργήθηκε από τις χαλλυγοντιανές ταινίες. Αυτές όμως δεν έχουν καμιά σχέση με την ελληνική πραγματικότητα.

Στο 'Αναμορφωτήριο Θηλέων, δεν περιμένουμε να συναντήσουμε άγγελους χωρίς φτερά! Η εκπληξή μας όμως ήταν μεγάλη όταν διαπιστώσαμε ότι οι κρατούμενες που τις βάραινε ένα πα-ελθόν αλμπέας, είχαν αναβωθή το παιδικό χαμόγελο και τον αυτοσεβασμό τους. Πολλοί ίσως δεν ξέρουν ή δε θέλουν να πιστέψουν ότι υπάρχουν γονείς που εγκαταλείπουν τα παιδιά τους, ακόμη κι' όταν αυτά βρίσκονται σε «επικίνδυνη ηλικία».

Οι πρώτες καμπυλόττες που σχηματίζονται στ' άθωα εγκαταλειμμένα αυτά παιδιά, προσελκύουν την κτηνωδία των ανηθικών. Τα περισσότερα από αυτά τα κορίτσια έχουν χάσει την αγνότητά τους σε ηλικία, που άλλα παίζουν ακόμη με τις κουκλές τους, ή έχουν αμυδρή ιδέα για τα ερωτικά ζητήματα. Όταν συλλαμβάνονται απ' το Τμήμα ήθους, εκπλήσσουν με τις δραματικές περιπτώσεις τους ακόμη και αυτούς τους βετεράνους της καταπολεμήσεως της διαφθοράς. Όλα είναι ανήλικα, ασχημάτιστες γυναίκες αλλά που αλλοίμονο έχουν πείρα πεζοδρομίου 3—4 ετών. Καταλογισμός ήθικων ευθύνων δε μπορεί να γίνει. Τα κορίτσια αυτά άσχησαν την ερωτική τους ζωή σε ηλικία 12 ετών, κυρίως για να ζήσουν, ή, όσο και αν φαίνεται άπιστευτο, από μίσος!

Τα στατιστικά στοιχεία αποδεικνύουν ότι οι περισσότερες κρα-

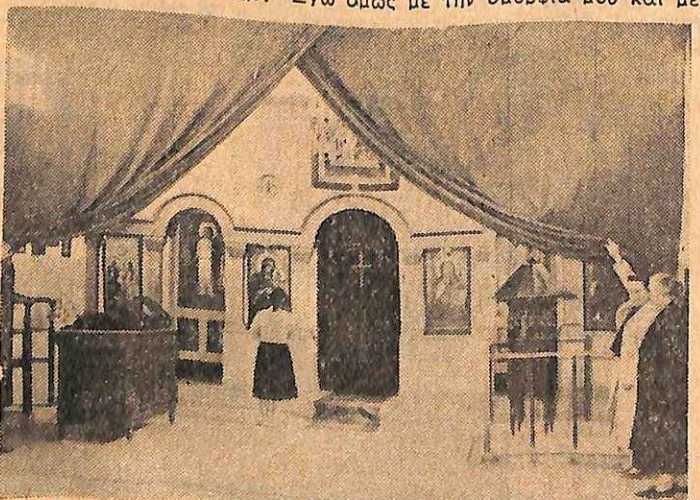
τούμενες στο 'Αναμορφωτήριο, προέρχονται από γονείς, που ο πατέρας ήταν μέθυσος και η μητέρα τους γυναίκα του δρόμου.

Κατά κανόνα λοιπόν, η κόρη ακολουθεί το επάγγελμα της μητέρας. Έρχεται όμως η αδυσώπητη στιγμή, που ο νέος βλαστός προσεγγίζει την πελατεία της ρυτιδωμένης μητέρας. Έπαγγελματική αντιζηλία! Τότε η μικρή εγκαταλείπεται έσκεμμένως ή το συνθηστέρο, διώχνεται από το σπίτι. Και το πεζοδρόμιο είναι το μοναδικό τους καταφύγιο.

Οι ανυπεράσπιστες αυτές πεταλούδιτσες μεθυμένες απ' τον ήλιο της ζωής, πέφτουν εύκολα στα δίχτυα του πρώτου τυχόντος εκμεταλλευτού. Αυτή είναι σε άδρες γραμμές η κοινή ιστορία των κοριτσιών του 'Αναμορφωτηρίου. Υπάρχουν, φυσικά, και μερικές μικρές παραλλαγές.

Η κ. Μαυρομάτη που μας δίνει όλες αυτές τις πληροφορίες για τη ζωή των κοριτσιών, κοντοστέκεται για μια στιγμή και δείχνοντάς μας ένα χαριτωμένο κοριτσάκι 15 ετών, με κατακόκκινα μάγουλα και μεγάλα έκφραστικά μαύρα μάτια μας λέει:

— Τη βλέπετε αυτή; Είναι η αγαπημένη μου μικρή φίλη, η Μ. Κάποτε, όταν με αντίκουζε, μου ριχνε έχθρικές ματιές και μ' έβριζε. Όταν την πρωτοέφερα εδώ ούρλιαζε σά λυσσασμένο θηριο Χτυπούσε με δύναμη τα πόδια της και μ'αε φωνάζε κα-τάμουτρα ότι θα το σκάσει με την πρώτη ευκαιρία. Ξεστόμισε φο-δερές βοισίες!... Όταν, τέλος, την καταφέραμε να ηρεμήσει μ'α-ρσής με είρωνικό τόνο: «Ε, και τώρα τί νομίζετε ότι κάνατε; Μήπως υποσείτε να μου δώσετε με τις «ήθικοδιδασκαλίες» σας χιμάτα; Ασφαλώς όχι! Έγώ όμως με την ομορφιά μου και με

Η εκκλησία της Σχολής: Μία κοπελλίτσα προσεύχεται...

τά τερτίπια που ξέρω, μαζεύω πολύ εύκολα απ' τους άντρες το γουσάφι που θέλω». Τα χέρια της, πράγματι, ήταν γεμάτα από δαχτυλίδια και χρυσά κακόγουστα βραχιόλια.

«Αυτό λοιπόν το αγόρι —συνέχισε η κ. Μαυρομάτη— που με-γάλασε στη ζούγκλα του αθηναϊκού πεζοδρομίου, μέσα σε λίγον καιρό ήρθε ψυχικά. Η γαλήνη την ανάπλεσε. Ξαναγύρισε σιγά-σιγά στην ηλικία που της ταίριαζε. Ξανάγινε παιδούλα και τώρα κοκκινίζει στην πιο μικρή παρατήρηση».

Αλλά η ιστορία της μικρούλας Μ. με τα έκφραστικά μάτια και τα ροδοκόκκινα μάγουλα, που συνελήφθη σε ύποπτα ξενοδο-χεία, δεν είναι η μοναδική στο 'Αναμορφωτήριο. Κάθε κοπέλλα εκεί μέσα έχει και τη θλιβερή της ιστορία.

Η Σ. Χ. 18 χρόνων ανατράφηκε σε Βρεφοκομείο. Από 18 μηνών αρχίζουν τα βάσανά της. Παραδόθηκε σε τροφό, αλλά η κακοτυχία της την ακολούθησε σά σκιά. Οι γυναίκες που την προστάτευαν, την εκμεταλλεύονταν και πολύ σύντομα την ξα-νάσπελναν πίσω στο Βρεφοκομείο. Σε διάστημα 10 ετών είχε αλλάξει 819 τροφούς!... Όταν τη γύριζαν πίσω, το κορμάκι της ήταν γεμάτο κακώσεις.

Το 1955, σε ηλικία μόλις 17 ετών συνελήφθη από την 'Ασφα-λεία μέσα σ' ένα δωμάτιο... Το Βρεφοκομείο τότε έκανε αίτηση στο δικαστήριο ανηλίκων κι' έτσι εισήχθη στο 'Αναμορφωτικό Σχολείο.

Η Σ. Χ. είναι ένα δυστυχισμένο πλάσμα. Συχνά κλαίει και καταριέται την τύχη της. Κανένας, λέγει, δε νοιάστηκε ποτέ γι' αυτήν. Κι' όλοι προσπάθησαν να την εκμεταλλευτούν. Η μόνη εύνοια της τύχης ήταν ότι στα πρώτα της βήματα στο πεζο-δρομίο συνελήφθη. Αυτό άσφαλώς την έσωσε. Τώρα στο 'Ανα-μορφωτήριο μαθαίνει να πλέκει. Η άσπαστη ζωή, χωρίς συμπόνια και οικογενειακή αγάπη, την τσάκισε πρόωρα. Το καθημερινό ξύλο των τροφών και το βαθύ ήθικό και πνευματικό σκοτάδι που την τριγύριζαν, της έχουν προκαλέσει βαθιά ψυχικά τραύματα. Πνευματικά είναι καθυστερημένη και σκέπτεται σαν παιδάκι 8 ετών!...

Ραγίζει η καρδιά του ανθρώπου στην εξιστόρηση των περιστα-τικών αυτών. Αλλά μέσα από τα δάκρυα των άθωων αυτών παι-διών, τη δυστυχία και το άπειρο ψυχικό πόνο τους, βγαίνει ένα δυνατό φως: «Οτι λίγο-πολύ είμεθα όλοι συνεπιδέχτες για τη ζωή των άλλων».

Η διευθύντρια του 'Αναμορφωτηρίου κατόπιν, θέλησε να μ'α-δύνηση στις διάφορες αίθουσες διδασκαλίας, για να παρακυ-λουθώμε το σύστημα, που εφαρμόζεται για την εκπαίδευση των νεαρών κρατούμενων κοριτσιών.

Ποιηρά προσπαθία προβάλλανε σε κάθε γωνιά και κυττούσανε επίμονα, έρευνητικά! Ασφαλώς όλος αυτός ο θηλυκόκοσμος ήθελε να μάθει το λόγο της επισκέψεως του ξένου...

— Η παρουσία σας μου εξήγησε η διευθύντρια, έχει προκα-λέσει ένα αίσθημα δικαιολογικής εκπλήξεως. Στο 'Αναμορφω-τήριο απαγορεύεται αυστηρώς η είσοδος σε εκπροσώπους του ισχυρού φύλου. Διερωτώνται, λοιπόν, γιατί έγινε η εξαίρεσι αυτή...

Ξαφνιαστήκαμε κι' εμείς με τη σειρά μας, όταν επισκεφθήκα-με την πρώτη τάξη του Δημοτικού Σχολείου του 'Αναμορφω-τηρίου. Εκεί, αντί για αναλφάβητες μεσοταμένες κοπέλλες, βρήκαμε μικρά κοριτσάκια ηλικίας 8—9 ετών! Οι μαθητρίτσες κρατού-μενες υποδέχτηκαν τον ξένο με φανερά συγκίνηση και με σεβα-σμο μαζί...

Τις χαρακτήραμε όσο μπορούσαμε πιο φιλικά και τις ρωτήσαμε για τα μαθήματά τους. Φυσικά τους εξήγησαμε ότι ο επισκέπτης τους δεν ήταν κανένας επίθεωρητής, ούτε κανένας δάσκαλος, αλλά ένας φίλος, που ήθελε να πληροφορηθώ από απλή περιέργεια και αγάπη γι' αυτές, πώς ζούν και τι προόδους έχουν επιτελέσει στο σχολείο τους. Η απλή αυτή εξήγηση δημιούργησε στις μικρού-λες φίλες ένα αίσθημα εμπιστοσύνης. Μερικές προθυμοποιήθηκαν τότε να μ'αε επιδείξουν τις γνώσεις τους στα διάφορα μαθήματα. Η μικρούλα Καίτη, ένα συμπαθέστατο κοριτσάκι, ηλικίας μόλις 8 ετών, με χλωμό και αγέλαστο προσωπάκι μ'αε διάβασε με δυνα-τή και σταθερή φωνή μια ιστοριούλα από το αναγνωστικό της βι-βλίου. Μετά ζήτησε να τη φωτογραφήσωμε...

Όταν μείναμε και πάλι μόνοι με την άκουραστη και τόσο εξυ-πηρετική διευθύντρια του 'Αναμορφωτηρίου, δεν ξέραμε πώς να άρχεισμε τις ερωτήσεις μας για τα μικρά αυτά κορίτσια, στο 'Αναμορφωτήριο.

Την άπορία όμως την έλυσε η συνοδός μας — Μην εκπλήττεστε, μ'αε είπε η διευθύντρια, που βλέπετε τα μικρά αυτά κλεισμένα στο 'Αναμορφωτήριο. Καταλαβαίνω τη συγκίνησή σας... Αλλά μην το παίγετε τόσο τραγικά... Ο πε-ριορισμός είναι ένα προληπτικό σωτήριο μέσο. Έχει διαπιστωθώ από τους κοινωνικούς λειτουργούς ότι οι γονείς των παιδιών αυ-τών τα είχαν εγκαταλείψει. Η τύχη τους, αν δεν επεμβαίναμε, είναι γνωστή. Όταν θα γινόντουσαν 12—13 ετών κάποιος θα τις εκ-μεταλλευόταν. Οι έφηβοι φίλοι θα ακολουθούσαν ο ένας τον άλλο και θα γινόντουσαν κι' αυτές σαν τις άμαρτωλές που κάθε βράδυ περιφέρονται σε μερικά πεζοδρόμια...

«Το οικογενειακό περιβάλλον των μικρών αυτών παιδιών, που είδατε να κάθονται στα θρανία, —συνέχισε η διευθύντρια— είναι δηλητηριώδες και απελπιστικά ανήθικο. Στην πρόχειμη περί-πτωσι οι γονείς είναι οι μεγαλύτεροι έχθροί τους. Η κοινωνία δεν έχει κανένα άλλο μέσον, για να τα προστατέψει παρά μόνο να τα συγκεντρώσει εδώ και να τ' άνοθ-έψει. Έτσι διατηρούμε την αγνό-τητα της ηλικίας τους και τους παρέχουμε όλες τις δυνατότητες να σπουδάζουν ή να μάθουν μια τέχνη, για να μπορέσουν να γίνουν χρήσιμες και αποδοτικές στην κοινωνία. Τα κοριτσάκια αυτά, με τον τόσο τραυματισμένο ψυχικό κόσμο τους, θα αναπαστούν. Πι-στεύω σκόληνητα πως αύριο θα είναι οι καλύτερες μητέρες. Θα έ-χουν ίσως σκληραγωγή από τις πρόωρες αντιξοότητες της ζωής».

Στην αίθουσα κεντήματος: Έδω οι μικρούλες μαθαίνουν να φτιάχνουν διάφορα έργα χειρα.

Μιά συντροφιά από τα κορίτσια που κρατούνται στο 'Αναμορφω-τήριο, φωτογραφούμενα μαζί με την διευθύντρια κ. Χανιώτη (δεξιά), τη διευθύντρια του υπουργείου Δικαιοσύνης κ. Μαυ-ρομάτη, το συνεργάτη μας.

Στο μαγειρείο του 'Αναμορφωτηρίου: Οι κοπέλλες αυτές είναι σήμερα στην 'άγναρεια'. Αυτές θα μαγειρέψουν για τις ύ-πόλοιπες 200.

Είναι όμως προτιμώτερο να είναι κανείς σκληρός, αλλά και κα-θαρός σαν διαμάντι.

Τώρα μαντεύουν μόνο το δράμα, που τις περιμένει. Όταν όμως θα μεγαλώσουν, θα είναι αναμφισβήτητα ευτυχισμένες, που ανατράφηκαν εδώ σαν παιδιά.

Τα λόγια αυτά της διευθύντριας ίσως σε μερικούς να φανούν υπερβολικά, ωστόσο τα δράματα που συνθέτει η ζωή είναι τις περισσότερες φορές άπιστευτα.

Αλλά η επίσκεψή μας δεν τελείωσε. Θα τη συνεχίσουμε την άλλη βδομάδα...

Γ. Ν. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ

ΟΙ ΚΟΥΚΛΕΣ ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥΣ

Τό πιό παλιό και τό πιό άναπητό
άπ' όλα τα κοριτσιάκια
παλινιδιά

Η κούκλα είναι άσφαλάς τό πιό άρ-
χαίο άπό όλα τα παλινιδιά. Θά γεννηθή-
κε πιθανότατα μαζί μέ τήν άνθρωπότητα,
στις σπηλιές των τραυλοδυτών, όπου τά
πρώτα κοριτσιάκια έφαιγγαν στό στήθος
τους ένα άμορφο κομματάκι πέτρας. Για-
τί ή κούκλα είναι τό παλινιδιά που γεννή-
θηκε άπό τό μητρικό ένστικτο, τό όποιο
ή γυναίκα έχει μέσα της άπό τά πρώτα
της χρόνια.

Άλλωστε ή Ιστορική έρευνα έπιβε-
βαιώνει τήν ύπόθεσι αυτή. Βρέθηκαν
κούκλες άκόμη και στους παναρχαίους
τάφους του Περού.

Τό παλινιδιά αυτό ένέπνευσε πάντοτε
στά κοριτσιάκια αισθήματα άγνά και τρυ-
φερά, τόσο, ώστε πήρε σέ μερικούς άνα-
τολικούς λαούς μία άνώτερη σωματική
σημασία, γεμάτη άπό πόλη. Στις άρ-
χές τό 19ου αιώνα, ή κούκλα χρησιμο-
ύσε άς μανικέν, για να μεταφέρει τίς
νέες μόδες στις διάφορες χώρες. Άλλά,
μεταξύ των χαρακτήρων του αιώνου αυ-
τού παιδικού παλινιδιά, τό πιό ένδιαφέ-
ρων και τό πιό ύποβλητικό είναι τό ότι
άντανακλά τήν έκφρασι τής πρώτης άνθί-
σεως της μητρότητας σέ μία μικρή καρ-
διά.

Πιός κότταζε ένα κοριτσιάκι, που
παίζει μέ τήν κούκλα του, χωρίς να δοκι-
μάση μία γλυκεία συγκίνησι; Η μικρή
ανουριόεισ στοργική στήν άγκαλιά της τήν
κούκλίσσά της μέ τήν ίδια άνεπάρστη
τρυφερότητα και στοργή μιας πραγματι-
κής μητέρας.

Άν κάποιος μιλήσει δυνατό ή κήρη θά-
ρσο, σπένδει να τόν μολύση. Άν ή
κούκλα ραγίση, ή μικρή τη γύνει προσε-
κτική, τη βάζει στό μικρό της κρεβάτικι,
τήν περιποιείται και της δίνει φαστασι-
κά φάρμακα, της διηγείται παραμύθια
για να τη διασκεδάση, δείχνει τέλος όλη
τή στοργική άνησυχία που αισθάνεται μία
παραμυθική μητέρα για τό άρρωστο κο-
ριτσιάκι της.

Τή στιγμή εκείνη δέν τήν άπασχολεί τό
παλινιδιά της, άλλα ό ένστικτος παλμός
του μητρικού αισθήματος, που έχει άναγ-
κη να έκδηλωθή. Ποσα φτωχά κοριτσιά-
κια, που δέ μπορούν να άποκτήσουν μία
κούκλα, έστω και στήνη, τήν φτιάχνουν
μόνα τους μέ κουρέλια! Τα σπώνουν ή
έμφυτη άνάγκη να προσφέρουν τά χόδια
και τίς περιποιήσεις σέ κάτι άπολύτως
δικό τους.

Άκόμη και σ' ένα άμορφο δέμα πανιδν,
ή ασύρινη μητέρα βλέπει μία όρασι κού-
κλας, μέ λαμπερά μάτια και μέ λεπτά με-
ταξότια μαλλιά, μία κούκλα όραιότερη
άπό όλες τις άλλες, όπως ή ύπερτα βλέ-
πει στό κοριτσιάκι της τό άραιότερο άπό
όλα τα κοριτσιάκια.

Άπό αυτό τό άγνό μητρικό αίσθημα,
που παλέιασε σέ κάθε μικρή γυναίκα
καρδιά, γεννήθηκε λοιπόν ή κούκλα. Τή
χαία Αίγυπτο, όπου τήν κατασκεύαζαν ά-
πό βαμμένο ξύλο, μέ μέλα κινητά. Οι
έλληνικές και ρωμαϊκές κούκλες ήταν ά-
πό πηλό, άπό έξοχο, ή άπό κόκκαλο και
συνδεόσανταν άπό μικρές επιπλώσεις, ό-
πως οι σημερινές. Η κούκλα είχε τότε
μία σπουδαία θεσι τήν ζωή μιας μικρής,
ώστε άν ή τελευταία πέθαινε, έθαζαν με-
ζί της τό άγαπημένο της παλινιδιά. Όπως
άποδεικνύουν τά εγρήματα των άρχαίων
κατακομείων, ή συνήθεια αυτή διήρκεσε
και κατά τά πρώτα χρόνια του Χριστι-
ανισμο.

Τά κοριτσιά της Έλλάδος και της
Ρώμης, πρώτου παντρευτο, πρόσφε-
ραν στήν Άφροδίτη και τήν Άρτέμιδα,
ως πολύτιμο αφέρισμα, τίς άραιότερες
και άγαπητότερες κούκλες τους. Για τίς
κούκλες του μεσαίωνα έζωμε πολύ λίγα
πράγματα.

Κατά τήν Άναγέννησι, όταν τά γού-
στα έγιναν λεπτότερα, οι κούκλες έα-
μορφοώθηκαν κατόπιν ή έλληνισ-
τικής του 17ου, τή χάρη του 18ου, τό
ρωμαντισμό του 19ου αιώνα.

Τό 18ο, οι κούκλες της Νυρεμδέρης,
του γερμανικού αυτού κέντρου του παι-
διού, άρχισαν να έχουν κεφαλάκια, δι-
χι τια έξοχία ή κέντρα, άλλα άπό πεπιε-
σμένη άργόταρα για τόν ίδιο σκοπό τήν
έπιτυχία, γιατί έτσι καταρρώθηκε να έ-
τα, κινητά ή άκίνητα, τά γυναικία όργα-
να που παράγουν φωνή σαν παιδική και
τέλος οι περρούκες των ώληθώνών μου-
λιών!...

—Ο,τι έχετε ευχαρίστησι για τούς κυτταγιά-
δες!... (Τού Άρχέλαου)

ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ 1957

Άπόψε μέσα μου γεννιέται ό Χριστός
και στις φτωχές καρδιές πολλών ανθρώπων ίσως!
Άνοιγει ό κόσμος τής ψυχής μου ό κλειστός
και τό πετάει άπό τά βάθη του τό μίσος.

Πέρασαν χρόνια χίλια τόσα άπ' τή στιγμή
που έγεννήθηκε στή φάτην των άλόγων
κι' όμως δέν πάσανε στον κόσμο οι λυγιοί
γιατί ξεχάστηκε τό νόημα των λόγων...

Αιώνες είκοσι περάσανε σωστόι
άπ' όταν πάτησε τή Γη, Θεός Άγάπης,
κι' άνομα σήμερα δίδουν οι 'πιστοί'
κάποιον άπλως... γιατί γεννήθηκε άγάπης!

Μείναμε όλοι μας μέσ' τήν ψυχή φτωχοί
και τού παρὰ και τό ψωμιού μας τούδε ή έννοια,
μείναμε όλοι μας φτωχοί μέσ' τήν ψυχή
μέ σκέψι άρρωστη έλεεινή και τυποτένια...

Αιώνες είκοσι περάσανε, Χριστέ
άπό τό κήρυμά Σου έκείνο τό μεγάλο
και νίγαμ' όλοι... δολοφονοί και λησται
και σφάζει ό ένας χριστιανός σκληρά τόν άλλο...

Όπλα φοικτά βοίσκει ό άνθρωπος ό νους
και δέ μας μένει ούτε λεπτό, λεπτό κανένα
τά μάτια άπλά να σηκωθούν στους ουρανούς
και κάποια δέση να κάνουν βοουκαμένα...

Ζούμε πεζά, ύλιστικά κι' άσπορώλα
μέσ' στήν ώνη συναλλαγή, στή λάσπη ζούμε,
πενοοιμ' άπ' έξω άπ' τό ναό, δειλά-δειλά
και τήν εικόνα Σου ντραπούμαστε να δούμε...

Ζούμε μέ μιση και μέ πάθη άπαρχικά
και σπαταλούμε τή ζωή μας μέ βιασύνη,
κάνουμε τ' άδικο ψυχρά και ταπεινά
δίχως μία τύνη, δίχως στάλα κλωσύνη.

Γύρω μου χρόνια που κι' εγώ σαν τρελλός ζώ
βλέπω σκηνή και άηδιάζω που τίς είδα
κι' όμως σ' αυτόν τόν κνεκώνα τόν πεζό
μέσα μου άπόψε, μου γεννιέται ή έλπιδα!

Άπόψε μέσα μου γεννιέται ό Χριστός
και στις φτωχές καρδιές πολλών ανθρώπων ίσως!
Κι' άνοιγει ό κόσμος τής ψυχής μου ό κλειστός
να μπή ό Χριστός που τό μισεί πολύ τό μίσος.

ΕΥ.

ΟΙ ΘΥΡΥΛΟΙ για τό γκύ

Υπεύθυνο για... τό προπατορικό
αμαρτήμα!

Τό χριστουγεννιάτικο φιλή κάτω άπ' τό
γκύ είναι ένα έθιμο που ύπήρχε άπό αιώ-
νες στις βόρειες ευρωπαϊκές χώρες, στους
αγγλοσαξωνικούς και κελτικούς λαούς,
τά τελευταία δέ χρόνια μεταφυτεύθηκε
και στήν Έλλάδα.

Κανείς άστόσο δέν ξέρει μέ βεβαιότη-
τα τήν προέλευσι του.
Τό πιθανώτερο είναι ότι τό έθιμο αυτό
έχει τίς ρίζες του στις σκανδιναβικές χώ-
ρες και στήν προχριστιανική εποχή. Οι
εισδαλολατρικοί αυτοί λαοί θεωρούσαν τό
γκύ σαν Ιερό και ιαγνικό φυτό.

Άν λοιπόν δυό έθνοί τόχαινε να συ-
ναντηθούν κάτω άπ' αυτό, μέσα σ' ένα
δάσος, άφηναν γάμο τά όπλα τους κι' έ-
κλειαν άνασάχη, που διαρκούσε ως τήν
επομένη μέρα.

Άπ' τό έθιμο αυτό προέκυψε ή συνή-
θεια να κρεμάνε τό γκύ πάνω άπ' τό κα-
τώφλι μιας πόρτας. Θεωρούσαν δέ ύπο-
σχει ειρήνης τό να μπή κανείς άπ' αυτή
τήν πόρτα, και τήν έπισφραγίζουν μέ φι-
λικές έκδηλώσεις.

Μία άλλη εξήγησι, πιο ρομαντική, εί-
νι ότι τό φιλή κάτω άπό τό γκύ άπο-
τελεί ύπόλειμμα κάποιας πρωτόγονης τε-
λετής του γάμου.

Άλλοι πάλι ανατρέχουν στή σκανδι-
ναβική μυθολογία, που άναφέρει ότι ό
θεός Μπάλλντορ, ό Άπόλλων των Σκανδι-
ναυών, είχε σκοτώθι μ' ένα βέλος άπό
γκύ. Ξαναγύρισε όμως στή ζωή, και τότε
ή μητέρα του Φρίγκα, ή θεά του έρωτος
και τής όμορφιάς, για να έκδηλώσει τή
χαρά της, πρόσφερε ένα φιλή σέ όλους ό-
σοι περνούσαν κάτω άπ' τό γκύ.

Πρέπει να σημειώθι ότι, σύμφωνα μέ
μία παλιά παράδοση, κάθε φορά που φι-
λιέται ένα ζευγάρι κάτω άπ' τό γκύ, ό
σείλει να κούθι κι' ένα άπ' τούς μικρούς
σφαιρικούς καρπούς του. Όταν τελειώ-
σουν δέ αυτοί οι καρποί, τό κλωνάρι του
γκύ πάζει πια να έχη τή συμβολική ση-
μασία του. Σήμερα όμως δέν ίσχυει πια
αυτός ό περιορισμός — εύτυχώς για τούς
νέους και τίς κοπέλες!...

Πριν άπό μερικά χρόνια, ένας Άμερι-
κανός δημοσιογράφος άνακοίνωσε στους
συμπatriώτες του μία... συνταρακτική ά-
νακάλυψι του: ότι τό γκύ που ύπάρχει
στήν Άμερική δέν είναι τό γνήσιο, ή λευ-
κή είδω των Ευρωπαίων, άλλα μία δια-
φορετική ποικιλία! Έπομένως — συμπε-
ρασε — τά φιλή που δίνουντα κάτω άπ'
τό φυτογκύ, δέν ίσχύουν! Η Άμερικα-
νική κοινή γνώμη άναστατώθηκε άπ' αυ-
τό τό μπλέξιμο... Έσώσε όμως τήν κα-
τάστασι ένας χουμορίστας, που είπε:

«Άφοι δέν ίσχύουν τά φιλή αυτά, πρέ-
πει... να έπιστρέψουντα άμέσως!»

Κι' έτσι, τά πράγματα έμειναν όπως εί-
χαν...

Άλλά τό γκύ παρουσιάζει ένδιαφέρον
κι' άπό άλλες πλευρές.
Υπήρχε άλλοτε ό θρύλος πως ήταν άρ-
χικά ένα δέντρο και πως ό καρπός του
ήταν τό «μυήλο» που έδωσε σέ πειρασμό
τόν Άδάμ και τήν Εβα. Τό θεωρούσαν ύ-
πεύθυνο, μ' άλλα λόγια, για τό προπατο-
ρικό αμαρτήμα!

Οι Έλλοι χωρικοί έξ άλλου τό όνομά-
ζανε «χόρτο του Σταυρού». Πίστευαν δέ
πως ήταν άλλοτε όρατο και μεγάλο δέν-
τρο. Άρ' ότου όμως φτιάχτηκε άπ' τό ξύ-
λο του ό Σταυρός του Χριστού, τό βάρυτε
ή κατάρα κι' έγινε ένα παρασίτο, τό φου-
τό που ζή εις βάρος των άλλων δέντρων,
ροσφάττας τούς χυμούς τους.

Οι άρχαίοι συγγραφείς Θεόφραστος
και Διοσκωρίδης τό άναφέρουν ως Ιατρι-
κό φυτό. Κι' επί αιώνας κατόπιν τό με-
ταγερρίζονταν έναντιον διαφόρων παθήσε-
ων, όπως π.χ. τής επιληψίας. Άλλά και
σήμερα ακόμα χρησιμοποιείται στή θερα-
πειτική, κατά τής άρτηριακής υπέρτασης
(πτεσας), χωρίς στήν άκαλοειδή οδία
«είλην» που περιέχει. Ο πολυλαπλάσι-
σμος του γκύ γίνεται μέ τή βοήθεια των
πουλιών, που τρώνε τούς εύχυμους λευ-
κούς καρπούς του. Όδως οι ταίγες και
τά κοτσάκια τρελλαινούνται γι' αυτούς.
Καθώς όμως τούς τρώνε, άλείφεται τό
ράμφος τους μέ τήν κολλώδη οδία που
περιέχουν. Για να τό καθαρίσουν λοιπόν,
τό τρίβουν ύπερτα πάνω στα κλαδιά των
δέντρων.

Έτσι, μένει πάνω στα δέντρα ή κολ-
λώδης οδία, μαζί μέ τούς σπόρους του
αυτού, που ύπάρχουν μέσα της. Καθώς δέ
δέν τή διαλύει ή βροχή, συγκρατεί τούς
σπόρους κολλήμενους σέ μέρος εκείνο,
ώσπου να βλαστήσουν και να δημιουργή-
σουν ένα καινούργιο φυτό, παρασίτο του
δέντρου.

Άλλά και μέ τά κόπρανα των πουλιών,
που έσάσανε τούς καρπούς του γκύ, δια-
σκορπίζονται οι σπόροι του έδω κι' εκεί.

Η ΜΟΥΝ στο γραφείο του φίλου μου του Κώστα, όταν ακούγουν-
ται δυό θαρρετά χτυπήματα στην πόρτα και σημειώνεται μία
εξαιρετική εμφάνισι: Είναι ένας κύριος, μάλλον ψηλός, μάλ-
λον νέος, που έχει, όμως, ένα χτυπητό διακριτικό: Καστανό-
ξανθή γενειάδα, πολύ περιποιημένη. Μήν πά ό νους σας σε κανέναν
τύπο ύπαρξιστού, άπό κείνους που βλέπουμε και χαμογελάμε κατά τό
γινωστό τρόπο. Κάθε άλλο. Ό έν λόγω κύριος έχει γενειάδα κομψή,
καθαρή και γεμάτη άξιοπρέπεια. Θα μπορούσε κανείς να τόν παρο-
μοιάσει μέ Ράσο μεγάλο δούκα της παλιάς εποχής, άπό κείνους που
είχαν τότε μία έπιφανή, περιζιναμένη νύχτα
και άκούμπανε τήν άλλη μι-
ση στο 29 μαύρο, στή ρουλέτ-
τα του Μόντε-Κάρλο. Αυτή τήν
έντύπωσι έδινε ό έν λόγω κύ-
ριος, που μίλησε πολύ φιλικά
μέ τόν Κώστα. Έγώ άκούγα.
Και μιλούσαν για ένα πεζότα-
το οικονομικό νταραβέρι και
μάλλον λιανικής ποσότητας.
Στή μέση τής κουβέντας, ό
Κώστας, σά να θυμήθηκε τήν
παράλειψι του, μάς σύστησε:

«Ο κύριος Ντένης Ψ., ό
κύριος Ξενοφών Χ. Άμφοτεροί
φίλοι.

(Ντένης ήταν τά γένεια, ό
υπόλοιπος Ξενοφών Χ. ό ύπο-
φαινόμενος).

Χειραφία, χαράκαμε πολύ κι'
έπειτα ό Κώστας ρώτησε τό
Ντένη:

— Πώς τά πάς μέ τή γε-
νειάδα;

— Περιφνη! άπάντησε εκεί-
νος. Είμαι πολύ εύχαριστήμέ-
νος. Μ' έξυπηρετεί θαυμάσια!

— Με συγχωρείτε, άλλα σέ
τί σας έξυπηρετεί; πήρα τό
θάρρος να ρωτήσω.

— Σ', δηλ. μου τή ζωή έν γένει...

— Παρντόν, τό έν γένει πως τό γρά-
φετε;

— Και μέ έψιλον γιώτα και μέ γιώτα, εί-
πε μέ χαμόγελο που έδειχνε πως είχε κατα-
λάβει τό πνεύμα μου.

— Όραιο. Έξασκολούηστε, παρακαλώ.

— Έγώ, κύριε Ξενοφών, είμαι υπάλληλος
σέ μία εταιρεία. Έλπίζω όχι για πολλών και-
ρών. (Και χαίδεψε τά γένεια του). Συνήθως
ταξιδεύω κι' εργαζομαι μέ ποσότητα.

— Περιοδεύω άντιπρόσωπος, να πούμε.

— Περιφνη. Λοιπόν, μέχρι πέρυσι, ήμου-
ν' εγώ ένας έυρισμένος άνθρωπος, όπως έ-
σεις και ό κύριος Κωστας, ό κοινός μας
φίλος. Επισκεπτόμουν, λοιπόν, διάφορα πρό-
σωπα κι' έδω και στις έπαρχίες, έπιχειρη-
ματίες, διευθυντάς έμπορικών οίκων και πα-
ρονοια και δέ μου έδιναν τή σημασία που
ήθελα. Τύχαινε συχνά να επισκεπτόμαι για τέταρτη ή πέμ-
πτη φορά έναν πελάτη μας και, άν δέν τού υπενθύμιζα τίς
προηγούμενες επισκέψεις μου και μέ πρωτόδελπτε. Έν γένει —
μέ έψιλον γιώτα — περνούσα άπαρατήρητος στήν κοινωνία,
σά μία έλαχίστη μονάς του άνωμένου πλήθους. Όπου, μία
μέρα, άκούοντας τή θεωρία κάποιου κυρίου μέ γένεια —
όπως τήν άκούτε κι' έσεις τώρα — άρχισα να βλέπω μέ νέο
πρίσμα τό ρόλο μου στήν κοινωνία.

— Τί έλεγε αυτός ό κύριος;

— Ότι τά γένεια έντυπωσιάζουν, διακρίνονται και έπι-
βάλλονται. Άποφάσιζα να δοκιμάσω. Άφρα, λοιπόν, με-
ρικές βδομάδες άεύριστο τό ήμισυ του προσώπου μου, δη-
μιουργήσα αυτό έδω που βλέπετε — ένα χαμόγελο τό γένι
του λίγο τιναχτά — και έγινε τό θαύμα. Έπασα να είμαι
ή έλαχίστη και άνώμενος μονάς. Έγινε ό κύριος Ντένης
Ψ. Τώρα, φτάνει να μέ δη ένας για μία φορά και δέ μέ
ξεχνάει ποτέ. Άκριβός όπως έσεις για μία φορά και δέ μέ
ξυρισμένο, θα μου δίνετε τήν προσοχή μέ τήν όποια μέ τι-
μήσατε.

— Για να είμαι ειλικρινής, όχι.

— Ούτε θα μέ προσέχατε καν. Μόλις μπήκα, όμως, άμέ-
σως σά να έξαφνιστήκατε. Σας έπεδλήσθη, κύριε Ξενοφών. Η κάνω λάθος;

— Όχι. Έτσι είναι.

— Τώρα, και μετά δέκα χρόνια, να μέ ξα-
ναβήτε, θα μέ θυμώσατε. Καθώς και τ' έ-
νομά μου. Έτσι συμβαίνει μ' όλους. Κι' ά-
φινω τό σεβασμό που έμπνέω παντού. Όπου
θα πάω, εγώ θα έξυπηρετηθώ πρώτος. Όπου
σκηώνονται και μου κάνουν ύπακλίσεις και
μού φέρονται όλοι μ' έναν τρόπο σά μ' ά-
γνωρίζουν, ότι είμαι άνώτερος τους. Άλ-
λοτε, όταν έμπαινα σ' ένα κέντρο, κανείς δέ
μούδινε προσοχή. Ούτε τά γκαρσόνια. Έλά-
τε ένα βράδυ να πάμε μαζί. Θα δήτε, ότι
δών τά πρόσωπα θα στραφούν αυτόματα
πρός έμένα.

— Άμ' τό άλλο; Γιατί δέ λες και τό
άλλο; έπε ό Κώστας, κλείνοντας πονηρά τό
άριστερό μάτι.

— Ο κ. Ντένης χαμογέλασε μέ τήν ίδια πα-
νρία στο μάτι.

— Ναί, είναι κι' αυτό...

— Ποιό αυτό;

— Έπιτυχίες στις γυναίκες.

— Με τό γένι;

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

— Μάλιστα. Τό γένι, όπως είπαμε, προκαλεί τήν προσοχή. Η
προσοχή τήν έντύπωσι. Η έντύπωσι τήν περιέργεια. Και ή περιέργεια
τό ένδιαφέρον. Πολλές γυναίκες σκεπτόνται: «Ός τώρα είχαμε πε-
ριπέτειες μέ έυρισμένους. Άρα ή, πως θα είναι μία περιπέτεια μ'
έναν κύριο μέ γένεια»;

— Και σας έχουν τύχει πολλά τέτοια περιστατικά;

— Δέν έγω παράπονο, έπε ό κύριος Ντένης και έναχαίδεψε τό
γένι του. Ός έυρισμένος, τυραννίζουν πολλή για μία έπιτυχία κι'
αυτή άμφίβολη. Άπό τόν καιρό που άπόκτησα τούτο δώ, οι έπιτυ-
χίες έρχονται μόνες τους.

— Σ', αυτό τό σημείο έδωγα ένα τσατσάρακι και χτένισε τό γένι.
Κι' έπειτα έλεπε:

— Όλες αυτές τίς εξηγήσεις σας τίς έδωσα για να μη μέ περάσετε
για κανένα λοξότα, που τού ήρθε στα καλά καθούμενα ν' άφήση δάσος

Ο κύριος
ΜΕ ΤΗ ΓΕΝΕΙΑ ΔΑ

τό προσωπί του. Όχι. Αυτό τό δασύλλιο
είναι προϊόν μελέτης και ύπηρετεί ένα σκο-
πό: Τό χρησιμοποίησά σά σκαλοπάτι κοινωνι-
κής άνάπτυξης. Τί τά θέλετε, κύριοι. Η έπιτυ-
χία στή ζωή είναι ζήτημα τριχάς!... Χαίρεται!

Όλη αυτή ή τριχοφιλοσοφία μ' έπηρεασε
θαύματα. Ναί, αυτός ό άνθρωπος είχε δί-
κιο. Θα τού έδινα καμμία σημασία άν τόν
έβλεπα χωρίς γένεια. Όχι, καμμία. Ούτε θα
ρωτούσα ποιος ήταν. Και ίδού ότι, για νάχη
αυτό τό θυσσανο στό σαγόνι του και στα
πλαινά, άμέσως μόλις τόν είδα, πήγε ό νους
μου στους μεγάλους δούκες! Ναί, κύριε Ξε-
νοφών, έτσι είναι. Και... τί κάθεται και τό
σκεπτόσαι; Τό πράγμα δέ θέλει σκέψι. Άπό-
φασι θέλει. Πάντα τό παράπονό σου τό με-
γάλο είναι πως ή κοινωνία έν γένει — μέ έ-
ψιλον γιώτα — δέ σε διακρίνει, ούτε δεχο-
ρίζει τήν άναμφισβήτητη προσωπι-
κότητά σου, άνάμεσα στό σωφρο-
νιστή — λών. Για να δούμε, θα κά-
νη τό ίδιο και έν γένι — μέ
γιώτα σκέτο;

Τίς πρώτες μέρες ήμιν σαν
άνθρωπος που παραμέλησε να ξυ-
ριστή. Μερικοί γνωστοί μου, μά-
λιστα, μέ ρώτησαν ανήσυχά μή-
πως μου συνέβη κανένα πένθος.
Εύτυχώς, όχι. Για άλλο πρόκειται —
θα τό μάθετε άργότερα. Και,
σιγά-σιγά άρχισε να δημιουργή-
ται ή γενειάδα. Κάθε μέρα κυττα-
ρίζομουν στον καθρέφτη και παρατη-
ρούσα κάποια πρόοδο στήν αύξη-
σι του άναστήματος των τριχών
μου. Ένα έλάττωμα είχαν μόνο:
Πού ήταν κάπως άραιές. Άλλά τί
σημασία είχε; Έκείνο που είχε ση-
μασία ήταν πως έπαίρει σημασία
τό πρόσωπό μου.

Παρατήρησα ακόμα πως, ανάλο-
γα μέ τήν άνάπτυξί της γενειά-
δας, άλλαζε και ή συμπεριφορά
των ανθρώπων άπέναντί μου. Με
κύτταξαν μέ κάποιο σεβασμό. Και,
πρό παντός, μέ προσέχαν. Στο

δόμο, στα κέντρα, στα σπίατα, όλοι κα-
φωναν τό βλέμμα τους σέ μένα μέ περι-
έργεια, σά να έλπιαν κάτι τό έκτακτο και
τό άσυνήθιστο. Μόνο οι παλιοί φίλοι μου
δέ λάβαιναν μέρος στο γενικό σεβασμό,
άλλα έπαίριαν τό θέμα στο έλαφρό.

— Τί σου ήρθε ν' άφήσεις γένεια, Ξενο-
φών; Πας για άκαδημαϊκός;

— Άλλος μου έλεπε:

— Ξέρεις πως είσαι; Σαν τούς καλο-
γέρους εκείνους που διαφημίζουν μακαρό-
νια.

Μ' όλους αυτούς τούς είρωνες, έκοψα τίς
σχέσεις πρό παντός έπειτα από ένα έπι-
σόδιο, που μου έτυχε στο καφενείο, όπου
συχνάζαμε. Έγώ ήμου καθισμένος σέ μία
γωνία και ό Λεάνδρος — πρώην φίλος —
δέ μέ είχε δη. Και τόν άκούω να ρωτά τόν
γκαρσόνι:

— Μήπως φάνηκε ό Πάτερ-Γυμνάσιος;
Έφωγα μ' όλη τήν άξιοπρέπεια που μου
επέβαλλε ή συναίσθησι της γενειάδας μου.

Άν έσεις, κύριοι, έχετε τέτοιες άπόψεις για
τό άπώκτημα του προσώπου μου, όρστε ένα
σωρό κόσμος που τό παίρνει άλλοις και

το σέβεται. Όριστε άνθρωποι καθώς πρέπει, που μου βγάσουν το καπέλλο. Όριστε άλλοι που παραμερίζουν στη στάση του λεωφορείου, για να περάσω πρώτος. Όριστε σοφάροι! Κανένα κύριο, που άκουσε μ' έμβριθε τις απόψεις μου για τη διεθνή κατάσταση. Όριστε ο ύπουρος του ύπουρου τάδε, όπου επιχειρώ να εισέλθω σε όσα πιά ά παγορεύεται ή είσοδος για το κοινό — το κοινό κοινό — και όμως έμένα μου άνοίγει την πορτα, ύπκλίνεται με σεσασμό και μου λέει: «Επράστε!» Ο κ. ύπουργός σας περιμένει. Όριστε τα γκαρσόνια των έστιατορίων και λοιπών κέντρων, που στέκονται σε προσοχή και τσάκίζονται να με περιποιηθούν — σηκώνεται ακόμα και ο μάιτο να με φροντίση ιδιόχειρος. Είπα γκαρσόνια και θυμήθηκα μία μικρή παρεξήγηση. Αίτια, μία τρέχα που έβηκα στη σούπα μου. Χτύπησέ το πηρούνι, προσέρχεται το γκαρσόνι με ταπεινωμένη. — Παρακαλώ; — Τι είναι αυτή ή τρέχα στη σούπα; Αίσχος για το κατάστημά σας! — Συναγεμίες του προσωπικού. Καταφθάνει ο καίτρο, ρωτά, έξετάζει, σκέπτεται, χαμογελά: — Με συγχωρείτε, άλλα άν μου επιτρέπατε, θα σας έλεγα, ότι ή τρέχα προέρχεται μάλλον από τα γένεια σας. Κυτάξτε. Έχει το ίδιο χρώμα! — Όχι ακριβώς το ίδιο. — Άδυνάτισε λίγο το χρώμα κατά την παραμονή της έντός της σούπας. παρατηρεί το γκαρσόνι. — Πιθανόν να έχετε δικίο, παραδέχομαι. Ζητώ συγγνώμη! — Σας παρακαλώ. Υπάρχει κανένα, άλλο παράπονο; — Όχι. — Σας εύχαριστώ. ΈΕ άλλου έχω δώσει έντολη να σας περιποιούνται ιδιαιτέρως. Έλα δώ έσύ. Νί, αλλάξής γρήγορα τη σούπα του κυρίου. — Δεν ήταν το μόνο δυσάρεστο που μου έτυχε. Ήταν και κάτι άλλο. Νύχτα στο τρώλλεο και έβγα μου μία συντροφιά από έβαλλους νεαρούς, στην κατάσταση, που λέγεται «έκφυ». Έχουν για στόχο τη γενειάδα μου, γιατί έλο και με κρυφοβλέπουν και κάτι λένε μεταξύ τους, τα παλιόπαιδα. Και τη στιγμή που είναι να κατέβουν, γυρίζει ένας και μου λέει: — Μπορώ να σας κάνω μία έρώτηση, κύριε. Όταν κοιμάσαστε, τα γένια τα βάζετε κάτω από το σεντόνι ή άπό έσο; — Ξεπλύνω σε άχωνα και πηδάνε. Μία σεβαστή κυρία, που κάβεται δίπλα μου, παίρνει το μέρος μου. — Αυτή ή σημερινή νεολαία, κύριε. Δε σέβεται τα σεβαστά πρόσωπα!... — Άς είναι. Όριστε και τα γυναικεία βλέμματα, που συγκεντρώνονται στη γενειάδα μου. Ποιά με κύτταξε τόσο καιρό που ευρισκόμουν; Χαμιά. Έγώ μονάχα κύτταξα, χωρίς να βοίσκω αντίκρισι. Ένώ τώρα... — Στο νέο κύκλο, που άναμνήθηκα, είναι μία ύππερ άριστοσύνη. Η Τζένι. Γύρω στα είκοσι. Μάτια σπαθιά, χείλη έξαισία, να βλέπης και ν' άναστενάχης. Όλο γύρω μου περιστρέφεται, μου μιλάει, τη χορεύω και μου λέει: — Ήθελα να σας μιλήσω ιδιαιτέρως. — Στη διάθεσή σας, μαμζέλα. Φανερό πως την κατάκτηση και μου ρίχνεται κατ' ευθείαν. — Έτσι μοντέρνο που είναι. — Να κατεβούμε στον κήπο; Κατεβαίνω πρώτος και την περιμένω. Χαϊδεύω με στοργή τη γενειάδα μου — είναι ή πρώτη επιτυχία που μου φέρνει. Σε λίγο, όριστε και ή δεσποινίς Τζένι. Καθόμαστε σ' ένα παγκάκι. — Το σκέφτηκα πολύ πριν σας πώ άκείνο που θέλω, κύριε

Ξεσφών. Βλέπετε, δε σας γνωρίζω και από πολλών καιρό και δεν ξέρω πώς θα το πάρете... — Μιλήστε ελεύθερα, μαμζέ! — Έλπίζω πως δε θα με παρεξηγήσετε. — Γι' αυτό να είσθε βεβαία. — Είμαι έρωτευμένη, κύριε Ξεσφών. — Αυτό το κατάλαβα, μαμζέ!... — Έρωτευμένη τρελλά με τον Τάκη... Αυτόν το νέο με τα πολλά μαλλιά... Τον είδατε, έ; Άλλα δε μου δείχνει ένδιαφέρον. Και ήθελα να σας ρωτήσω: Τι να κάνω για να τον τραβήξω; — Έσείς, σά σεβαστός κύριος, με πείρα της ζωής, είσθε ο μόνος που μπορεί να μου δώση μία συμβουλή. Σας άνοιξα την καρδιά μου, γιατί ή γενειάδα σας μου έμπνέει έμπιστοσύνη. — Σηκώθηκα και φώναξα: — Θα την ξυρίσω, δεσποινίς! — Την άφησα σύζυλη. — Έπήγα και συνάντησα τον κύριο Ντέμη. Δε με άναγνώρισε άμέσως. — Είμαι ο Ξεσφών, κύριε Ντέμη. — Ό! Με τί χαρά σας ξαναβλέπω. Και βλέπω, ότι ή θεωρία μου... — ...Τρίχει! — Γιατί; — Γι' αυτό και γι' αυτό. Έσας σας συμβαίνουν τέτοια άτυχήματα; — Όχι! — Γιατί; — Κύτταξε τη γενειάδα μου. — Αυτή φταίει, έπρε και άκούμπω το δάχτυλό του πάνω της. — Πώς φταίει; — Δεν είναι ή άρμόζουσα. Προσέξτε τη δική μου. Είναι έντελώς άλλοιωτική. Έχει ύφος. — Η δική σας είναι άγρια και άραφή. Αυτοίμα πολύ σας το λέω. Άλλά δε σας πάει ή γενειάδα. Δεν έχετε τα γένια, μ' έννοείτε; Αυτό που λέει ή παροιμία «έποιος έχει τα γένια, έχει και τα χτένια». Σας συνιστώ να τα σβύσετε... — Και την έδωσα. Γιατί το σωστό δεν είναι όποιος έχει τα γένια έχει και τα χτένια. Άλλά όποιος έχει τα χτένια, πρέπει να έχει και τα γένια. Κι' άν διαφώνητε, άφήστε γενειάδα και μου λέτε.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Η μητέρα του Ίησού
Το όνομα της Παρθένου Μαρίας περιέχεται μόνο 18 φορές στα Ευαγγέλια: 12 στο Λουκά, 5 στο Ματθαίου, και 1 στο Μάρκο. Ο Ίωάννης, που ή έφερε περισσότερα γι' αυτήν, σιωπά. Και μόνο κάπου την άναφέρει ως μητέρα του Ίησού. Τα όσα ξέρουμε για τη γεννησί της, ές άλλου, όφειλονται στο Πρωτοεβανγέλιο του Άγίου Ίωάννου. Δύο πόλεις, ή Ιερουσαλήμ και ή Έφεσος, καυχώνται, ότι κατέχουν τον τάφο της. Άλλά και στις δύο περιπτώσεις, πρόκειται για δύο μνήματα κενά. Η μητέρα του Ίησού ήταν άμορφη; Ο Άγιος Αύγουστίνος έγραψε σχετικά: «Δε γνωρίζουμε το πρόσωπο της Παρθένου. Δεν το γνωρίζουμε, γιατί σ' αυτό δάσαν τόσο κανονικά, που ή προσοχή δε σταματούσε σε κάτι για να το ύπογραμμίση».

Πρέπει να σημειώθ, ότι τα Ευαγγέλια δεν κάνουν τον παραμικρό υπαινιγμό για τη φυσική εμφάνιση της Παναγίας. Η πρώτη εικόνα της, που διασώθηκε ως τις ημέρες μας, έγινε κατά τη ρωμαϊκή περίοδο. Πρόκειται για μία παράσταση του 2ου αιώνα μ. Χ., που βρέθηκε στο νεκροταφείο της Πρισκίλα. Το μόνο που ξέρουμε από τους Ευαγγελιστές για την Παναγία, είναι, ότι είχε σκεπασμένο πρόσωπο με το πρόσωπό της, μ' ένα πέπλο, από ταπεινωφόρη.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 673

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Λέγεται και καρφί. — Δέντρο και ο καρπός του που γίνεται ύραιο γλυκίσμα. — Κάνει τα μαχαίρια πιο κοφτερά.

2 Κείμενο που συνοδεύει μία εικόνα (ξεν.). — Έλλην όλυμπιονίκης (έπων.).

3 ... ντε Μπαλζάκ. — Γάλλος συγγραφέας. — Χρονικό έπίρημα.

4 Λέγεται κοινώς ρόζος. — Σκεπάζουν το μεγαλύτερο μέρος της Γης. — Προσοχή, είναι εύθραυστος.

5 Τό φίλμ «Άλιφ» την έκανε διάσημη (έπων.). — Λαμπιρά πετρόδια, που δεν είναι όμως πολύτιμα. — Μέρος του παπουτσιού.

6 Ήταν άλλοτε κινήτριος δύναμις για τα πλοία. — Μονός έπίφανείας, ίση με 10

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17

4 Ποταμός της Β. Γαλλίας. — Συγκροτεί. — Δικό μου (στα γαλλικά).

5 Καλύπτουν το μισό Ιράκ. — Όταν έγκριθη και ψηφιστή γίνεται νόμος. — Σχηματίζουν μισό νομό.

6 Έπώνυμο δύο Γερμανών συγγραφέων. — Μονός του στρατού μας. — Λόφος που έδωσε το όνομά του στην Ιερουσαλήμ. — Η θάλασσα στα γαλλικά.

7 Ότε μίας εξαίρουμένης. — Θεός των αρχαίων Αιγυπτίων. — Το ήμισυ του δλου. — Ένας στρατός πρέπει πάντα να τα έχει ασφαλισμένα.

8 Μικρή και μεγάλη άποτελούν δύο κόλπους του Λιθικού πελάγους. — Κάνει τον άνθρωπο κατακίτρινο.

9 Ευρωπαϊκά νομίσματα. — Έκπλες: κάου-μπύ της όθνης. — Άνταλλάσσονται μεταξύ έρωτευμένων.

10 250. — Άλογα των ποιητών. — Ιμαμάτο της Α. Αραβίας με πρωτεύουσα τη Σαμπαγία. — Μία από τις διαθήκες.

11 Έμπνέει ποιητές. — Κάνουν θαύματα.

12 Στο ξεπούλημα διπλασιάζεται. — Χωρίς λαλιά (πληθ.). — Άρχικά μέγαλο ελληνικού οργανισμού.

13 Άντικει ένα μεγάλο ασιατικό κράτος.

14 Μία από τις βασικές άρχες της δημοκρατίας. — Μέρος του πλοίου.

15 Όπλο. — Υπηρετούν την πατρίδα.

16 Δολοφονήθηκε από τον άδελφό του. — Χωρίζει τα πάντα στη μέση. — Πανδοχείο.

17 Έορτάζει στις 30 Αύγουστου. — Άνγκουν στο προσέχες μέλλον (ουδ.). — Άπλυνε πιθανότητα.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Δεν λείπει από κανένα χταπόδι. — Βουνό της Ήπειρου που άποτελεί συνέχεια της Πίνδου.

2 Πίνι το σκάκι. — Μία των Δωδεκανήσων. — Το μικρό όνομα ναύσης του Χάλλυγουντ.

3 Βασιλικά στρέμματα.

6 Άνοποιες. — Τα όποια.

7 Άρως όστυνομικών μυθιστορημάτων. — Μπορεί να σταματήσει αυτόματος όλους τους πολέμους.

8 Ίδια στο μέγεθος. — Σοφός πολυμαθής (μεταφ.).

9 Θεός ζένης θρησκείας. — Πρόκριτος. — Νότα.

10 Άνεστραμμένα αρχικά σιδηροδρόμων. — Γαλλική πολι, όπου παρθερίζουν πολλοί πλούσιοι.

11 Κατάλληλοι, έγκυροι. — Άνεσθη έξασφάλισι μικροπραγμάτων.

12 Άπ, την πόλη αυτή ξεκίνησαν οι Άργοναυτες. — Άρπакτικά πτηνά.

13 Δεν παντρεύτηκε. — Χρονικό διάστημα που καλύπτει ένα σημαντικό μέρος του χρόνου.

14 Κάτι που δε θα έπρεπε να ύπάρχη ή να γίνεται. — Υ. — Πάρχει μία τέτοια θάλασσα. — Δε λείπει από κανένα χέρι, χέρι.

15 Αυτό που μυρίζει άσχημα. — Βρέφος. — Διανέμει το έμπόρευμα του πολύ πρωί.

16 Όνομα (γαλλικά). — Μετανάστης. — Χρονικό έπίρημα: συγχρόνως.

17 Άρχηγός των εύπατριδών των Αθηνών του δου π. Χ. αιώνα, αντίπαλος του Κλεισθένη. — Άντιλήψη πραγμάτων ή γεγονότων χωρίς τη βοήθεια των Ισθητηρίων όργάνων.

Η λύσις του 672 στη σελ. 90

Ελκος ή πτώσις του στομάχου:

Οι Έλκετοι έπιστήμονες ύπολογίζουν ότι, σ' ένα σοβαρό πασστό των άσθενών που παραπονούνται ότι ύποφέρουν από το στομάχι τους, το όργανο αυτό είναι τελείως υγιές. Οι ένοχλήσεις που αίσθάνονται δεν όφειλονται σε έλκος, άλλα σε πτώσι του στομάχου, που, όταν είναι κάπως προχωρημένη, δυσχεραίνει το πέρας της τρώφης από τον πυλωρό.

— Τι τά θές. Τετό! Τα «οικονομάνε» τρελλά αυτοί οι... έφοπλισται!

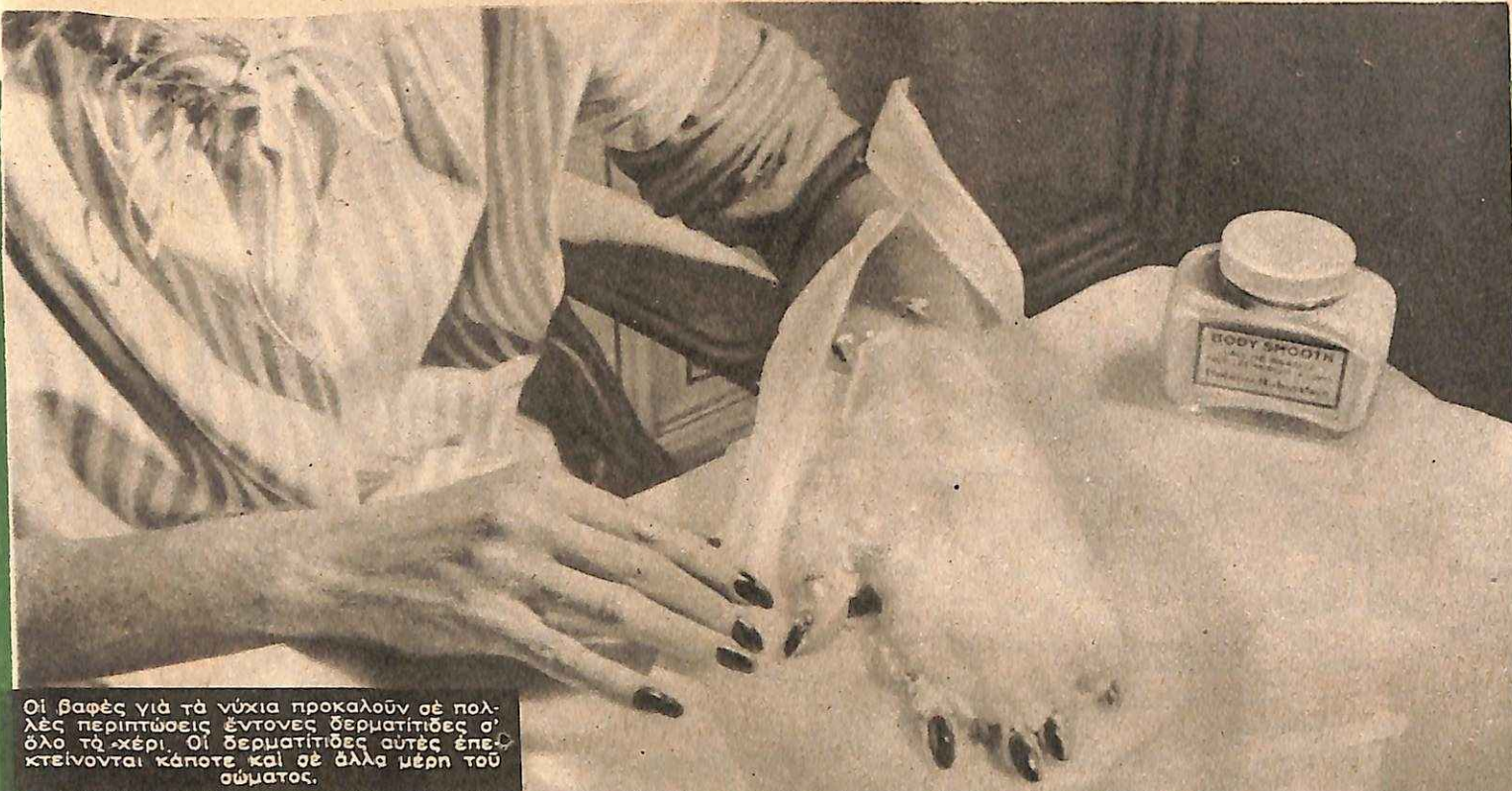
— Κύο-Γιώργη, μήπως είδες τον ταμιά μας;...

— Μη μου πής, ότι δεν είναι φερέγγυος τας μίας ο Τετός!...

— Δε μας έλεγε, υριστιανέ μου, πως είσαι δημόσιος ύπαλληλος. παρα-καθέμαστε τέσσην ώρα και στα «λέμε» τζαμπα!...

— Και είναι λόγος αυτός, κυρία μου, έπειδή οι κουραμπιέδες σας είχαν άποτυχία, να τους δώσετε στο γυιό σας να παίξη!

— Τρέξε. Άνλαϊα!... Προσυνύεται ναυμαχία!...

Οι βαφές για τα νύχια προκαλούν σε πολλές περιπτώσεις έντονες δερματίτιδες σ' όλο το χέρι. Οι δερματίτιδες αυτές επεκτείνονται κάποτε και σε άλλα μέρη του σώματος.

ΤΑ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ προκαλούν δερματίτιδες!

Οι ειδικές αντιδράσεις που έχει το καθένα

ΣΕ 3310 περιπτώσεις δερματίτιδων που παρουσιάστηκαν στο γαλλικό νοσοκομείο του Σαιν-Λουί, οι 662 όφειλοντο σε καλλυντικά προϊόντα (ποσοστό 20%). Είναι γνωστός σε όλους, εξ άλλου, οι περιπτώσεις δερματίτιδων οξείας μορφής, που παρουσιάστηκαν κατά τα πρώτα χρόνια της εφαρμογής της περμανάντ και, τελευταία, με τη γενίκευση του βαψίματος των μαλλιών.

Οι ειδικοί επιστήμονες μας λένε ότι κανένα σχεδόν από τα καλλυντικά προϊόντα δεν είναι τελείως ακίνδυνο. Από το άλλο μέρος, όμως, τα περισσότερα απ' αυτά δε μπορούν να θεωρηθούν βλαβερά μ' ένα γενικό τρόπο. Οι αντιδράσεις είναι ατομικές. Και γι' αυτό, μέχρις ενός σημείου, απόρροιας. Μπορεί π. χ. 500 γυναίκες να χρησιμοποιούν ένα ώριμο ρούζ, χωρίς να παρατηρήσουν το παραμικρό και η αντίδραση να εκδηλωθεί στην 501η. Και το ίδιο μπορεί να συμβεί και με όλα τα άλλα καλλυντικά προϊόντα. Μπορεί ένας μεγάλος αριθμός από φίλες και γνωστές σας να βάψουν τα μαλλιά τους ή να κάνουν περμανάντ. Και σε σας να εκδηλωθεί ένα δούτυπο έκζεμα.

Κατά κανόνα, οι δερματίτιδες που όφειλονται στα καλλυντικά εμφανίζονται στο πρόσωπο και στο λαιμό.

Αν η δερματίτις εμφανισθεί στα αυτιά, θα υποπτευθείτε: Τι, μπριγιαντίνη τις λουσίν και τις βαφές που χρησιμοποιείτε για τα μαλλιά σας. Αν εμφανισθεί στο πρόσωπο, θα υποπτευθείτε τα πάντα: Κρέμες, φιασίδια, πούντρες, καθώς και τα καλλυντικά (λουσίν, βαφές κτλ.) που χρησιμοποιείτε για τα μαλλιά σας.

Αν εμφανισθεί στο λαιμό, θα υποπτευθείτε την πούντρα ή το «φόν ντε τέν», αν το επεκτείνεται ως εκεί.

Αν εμφανισθεί στα χείλη, θα υποπτευθείτε το ρούζ σας, την οδοντόπαστα που χρησιμοποιείτε για τα δόντια σας και το βερνίκι των νυχιών σας. (Το τελευταίο θα φανεί παράξενο. Αλλά, όπως θα ιδούμε και παρακάτω, το βερνίκι των νυχιών μπορεί να προκαλέσει αλλεργικές εκδηλώσεις σε διάφορα μέρη του σώματος).

Αν εμφανισθεί στα βλέφαρα, θα υποπτευθείτε το ριμμελ σας και το βερνίκι των νυχιών και πάλι.

Αν εμφανισθεί στο τριχωτό μέρος του κεφαλιού, θα υποπτευθείτε τις βαφές και τα διάφορα υγρά που σας βάζουν στο κομμωτήριο για να σας φτιάξουν την περμανάντ σας.

Να τώρα πώς θα αναγνωρίσετε την κάθε δερματίτιδα:

Κατά κανόνα, οι δερματίτιδες που προέρχονται από το βερνίκι των νυχιών παρουσιάζουν τα ακόλουθα χαρακτηριστικά: Έλαφρη εξοίδηση και τάση στο σχηματισμό μικρών φυσαλίδων. Είναι, εξ άλλου, μαλακές στην αφή και δεν σχηματίζουν ποτέ μικρές φυσαλίδες. Οι δερματίτιδες, που όφειλονται στη μπριγιαντίνη προκαλούν συνήθως φλόγιστο γύρω στις ρίζες των τριχών. Οι δερματίτιδες, που όφειλονται στις βαφές, που χρησιμοποιείτε για τα μαλλιά, αρχίζουν με τρομερή φαγούρα. Σχηματίζονται κατόπιν μικρές κόκκινες πλάκες, που συνοδεύονται και από εξοίδηση.

Οι δερματίτιδες, που όφειλονται στο ρούζ των χειλιών, αποξηραίνουν το δέρμα και προκαλούν μικρά εγκαύματα. Εμφανίζονται κατόπιν μικρές φυσαλίδες και τελικά το δέρμα κόβεται σαν με μαχαίρι. Οι δερματίτιδες, που όφειλονται στην πούντρα, προκαλούν την εμφάνιση μικρών μαυριδερών πλάκων.

Οι δερματίτιδες που όφειλονται στα υγρά για τόν αποχρωματισμό των μαλλιών προκαλούν έκτεταμένα οίδημα.

Οι δερματίτιδες, από αποψιλωτικές ουσίες, προκαλούν φλόγιστο και μικρά οίδημα γύρω στις ρίζες των τριχών.

Οι δερματίτιδες, που όφειλονται σε αρώματα, προκαλούν διάχυτες κοκκινίλες και μικρές κηλίδες με μαυρουδερά στίγματα.

Ας δούμε τώρα καθένα χωριστά τα διάφορα καλλυντικά προϊόντα και τις αντιδράσεις που προκαλούν.

1) Η μπριγιαντίνη. Στα 100 έκζεμα που όφειλονται σε καλλυντικά, τα 37 πρέπει να αποδοθούν στη μπριγιαντίνη. Οι δερματίτιδες αυτές δεν περιορίζονται στις ρίζες των τριχών, αλλά εξαπλώνονται πολλές φορές στον τράχηλο, στο λαιμό,

στο μέτωπο, στο πρόσωπο, στο σαγόνι και στ' αυτιά. Η διάγνωση τους είναι δύσκολη και, σε πολλές περιπτώσεις, όταν π.χ. εντοπίζονται στο ένα μόνο μέρος του προσώπου, μπορεί να μας δημιουργήσουν την εντύπωση ότι πρόκειται για έρυσιπέλας ή για άλλη φλογιστική ασθένεια.

Οι γυναίκες που έχουν ξερά μαλλιά φαίνεται ότι παρουσιάζουν μεγαλύτερη προδιάθεση στις δερματίτιδες αυτής της μορφής. Τα συχνά σαμπουάν, οι ψυχρές περμανάντ και γενικά η χρησιμοποίηση αλκαλικών προϊόντων για τα μαλλιά ευαισθητοποιούν το δέρμα, που μπορεί τότε να παρουσιάσει αντίδραση στη μπριγιαντίνη.

2) Οι βαφές για τα μαλλιά. Οι αντιδράσεις σ' αυτές τις βαφές εκδηλώνονται συνήθως 12—24 ώρες μετά την εφαρμογή τους. Σε μερικές περιπτώσεις, η αντίδραση εκδηλώνεται με το πρώτο βάψιμο των μαλλιών. Άλλοτε, όμως, παρατηρείται, ξαφνικά, σε πρόσωπα που έβαψαν από πολύ καιρό τα μαλλιά τους. Το πρώτο σύμπτωμα είναι μια έντονη φαγούρα, που κατατάζει κάποτε αφόρητη. Αμέσως έπειτα εμφανίζονται κόκκινες πλάκες στον τράχηλο, πίσω από τα αυτιά ή ακόμη στα βλέφαρα, που πρήσκονται και κοκκινίζουν. Σ' άλλες περιπτώσεις, το έκζεμα εξαπλώνεται σ' ολόκληρο το πρόσωπο και συνοδεύεται από παραμορφωτική εξοίδηση. Τα έκζεμα αυτά του είδους διαρκούν συνήθως δύο ως τρεις εβδομάδες. Κάποτε, όμως, παρατείνονται επί πολλούς μήνες και μπορούν να εξελιχθούν σε χρόνια.

Οι δερματίτιδες αυτές ήταν άλλοτε πολύ συχνές. Αλλά περιορίστηκαν σημαντικά, έπειτα από τη γενίκευση της καλούμενης δοκιμής του Σαμπουρώ. Η δοκιμή αυτή συνίσταται στην επίθεσι μίας ελαχίστης ποσότητας της βαφής που πρόκειται να χρησιμοποιηθεί στην άκρη των μαλλιών, προς το μέρος των αυτιών, έπειτα από προσεκτικό καθαρισμό του δέρματος με αίθερα ή οινόπνευμα. Αν έπειτα από 24 ή 48 ώρες, αισθανθήτε την παραμικρή φαγούρα ή εμφανισθούν φυσαλίδες κλπ. πρέπει να εγκαταλείψετε το βάψιμο. Τη δοκιμή του Σαμπουρώ πρέπει να απαιτείτε άποιασδήποτε προτού βάψετε τα μαλλιά σας.

Η ευαισθησία του δέρματος στις βαφές είναι πιο μεγάλη κατά το διάστημα που προηγείται από την περίοδο.

Μην εξαπατάστε από τα διαφημιζόμενα νέα χρωστικά προϊόντα. Όλα περιέχουν ουσίες που δε γίνονται πάντοτε ανεκτές από το δέρμα. Το μόνο ακίνδυνο προϊόν είναι το φυσικό «κενέν». Όχι όμως το καλούμενο «ένισχυμένο κενέν» που προσφέρεται στο εμπόριο. Το τελευταίο δε γίνεται πάντα ανεκτό.

3) Οι αποχρωματιστικές ουσίες για τα μαλλιά. Δεν είναι πάντοτε ακίνδυνες. Οι δερματίτιδες που προκαλούν έχουν συνήθως τη μορφή οίδηματος.

Ο αποχρωματισμός με οξυγονούχο υδρό και άμυνία δεν προκαλεί συνήθως αντιδράσεις.

Όταν θέλετε να αποχρωματίσετε τα μαλλιά σας, που τα είχατε βάψει προηγουμένως και δεν έχετε με τί είδους βαφή είχε γίνει το βάψιμο, ζητήστε από τον κομμωτή σας να περάσει με οξυγένη μία μικρή τούφα. Αν σχηματισθεί άφρος, αυτό σημαίνει ότι είχε χρησιμοποιηθεί βαφή που είχε στη βάση της μεταλλικά άλατα. Στην περίπτωση αυτή, πρέπει να πλύνετε αμέσως την τούφα όπου κάνατε τη δοκιμή, για να σταματήσετε την αντίδραση και να παρατηρήσετε από την αλλαγή του χρωματισμού των μαλλιών σας.

4) Το ρούζ για τα χείλη. Η αντίδραση εκδηλώνεται σε πολλές περιπτώσεις, όταν αποφασίζετε να χρησιμοποιήσετε ένα καινούργιο ρούζ, που έχετε σε μία φίλη σας ή που σας σύστησε ο έμπορος των καλλυντικών. Η δερματίτις των χειλιών, που καλείται χειλίτις, εμφανίζεται συνήθως 24 ώρες μετά τη χρήση του νέου προϊόντος. Τα ακριβοπληρωμένα ρούζ δεν αποτελούν εξαίρεση. Όπως επίσης δεν πρέπει να σας καθησυχάζει το γεγονός ότι πολλές φίλες σας χρησιμοποιούν το ίδιο ρούζ.

5) Το βερνίκι για τα νύχια. Οι δερματίτιδες που προκαλούνται από το βερνίκι για τα νύχια αντιπροσωπεύουν τα 17% του συνόλου των παθήσεων αυτού του είδους που προκαλούνται από τα καλλυντικά προϊόντα.

Το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό των αντιδράσεων που όφειλονται

Το φιασίδι που χρησιμοποιείτε για τα μαυρισμένα πρέπει να είναι εκλεκτής ποιότητας. Διαφορετικά, διατρέχετε τον κίνδυνο να πάθετε βλεφαρίτιδα.

στο βερνίκι για τα νύχια είναι ότι μπορούν να εκδηλωθούν σε όλα σχεδόν τα μέρη του σώματος. Το έκζεμα εκδηλώνεται συνήθως στα επάνω βλέφαρα, στο μικρό αυλάκι που συνδέει τη μύτη με το στόμα, στα χείλη, στο σαγόνι, στο λαιμό ή το στήθος και γι' αυτό είναι δύσκολο να υποπτευθούμε την αιτία του.

6) Οι οδοντόκρέμες προκαλούν καμιά φορά έκζεμα στον περικό του στόματος (χειλίτιδες), που μοιάζουν με εκείνα που όφειλονται στο ρούζ για τα χείλη.

7) Οι καλλυντικές κρέμες για το πρόσωπο και τα χείλη, το «φόν ντε τέν», το ρούζ για τα μάγουλα, οι κρέμες για το βερνίκι των νυχιών, τα φιασίδια για τα βλέφαρα κτλ. προκαλούν επίσης σε πολλές περιπτώσεις έκζεμα, που εντοπίζονται συνήθως στο σημείο της εφαρμογής τους. Μερικές γυναίκες, μάλιστα, δε μπορούν να ανεχθούν ούτε τα πιο απλά λιπαρά σώματα, όπως είναι το κολν-κρέμ, η λαολίπη, το σερά, το αμυγδαλέλαιο κτλ. Οι δερματίτιδες αυτού του είδους είναι συνήθως πολύ ελαφρές και περνούν γρήγορα.

8) Οι πούντρες, μ' όλο που αποκαλούνται πάντοτε «του βυζίου», δεν κατασκευάζονται πια από ρύζι ούτε από άχνη αλευριού, αλλά από ορυκτά προϊόντα και γι' αυτό μπορούν να προκαλέσουν αλλεργικές εκδηλώσεις. Σε μερικές περιπτώσεις, που είναι, ετυχώς, πολύ σπάνιες, μπορεί να εμφανισθούν μαυρουδερές πλάκες στα μάγουλα, στο σαγόνι, στα χείλη και κάποτε στο λαιμό ή στα χέρια (ασθένεια του Ρίλ).

9) Τα σαμπουάν και οι αποψιλωτικές ουσίες μπορούν να προκαλέσουν τοπικά ή γενικά έκζεμα, που συνοδεύονται και από φλογώσεις των τριχωτών μερών.

10) Τα αρώματα, είτε αυτούσια, είτε ενσωματωμένα σε κρέμες ή άλλα καλλυντικά προϊόντα μπορούν να προκαλέσουν επίσης ελαφρές δερματίτιδες σε ευαίσθητους οργανισμούς.

Όλες οι δερματίτιδες, που όφειλονται σε καλλυντικά, εκτός από σπανιότερες εξαιρέσεις, θεραπεύονται αυτόματα και ταχέως, μόλις εξαφανισθεί η αιτία που τις προκαλέσει, μόλις πάψουμε, δηλαδή, να χρησιμοποιούμε το προϊόν, που είναι υπεύθυνο γι' αυτές. Σε μερικές περιπτώσεις, μάλιστα, η θεραπεία έπεται με τρόπο θεαματικό μέσα σε ελάχιστες ώρες.

Προσοχή στις αποψιλωτικές σκόνες. Μπορεί να προκαλέσουν έκζεμα που εξαπλώνονται ταχέως σ' όλη την επιφάνεια του ποδιού.

Ματωμένα κρίνα

Οι δύο αδελφοί

Η ΣΙΕΡΡΑ ντέλ Γκρέντος κολυμπούσε στο νερό κι' ήταν βουτηγμένη στο σκοτάδι. Όλοι οι καταρράχτες του ούρανο έρχαν ανοίξει εκείνο το βράδυ. Η βοήκη μαστίγωνε άλυπτα τους βράχους και τα δέντρα κι' ο θόρυβος που έκανε, έμοιγε με το αδιάκοπο βουητό των κεραυνών. Σε κάθε λάμψη, έδωλες σε μια θάλασσα, που απλωνόταν ανάμεσα στον ούρανο και στη γη.

Βουτηγμένη στο σκοτάδι ήταν κι' η μικρή καλύβα, που βρισκόταν στη μέση της απόκοσμης πλαγιάς του Άλμορο, αντίκρου στον περήφανο πύργο Ντελμόντε. Κάποιος τσοπάνης την είχε χτίσει άλλοτε έπειτα, ανάμεσα στα βράχια. Άλλ' από χόρνια ήταν άκατοίκητη. Εκείνο το βράδυ, όμως, ένας άνθρωπος βηματίζει νευρικά μέσα στο μοναδικό δωμάτιό της.

Είχε φτάσει εκεί την ώρα που η θύελλα βρισκόταν στη μεγαλύτερη όρμη της κι' αφού άφησε το αλόγο του κάτω από την καμάρ, που σχηματίσαν τα βράχια πάνω από την καλύβα, πέρασε μέσα σ' αυτήν. Στην αρχή, δυσκολεύτηκε, γιατί δεν έχωριζε τίποτα μπροστά του. Μά, σιγά-σιγά, συνήθεσε να βλέπει μέσα και τώρα περπατούσε πάνω-κάτω, δεξιά-αριστερά, σαν η καλύβα να ήταν πλημμυρισμένη στο φως. Κάθε τόσο πηγαινε στην πόρτα, που την είχε άνοιξη ανοιχτή και κύτταζε έξω. Ήταν φανερό, πως περίμενε κάποιον ή κάτι.

Κατάρα! Βουηθήκε σε κάποια στιγμή. Ο θόλιος με γέλασε! Δε θάρη. Άλλά, ξαφνικά, ανατρίχιασε. Είχε ακούσει τον καλπασμό ενός αλόγου, που πλησίαζε αλάνεα.

Δε μπορεί ποιά να είναι ο Μπαρραντάς, ψιθύρισε. Ποιάς θ' άποφάσιζε νάρθ στη Σιέρρα, αυ' την καταραμένη νύχτα;

Αυηφώντας τη βοήκη, που έφευγε πάντα, τινάχτηκε έξω από την καλύβα. Το αλόγο δεν κάλυψε πιά. Τα βήματά του ακούγονταν άργα. Ήταν φανερό πως ακολουθούσε το μονοπάτι, που ώδηγούσε στην καλύβα.

Σε λίγο, φάνηκε ανάμεσα από τα δέντρα.

Μπαρραντάς! είπε ο άνθρωπος, που περίμενε.

Δόν Χοσέ! απάντησε ο καβαλλάρος, ξεπεζεύοντας.

Βάλε το αλόγο σου κάτω από τα βράχια κι' έλα μέσα, είπε εκείνος, που ο καβαλλάρος είχε άποκαλέσει δόν Χοσέ.

Ο Μπαρραντάς έδεσε το αλόγο του κοντά στο άλλο κι' έπειτα μπήκε στην καλύβα.

Άργησες, του είπε ο δόν Χοσέ. Μου υποσχέθηκες, ότι θα μου φέρεις σήμερα ένα σημαντικό νέο. Ποιά είναι αυτό το νέο;

Παίζω τη ζωή μου, δόν Χοσέ, απάντησε ο Μπαρραντάς. Ο αδελφός σας, ο δόν Φραγκίσκος, δε θα μου το συγχωρέσει ποτέ...

Ξέρεις, ότι δεν αγαπάω τον αδελφό μου.

Τόν αγαπάει, όμως, η θυορφή Έν-ρίκα.

Τόσο το χειρότερο για όλους! Βουηθήκε ο δόν Χοσέ, μέσα στο σκοτάδι.

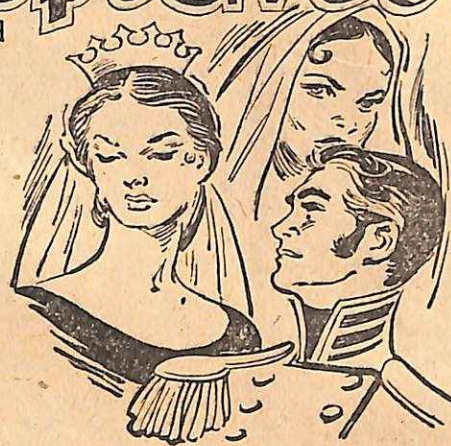
Το καλύτερο είναι να ξεχάσετε την Ένρίκα, δόν Χοσέ...

Δε μου χρειάζονται οι συμβουλές σου... Έμπρός, το νέο που μου υποσχέθηκες, αλλιώς, μά όλους τους δαίμονες της κολάσεως, δε θα βγής ζωντανός από δω μέσα!

Δόν Χοσέ...

Μίλησέ μου για την Ένρίκα... Τί έμαθες;

Ο Μπαρραντάς πήρε, στο τέλος, την απόφασή του.

Αυτή τη στιγμή, η θυορφή Ένρίκα νανουρίζει ένα μωρό, απάντησε.

Ο δόν Χοσέ τόν έπιασε από το λαιμό. Άθλιε, τί είπες; Βουηθήκε.

Αφήστε με να μιλήσω, δόν Χοσέ, γιατί αλλιώς δε θα μάθετε τίποτα, είπε ο Μπαρραντάς, με πνιγμένη φωνή.

Ο δόν Χοσέ χαλάρωσε το σφίξιμό του. Μίλησε, γυρίλλισε.

Είπα, λοιπόν, ότι η Ένρίκα νανου-ρίζει αυτή τη στιγμή ένα μωρό που έφερε στον κόσμο, πριν από μερικές έβδομάδες, απάντησε ο Μπαρραντάς. Ο πατέρας αυ-τού του παιδιού είναι ο δόν Φραγκίσκος...

Απόψε, μόλις άρχισε να σουρουπώνει, πήγε στο σπίτι της Ένρίκας, για να δει την κόρη του... Ξέχασα να σας πώ, ότι το παι-δί που η Ένρίκα έφερε στον κόσμο, είναι κορίτσι. Να γιατί πήρα το θάρρος να σας συμβουλευτώ πρωτίτερα να ξεχάσετε αυτή τη νέα.

Μά, την αγαπάω Μπαρραντάς!...

Παρακολουθήστε από το σημερινό Χρονικό... γιατί το τέλος του (HISTO-ROY) του συναρπαστικού ιστορικού μυθι-στόρημα του Γάλλου συγγραφέως

ΛΙΟΝΕΛ ΝΤΟΥ ΜΠΟΥΡΓΚ

ΜΑΤΩΜΕΝΑ ΚΡΙΝΑ

Το περιπετειώδες αυτό μυθιστόρημα που ζευλιγείται μέσα στην Ισπανική αλλη, κατά τη ζοφερή εποχή του εμφυλίου πολέμου ανάμεσα στους όπα-δούς της ακόλαστης βασιλείας Μα-ρίας Χριστίνας και τους αιδωσιμείς Καρλιστάς, δίνει ανάγλυφη την εικόνα μιας από τις πιο τραγικές περιόδους της Ιστορίας. Ένώ το αίμα τρέχει παν-τού, από τα σκαλοπάτια του θρόνου ως τις πιο άπομερες γωνίες της Ισπανί-ας ένας φλογερός έρωας αναπτύσσε-ται ανάμεσα στις εκπυρσοκροτήσεις των όπλων, τους κανημούς των μαχών, τις άγριες δολοφονίες και τις θια-κές εκτελέσεις. Μία γυναίκα, μ' ένα μωρό στην αγκαλιά, τρέχει από πόλη σε πόλη κι' από χωριό σε χωριό για να βρή τον άνθρωπο που αγαπάει, τον πατέρα του παιδιού της. Βρίσκεται όμως αντιμετώπιση με την ίδια τη βασιλεί-α, που διεκδικεί για τον εαυτό της τον αγαπημένο της, ενώ εκείνος από την άλλη μεριά έχει ν' αντιμετώπιση τον αδελφό του, που αγαπάει την ίδια γυναίκα και που δεν διατάζει ούτε μπροστά στο έγκλημα και στην προδο-σία για να την κατακτήσει...

Πρόκειται για ένα άριστο ρομάντικο ιστορικό μυθιστόρημα που συγκλονίζει και συναρπάζει με τα τραφερά αισθη-ματά του και τις τραγικές του περιπέ-τειες.

Αυτή, όμως, δε σας αγαπάει...

Η αγάπη μου για την Ένρίκα είναι τόσο μεγάλη, όσο και το μίσος μου για τον αδελφό μου. Δε βλέπετε, ότι ο πατέρας μου δεν έχει μάτια παρά μόνο γι' αυτόν; Εγώ δεν αξίζω τίποτα. Άλλ' αν αυτό που μου είπες είναι αλήθεια, έ, τότε, δε με νοιάζει για τα όσα υπέφερα στο παρελ-θόν. Γιατί τώρα τους κρατάω και τον α-δελφό μου και την Ένρίκα, κι' η έκδικήσι μου θα είναι τρομερή.

Αλήθεια είναι, αφέντη, απάντησε ο Μπαρραντάς. Αύριο θα σας πάω στο σπίτι, όπου μένει η Ένρίκα, μαζί με την κόρη της.

Αύριο! φώναξε ο δόν Χοσέ. Δεν κα-ταλαβαίνεις, λοιπόν, την ανυπομονησία μου; Κρατάω τον αδελφό μου και την Έν-ρίκα στα χέρια μου και πρέπει να περιμέ-νω ως αύριο για να βεβαιωθώ πως μπορώ να τους λυώσω και τους δυο, σαν σκου-λήκια; Θα με πιάς απόψε, Μπαρραντάς!

Ο υπηρέτης έκανε ένα βήμα προς τα πίσω.

Μ' αυτή τη θύελλα, αφέντη; είπε. Λυπηθήτε με... Ο πατέρας σας με είχε στείλει στη Μπαντόγια, κι' εμμαι μουκε-μένος ως το κόκκαλο απ' τη βοήκη...

Αν θέλεις τη ζωή σου, θα με πιάς απόψε! ουρλιάζει ο δόν Χοσέ.

Έβαλε ταυτόχρονα το χέρι του στη λα-δή του πιστολιού, που ε... στη ζώνη του.

Εμπρός! φώναξε. Πήγαινε με στο σπίτι της Ένρίκας.

Μά θα κοιμάται αυτή την ώρα, α-φέντη.

Και μήπως θα την ξυπνήσω, ήλι-θιε; Το μόνο που θέ... είναι να βεβαιωθώ γι' αυτό που μου είπες... Ένα παιδικό ξυπνάει πολλές φορές τη νύχτα και φωνά-ζει... Τη φωνή του μόνο έθλω ν' ακούσω, για να βεβαιωθώ πως δσα μου είπες ή-ταν αλήθεια.

Επειτα από λίγη ώρα, ο δόν Χοσέ μά-θαίε εκείνο που έπιθυμούσε.

Ο δόν Χοσέ ήταν ο δευτερότοκος γυιός του πλούσιου Ισπανίου ευπατρίδη δόν Μι-γκουέλ Σεράνο ο Ντομινγκουέλ ντι Ντελ-μόντε, που ο περήφανος πύργος του ύψω-νόταν στην κορυφή ενός λόφου της Σιέρ-ρα ντέλ Γκρέντος.

Όσο η φύσι είχε εύνοήσει το δόν Φρα-γκίσκο, το μεγαλύτερο αδελφό του, τόσο εί-χε άδικήσει το δόν Χοσέ.

Ο δευτερότοκος γυιός του δόν Μιγκουέλ ήταν κακοτραγμένος κι' αντί για άρετες, είχε μόνον πάθη. Μισούσε το Φραγκίσκο όχι μόνο γιατί ήταν πρωτότοκος, αλλά γιατί είχε όλα εκείνα που έλειπαν απ' αυ-τόν. Και τώρα στο μίσος του είχε προσ-τεθή μια καινούργια άφορμή.

Η δόνα Έλδώρα, η γυναίκα του δόν Μιγκουέλ, είχε πάρει άλλοτε από συμπό-νια κοντά της ένα κοριτσάκι, την Ένρίκα, που ήταν όρφανό από πατέρα και μητέρα.

Αυτό το κοριτσάκι, που το αγαπούσε σαν παιδί της, το είχε μάθει να διαβάει και να γράφει, του είχε διδάξει τρόπους και καλή συμπεριφορά και του είχε έμπνευσε αγνά κι' ευγενικά αισθήματα.

Άλλ' η δόνα Έλδώρα πέθανε πολύ γρή-γορα. Η Ένρίκα ήταν τότε δεκαπέντε χρό-νων. Ο δόν Μιγκουέλ της έμπιστευθηκε τα κλειδιά του διαμερίσματος της γυναικας του, για να πηγαίνει κάπου-κάπου να ξε-σκονίζει τα δωμάτια και να τα συγυρίζει και ταυτόχρονα της παραχώρησε ένα μι-κρό σπίτικι στη νότια πλευρά του πύ-ργου, για να μένη.

Ο δόν Μιγκουέλ είχε κάμει τη σκέψη, ότι, μετά το θάνατο της γυναικας του, δεν ήταν σωστό να κληθήκη την Ένρίκα στον πύργο. Η νέα αυτή, μεγαλώνοντας, είχε γίνει πολύ θυορφή κι' ο πειρασμός θα ή-

ταν μεγάλος, όχι μόνο για τους ανθρώπους του πύργου, αλλά και για τα ίδια τα παι-διά του. Γι' αυτό άποφάσισε να την άπο-μακρύνη, χωρίς, όμως, να πάψη να την προστατεύη. Άργότερα, θα φρόντιζε ο ι-διος να της βρή ένα καλό σύζυγο.

Άλλ' έγινε εκείνο ακριβώς που φοβόταν ο δόν Μιγκουέλ. Η θυορφία της Ένρίκας δεν άφησε άσυγκίνητους τους γυιούς του. Την αγάπησαν κι' οι δυο. Η αγάπη του Φραγκίσκου ήταν φλογερή και δυνατή.

Ενώ του Χοσέ είχε τη σφραγίδα του βίαιου και παράφορου χαρακτήρα του.

Η καρδιά της Ένρίκας χτύπησε, δ-μως, μόνο για το μεγαλύτερο από τους δυο αδελφούς, το Φραγκίσκο.

Είχαν περάσει τώρα τρία χρόνια από το θάνατο της δόνας Έλδώρας. Στο μετα-ξύ, το αισθήμα του Φραγκίσκου και της Ένρίκας εί- μεγαλώσει κι' από τις σχέ-σεις τους είχε γεννηθή ένα κοριτσάκι. Στο κοριτσάκι αυτό ο Φραγκίσκος είχε δώσει το όνομα της υπέρτας του.

Όταν η έγκυμοσύνη της άρχισε να γί-νεται φανερή, η Ένρίκα άραϊώσε τις έπι-σκέψεις της στον πύργο κι' έπειτα στα-μάτησε όλόκληρα να πηγαίνει εκεί. Ο Φρα-γκίσκος, έξ άλλου, της νοίκιασε ένα μικρό σπίτικι, σε κάποιο γειτονικό χωριό, όπου πήγε να κοιμηθή, για να φέρη στον κόσμο το παιδί της.

Μετά τη γέννηση του παιδιού της, όμως, ξανόρχισε να πηγαίνει στον πύργο. Ο δόν Μιγκουέλ την ξαναείδε με χαρά, την πίστε-ψε όταν του είπε πως ήταν άρωστη και δεν τη ρώτησε τίποτα άλλο.

Το σιδερένιο περίπτερο

Μερικές ημέρες μετά τα γεγονότα, που άφηγηθήκαμε, η Ένρίκα είχε πάει ένα ά-πόγευμα στον πύργο. Η μικρή Έλδώρα κοιμόταν κι' η μητέρα της ήξερε πως θ' άργούσε να ξυπνήση. Έτσι, έμεινε εκεί ως το σουρούπο.

Όταν έφυγε, ο Φραγκίσκος τη συνώ-δευσε ανάμεσα από τα δρομάκια των ά-πέραντων κήπων, που άκλόνωνταν γύρω στον πύργο Ντελμόντε. Οι δυο αγαπημέ-νοι βρήκαν έτσι την ευκαιρία ν' ανταλλά-ξουν άλλη μια φορά τους όρκους τους.

Η Ένρίκα άπομακρύνθηκε κατόπιν, για να γυρίση κοντά στο παιδί της.

Μά, καθώς προχωρούσε όπώ ένα στενό δρομάκι, νόμισε, ξαφνικά, πως άκουσε θό-ρυβο πίσω της. Κάτι είχε κινηθή ανάμεσα στους θάμνους, που βρισκόταν στις δυο άκρες του δρόμου.

Η Ένρίκα νόισε άπότομα και θέλησε να φωνάξη. Άλλ' η φωνή έσβυσε μέσα στο στόμα της. Μπροστά της, σε μικρή ά-πόσταση, στεκόταν ο πατέρας του Φραγ-κίσκου, ο δόν Μιγκουέλ Σεράνο. Την συν-ώδευε ο δόν Χοσέ, ο μικρότερος γυιός του, που του μιλούσε, κουνώντας σπασμωδικά τα χέρια του.

Η νέα δε σκεφτόταν πιά να φωνάξη. Τα λόγια του δόν Χοσέ έφτασαν στ' αυ-τιά της.

Νά την η φιλενάδα του αδελφού μου, η νέα στή, που, με το ύποκοιτικό έφος της προήγαγε σ' άλλους την άθωα, έλ-γε στο δόν Μιγκουέλ. Το είδες με τα μάτια σου, πατέρα μου. με ποιά τόποο πληώωσε τις εύομεσίες της κακαοίτισσας της μη-τέρας μου και τις δικές σου.

Ο δόν Μιγκουέλ Σεράνο στεκόταν ά-κίνητος σαν άνυσια.

Μά θα πρέπει να μάθεις όλη την ά-λήθεια, πατέρα μου, συνέχισε ο δόν Χοσέ. Πρέπει να μάθεις ως που έφτασε η ανάβει-α και η κακοήθεια αυτής της γυναικας, που η μητέρα μου περιούλεψε στο σπίτι μου, παργινώντας την από το δρόμο...

Γύρισε άμέσως προς το αντίθετο μέρος και σφίγιζε με συνθηματικό τόποο.

Την ίδια στιγμή, ο Μπαρραντάς έμφανί-στηκε στην άκρη της δειτροστοιχίας. Κρα-τούσε κάτω από τη μασγάλη του ένα μα-κοδστενο πανέρι, σαν αυτά που χρησιμω-ποιοούν οι γυναίκες της Καστίλλης, για να φορώντανται στη ράχη τους τα μωρά τους, όταν πηγαίνουν στα χωράφια τους, για να δουλέψουν.

Κύτταξε τί σου φέρνει ο Μπαρραν-τάς, πατέρα μου, είπε ο δόν Χοσέ, δίνον-τας λιππμένο τσίνο στη φωνή του.

Ο δόν Μιγκουέλ, ως εκείνη τη στιγμή,

οεν είχε βγάλεϊ λέξϊ από το στόμα του. Ο Μπαρραντάς πλησίασε, άπόθεσε γάμω το πανέρι και σήκωσε το σκεπάσμα.

Κάτι αναδεύτηκε μέσα στ' αυτό το πα-νέρι και μια μικρή φωνίτσα έφτασε στ' αυτιά της Ένρίκας.

Η δυστυχισμένη κατάλαβε άμέσως. Της είχαν κλέψει το παιδί της, την ώρα που έλειπε. Μέσα στο πανέρι, που είχε φέρει ο Μπαρραντάς, βρισκόταν η μικρή της Έλ-δώρα.

Τινάχτηκε τότε σαν τρολλή, άσπαξε το πανέρι κι' ουρλιάξε σαν το πληγωμένο ζώο.

Αυτό το παιδί είναι δικό μου! φώ-ναξε. Ποιάς θα το ληψήη να μου το πάρη;... Είναι η κόρη μου, η αγαπημένη μου κο-ρούλα... η Έλδώρα μου...

Ο δόν Χοσέ θριάμβευε.

Νά ο καρπός της άτιμίας του πρω-τότοκου γυιού σου, είπε στον πατέρα του. Τα ξέρεις όλα τώρα και μπορείς να κρί-νεις.

Ο δόν Μιγκουέλ είχε δοκιμάσει στην αρχή έκπληξη και λύπη. Άλλά τα λόγια της Ένρίκας και περισσότερο το άπελ-πισμένο ύφος της τόν είχαν συγκινήσει. Για μία στιγμή, σκέφτηκε τον πόνο της. Σκέφτηκε ακόμη πως το μωρό αυτό, που βρισκόταν μέσα στο πανέρι, ήταν παιδί του γυιού του. Μέσα στις φλέβες του έ-τρεχε το αίμ- των Σεράνο...

Ξαφνικά, όμως, μια άλλη σκέψη πέρασε από το μυαλό του.

Αν το παιδί αυτό ήταν του Χοσέ, δε θα τον πολυσκότιζε. Κι' ίσως-ίσως, δε θα δυσκολευόταν να δώσει τη συγγνώμη του στον κόσμο, ήταν του Φραγκίσκου, του πρώτοτοκου γυιού του, που θα κληρονο-μωόσε το όνομα και την περιουσία τών μωσών και που η ξεχωριστή αγάπη κι, Σεράνο και που η ξεχωριστή αγάπη κι, ή σποργή που ένοιωσε γι' αυτόν, τόν έ-καναν να πιστεύη πως ένα λαμπρό μέ-λον άνοιγόταν μπροστά του. Πώς, λοιπόν, λον άνοιγόταν Σεράνο θα κληδωνόταν και το όνομα των αγαπημένων του γυιού θα το μέλλον του αγαπημένου αυτής θωέ-καταστροφόταν, γιατί η γυναίκα αυτή βρέ-θηκε στο δρόμο του και τόν ξελόγιασε με τα ψεύτικα λόγια της και τα βρωμερά χά-δια της;

Στη σκέψη αυτή, όλο το αίμα ανέβηκε στο κεφάλι του και τα μάτια του έξακόν-τισαν άσπασπες.

Ας είσαι καταραμένη έσύ και το παιδί σου! φώναξε στην Ένρίκα. Με είχες εξαπατήσει ως σήμερα με την ύποκρισία και το ψέμμα σου. Σερόσουσαν σαν το σκου-λκι μπροστά μου, μά δεν ήσουν παρά ένα φαρμακερό φίδι. Φαντάσθηκες, λοιπόν, ότι θα γίνης άφέντρα μέσα στον πύργο αυτό των προγόνων μου. Θα προτιμήσω ν' ά-ποκληρώσω χίλιες φορές το γυιό μου, πα-ρά να σ' άφίσω να γίνης γυναίκα του... Ας είσαι καταραμένη και έ-σύ και ο καρπός της ντροπισμένης

Ναί, αφέντη, απάντησε ο υπηρέτης. Ο δόν Χοσέ γύρισε στον πατέρα του και πρόσθεσε:

Πατέρα μου, σε λύπησα, άλλ' ήταν καιρός να μάθεις την αλήθεια. Δεν έχωμε πιά να κάμωμε τίποτ' άλλο εδώ... Ας φύ-γωμε...

Πέρασε ταυτόχρονα το χέρι του κάτω

Αυτό το παιδί είναι δικό μου! φώναξε η Ένρίκα. Ποιάς θα το λη-ψήη να μου το πάρη;...

αγάπης σου!... Μην ελπίζης από μένα ού-τε συγγνώμη, ούτε συμπόνια... Ξέρω τώ-ρα τί πρέπει να κάμω, για να σε χωρίσω από τον άμυαλο γιού μου...

Καθώς της μιλούσε, το κορμί της δυσ-τυχισμένης τραντάζονταν σαν το νεαρό κα-λάμι που το δέρνει ο άγιος βοριάς. Δά-κρυα κυλούσαν από τα μάτια της.

Πέστε σε μένα ότι θέλετε, αλλά μην καταριώσατε αυτό το άθώο πλάσμα, πα-ρακάλεσε. Όλο μου το έγκλημα είναι πως αγάπησα το Φραγκίσκο. Άλλ' ούτε ελπί-σα, ούτε ζήτησα ποτέ τίποτ' άλλο έκτός από την αγάπη του.

Φύγε από μπροστά μου, αδιάντρο-πη! Βουηθήκε ο δόν Μιγκουέλ.

Έλεος, αφέντη, παρακάλεσε η Έν-ρίκα, πέφτοντας στα πόδια του. Μη με δειώνεις!...

Ο δόν Μιγκουέλ ένοιωσε και πάλι τη συμπόνια μέσα στην ψυχή του. Από το ένα μέρος, αισθανόταν την ανάγκη να φα-νέ σκληρός και άνελέπτος. Κι' από τ' άλ-λο, αναλογιζόταν το σπαράγμα αυτής της γυναικας, που είχε κουδαιναστή στα πό-δια του.

Ο δόν Χοσέ κατάλαβε τη λιποψυχία του πατέρα του και σκέφτηκε, ότι έπρεπε να επέμβη, για ν' ασφάλιση τη νίκη του.

Αυτή η όχια μπορεί να πλανέψη και πάλι το Φραγκίσκο και να τόν κάμη να έναντιωθή στις θελήσεις σου, είπε στον πατέρα του. Προέπει να της βγάλωμε το δηλητήριο της... Νομίζω, λοιπόν, πως το καλύτερο θα είναι να την κλείσωμε μέσα στο σιδερένιο περίπτερο... Έτσι, θα έχης τόν καιρό, πατέρα μου, να σκεφτής και να πάρης την άποφασή σου.

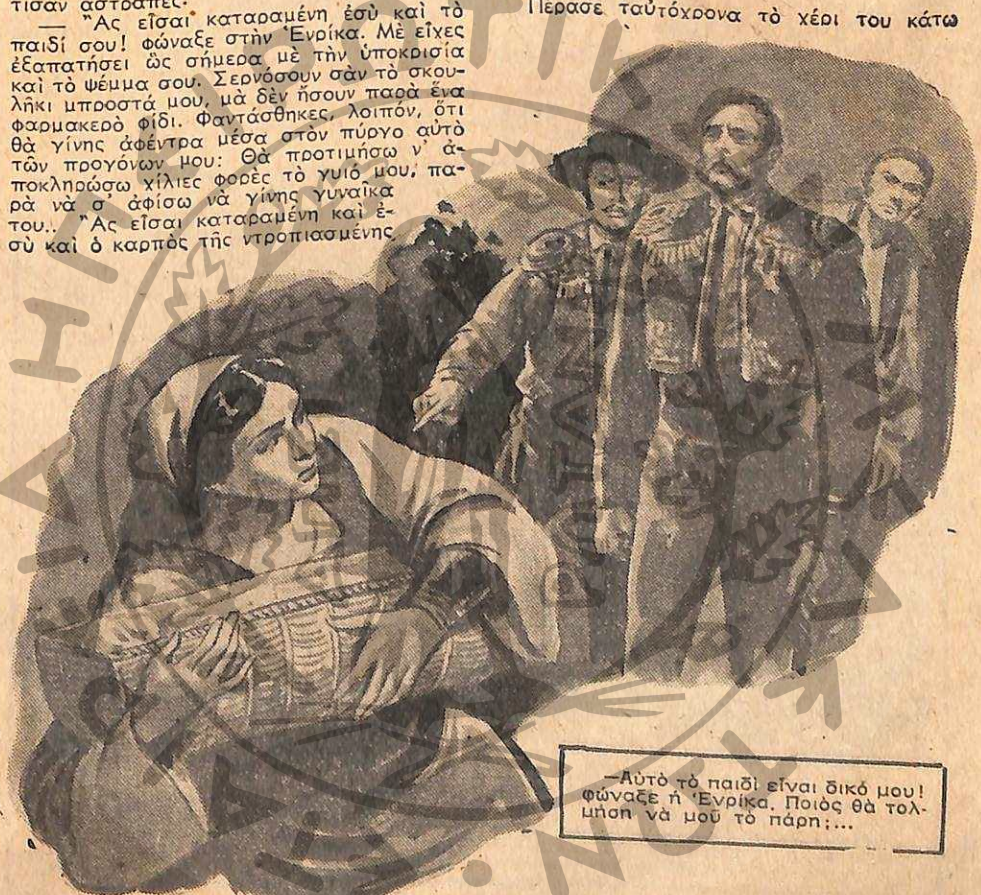
Καί, χωρίς να περιμένη την απάντησι του δόν Μιγκουέλ, φώναξε στο Μπαρραν-τάς:

Πήγαινε αυτή τη γυναίκα και το παιδί της στο σιδερένιο περίπτερο. Θα κλείσης καλά την πόρτα και τα παράθυ-ρα, για να μη μπορεί να φύγη... Πρόσεξε, Μπαρραντάς! Μου έγγυάσαι με τη ζωή σου γι' αυτήν!

Ναί, αφέντη, απάντησε ο υπηρέτης. Ο δόν Χοσέ γύρισε στον πατέρα του και πρόσθεσε:

Πατέρα μου, σε λύπησα, άλλ' ήταν καιρός να μάθεις την αλήθεια. Δεν έχωμε πιά να κάμωμε τίποτ' άλλο εδώ... Ας φύ-γωμε...

Πέρασε ταυτόχρονα το χέρι του κάτω

από το μπράτσο του πατέρα του και τον τραβήξε προς το μέρος του πυργού.
Την ίδια στιγμή, ο Μπαρναντ έπιασε την Ένρικα από τους ώμους και την ανάγκασε να σηκωθεί. Άρχισε έπειτα να την τραβάει προς την αντίθετη διεύθυνση από εκείνη που είχαν πάρει ο δόν Χοσέ κι ο πατέρας του. Η δυστυχισμένη έκλαιγε με λυγμούς. Η ψυχρή όμως του υπηρέτη έμενε άσυγκίνητη. Ο δόν Χοσέ που είχε υποσχεθεί εκατό πιστόλες, αν έκτελούσε πιστά τις διαταγές του.

Γύρω στον πυργο Ντελμόντε, άπλωνόταν ένα άπειρο πάρκο. Σε μια απόμερη γωνία αυτού του πάρκου βρισκόταν το σιδερένιο περίπτερο... Δεν ήταν φτιαγμένο από σίδερο, όπως θα μπορούσε να φαντασθεί κανείς, αλλά το είχαν δομάσει έτσι, γιατί η πόρτα και τα παραθύριά του παρατατεύονταν από χοντρές σιδερένιες λαμαρίνες, που του έδιναν άπαισία όψι.

Αυτό το περίπτερο, οι παλιοί κυρίαρχοι του πυργού το χρησιμοποιούσαν για φυλάκη. Έκλειναν μέσα σ' αυτό πρόσωπα που τους ήταν άνεπιθύμητα.

Το περίπτερο είχε σχήμα οκτάγωνο και σε κάθε γωνία του ύψωνόταν ένας μικρός πυργίσκος. Μερικοί από αυτούς γους πυργίσκους, είχαν έρειπωθεί από την πολυκαίρια, αλλά το κεντρικό οικόδυημα ήταν ακόμη γερό. Διάφοροι θρόνοι έλεγαν πως τις νυχτες άκούονταν σπαρακτικές κραυγές μέσα από το σιδερένιο περίπτερο και πως στους πυργίσκους του έμψανίζονταν φαντάσματα... Εκεί μέσα ο θύλιος Μπαρναντς κλείδωσε τη δυστυχισμένη Ένρικα και την κόρη της.

Πατέρας και υιός

Ο Φραγκίσκος, αφού άποκαιρέθηκε την άγαπημένη του Ένρικα, έαναγύρισε στον πατρικό πυργο. Δεν είχε κανένα δυσάρεστο προαίσθημα, ούτε μπορούσε να φανταστεί τα όσα θα γίνονταν έπειτα από την άναχώρησή του.

Το άλλο πρωί, σηκώθηκε χαρούμενος, όπως πάντα. Σε λίγο, η άγαπημένη του Ένρικα θα έαναρχόταν στον πυργο και θα βρισκε τότε την ευκαιρία να την πλησιάζει, για να μάθει νέα για την κόρη του.

Καθώς τελείωνε το ντυσίμό του, κάποιος χτύπησε στην πόρτα.

Ήταν ο Ντομίνγκο, ένας παλιός άξιωματικός, που βρισκόταν από χρόνια στην υπηρεσία του πατέρα του. Αυτός τον είχε μάθει έφομαχία κι ίππασία κι ο Φραγκίσκος τον άγαπούσε πολύ.

Ο πατέρας σου σε περιμένει στο γραφείο του, του είπε.

Τόσο πρωί! Ο ήλιος δεν είχε βγεί ακόμη κι αυτή η πρωινή πρόσκληση τον παραξένευε. Ο

Ντομίνγκο δεν ήταν, όμως, σε θέση να του πη την αίτια της.

Έπειτα από μερικά λεπτά, ο Φραγκίσκος έμπαινε στο γραφείο του πατέρα του.

Ο δόν Μιγκουέλ Σεράνο ήταν σκυμμένος στο τραπέζι του κι έγραφε κάποιο γράμμα. Τάκλεισε κατόπιν μέσα σ' ένα φάκελλο, το σφράγισε κι έγραψε τη διεύθυνση.

Ούλεγες πως δεν είχε προσέξει την παρουσία του υιού του.

Όταν σήκωσε, τέλος, το κεφάλι του, ο Φραγκίσκος πρόσεξε πως το πρόσωπο του πατέρα του ήταν συννεφιασμένο και το βλέμμα του ψυχρό.

Σε μια ώρα θα φύγεις για τη Μαδρίτη, είπε στο υιό του. Ο Ντομίνγκο θα σε συνοδεύει και θα μείνει μαζί σου. Μόλις φτάσετε στη Μαδρίτη, θα πάς άμέσως να δώσης αυτό το γράμμα στον παλιό μου συντροφο, το δόν Έσπαρτέρο, δούκα της Λασαίνα, που είναι σήμερα άρχηγός του στρατού και μέλος της αντιβασιλείας. Έδωσα εντολή να ετοιμαστούν τα άλογα, το δικό σου και του Ντομίνγκο. Ός τη στιγμή εκείνη, δε θ' άπομακρυνθείς από τον πυργο. Αυτή είναι η θέλησή μου.

Δεν καταλαβαίνω, γιατί μου μιλάς έτσι, πατέρα μου, άπάντησε ο Φραγκίσκος. Οι διαταγές σου είναι πολύ άσπληρες.

Ο δόν Μιγκουέλ έλασε το χρώμα του. Πώς, είπε, Τελικά να συζητήεις τις διαταγές μου; Αλλά καταλαβαίνω γιατί τις βρίσκεις άσπληρες... Θέλεις να τρέξεις για να βρεις αυτή την άδιάντροπη, που σε τυλίξε στα δίχτυα της και σ' έχει υποδουλώσει στα κατόπις της.

Ο Φραγκίσκος έλασε το χρώμα του. Είχε προσπαθήσει ως τότε να κρύψει μυστικό του από τον πατέρα του. Άλλ' αφού το είχε μάθει, τόσο το καλύτερο. Θα του έλεγε καθαρά τώρα ποιες ήταν οι δικές του άποφάσεις.

Πατέρα μου, είπε, υπάκουσα ως σήμερα με χαρά σε κάθε διαταγή σου κι έκπληκτος παραθύρισα κάθε έπιθυμία σου. Άλλ' αυτό που μου ζητάς είναι άδύνατο. Κανείς δε θα μπορούσε να μη μπροστά στο δρόμο μου, για να μ' έμποδισει να κάμω εκείνο που θέλω.

Ο δόν Μιγκουέλ τον κύτταξε κατάπληκτος. Ήταν άλήθεια, λοιπόν, πως αυτά τα λόγια είχαν βγεί από το στόμα του υιού του;

Μην ξεχνάς πως έχω σ' έφερα στον κόσμο και πως μπορώ, αν το βελήσω, να σε συντρίψω, του είπε με θυμό.

Δεν είναι πια παιδί και μπορώ να χαράξω μόνος μου το δρόμο που μου άρέσει, διαμαρτυρήθηκε ο Φραγκίσκος.

Ποίν άπ' όλα είσαι υιός μου κι η τύχη σου βρίσκεται στα χέρια μου, όσο

είμαι στη ζωή, φώναξε ο δόν Μιγκουέλ, χτυπώντας το χέρι του στο τραπέζι.

Αφού είναι έτσι, μπορείς τότε να με σκοτώσης, πατέρα μου, είπε ο Φραγκίσκος. Άλλά δε θα με έαναγκάσεις να γίνω άτιμος... Άγαπάω την Ένρικα. Μαζί της με δένει ένας όρκος, που θα τον σεβαστώ, κι αν άόμνη με στείλεις στην άκρη του κόσμου.

Ο δόν Μιγκουέλ έκαμε μερικά βήματα μέσα στο δωμάτιο. Σταμάτησε έπειτα μπροστά σ' υιό του και του είπε:

Τα λόγια είναι περιττά. Θα φύγεις για τη Μαδρίτη. Αυτή είναι η θέλησή μου... Ένας Σεράνο πρέπει να λογοιάζει πρώτα τη δόξα του κι έπειτα όλα τα άλλα.

Θα έκτελεις τη διαταγή σου, πατέρα, άπάντησε ο Φραγκίσκος. Μάθε όμως πως κανείς και τίποτα δε θα μπορούσε να με χωρίσει από την Ένρικα.

Έπειτα άπ' αυτά τα λόγια, γονάτισε μπροστά στον πατέρα του κι έσκυψε το κεφάλι.

Ο δόν Μιγκουέλ άπλωσε το χέρι του και τον εύλογησε. Άν έκαμε κάποια ευχή, δεν την άφησε, όμως, να βγεί από τα χείλη του.

Αυτή ήταν η σιωπηλή σκηνή του άποκαιρέτισμού του δόν Μιγκουέλ Σεράνο και του πρώτοτόκου υιού του.

Ο Φραγκίσκος σηκώθηκε κατόπιν άργά και βγήκε από το γραφείο του πατέρα του.

Ο δόν Μιγκουέλ κάλεσε ύστερα το Ντομίνγκο, τον έφοδίασε με χρήματα και του έδωσε τις άπαιτήσεις οδηγίες.

Λίγη ώρα άργότερα, ο Φραγκίσκος κι ο Ντομίνγκο έφευγαν από τον πυργο Ντελμόντε.

Ο Φραγκίσκος κάλπαζε μπροστά. Είχε σεβαστή τη διαταγή του πατέρα του να μη φύγει από τον πυργο, ώσπου να ετοιμαστούν τα άλογα. Άλλά τώρα ήταν έλεύθερος και μπορούσε να διεύθυνει όπου ήθελε τα βήματά του. Έκαμε, λοιπόν, μια μεγάλη στροφή και πήρε το δρόμο, που οδηγούσε στο σπίτι της Ένρικας.

Η καρδιά του χτυπούσε πιο δυνατά, καθώς πλησίαζε στο σπίτι. Δεν είχε κανένα σχέδιο στο μυαλό του. Θα έλεγε μόνο στην Ένρικα να τον περιμένει και να έχη έμπιστοσύνη σ' αυτόν. Για τη στιγμή, δε μπορούσε να της πη τίποτα άλλο.

Όταν έφτασε μπροστά στο σπίτι, ξεπέφανε, παρά τις διαμαρτυρίες του Ντομίνγκο, που ήταν, άλλαζτε, πολύ άδύνατος, έστω και την πόρτα και πέρασε μέσα.

Ένρικα! φώναξε.

Δεν πήρε καμιά άπάντηση. Το δωμάτιο ήταν άδειο. Όλα τα πράγματα βρισκονταν στη θέση τους. Άλλ' η Ένρικα κι η μικρή Έλβίρα έλειπαν. Το κρεβάτι της Ένρικα ήταν στομένο, πράγμα που έδειχνε, ότι η άγαπημένη του δεν είχε διανυτερεύσει στο σπίτι.

Βγήκε τότε σαν τρελλός κι έτρεξε σε μια καλύβα -ου βρισκόταν λίγο πιο κάτω. Άλλ' εκείνοι που έμεναν σ' αυτήν, δε μπορούσαν να του δώσουν καμιά πληροφορία. Μόνο, έπειτα από άκερη ώρα, μια μικρή τοσοπανούλα, του είπε πως είχε δει κατά τα έμμερμάτα, μια νεαρή γυναίκα, μαζί με το μικρό της.

Έρχονταν από το πάρκο του Ντελμόντε κι όλο κύτταζε πίσω της σε να την κυνηγούσαν, του είπε.

Και προς τα που πήγε; ρώτησε ο Φραγκίσκος.

Η τοσοπανούλα άπλωσε το νερό της προς το μέρος της Μπαντόγια.

Προς τα εκεί, άπάντησε. Έτρεχε σαν τρελή...

Η Ένρικα πρέπει να είναι, σκέφτηκε ο Φραγκίσκος.

Η Μπαντόγια βρισκόταν στο δρόμο της Μαδρίτης.

Έμπρός! φώναξε, πηδώντας πάνω στο άλογό του.

Ο Ντομίνγκο τον άκολούθησε.

Νύκτα άγωνίας

Η νεαρή γυναίκα που είχε δει η τοσοπανούλα, ήταν πραγματικά η Ένρικα.

Πως, όμως, είχε κατορθώσει να βγεί από το σιδερένιο περίπτερο;

Όπως είδαμε, ο Μπαρναντς την είχε κλείσει εκεί το περασμένο βράδυ κι έπειτα είχε έαναγύρισε στον πυργο.

Η Ένρικα έμενε κάμπουσα ώρα σε θυσιάζοντας σε λήθαργο. Της ήταν άδύνατο να σκεφτεί ή να κάμει το παραμικρό. Το μυαλό της είχε πάψει να λειτουργεί.

Άπό το λήθαργο αυτό την έύπνησαν, έσφονικά, οι φωνές της μικρής Έλβίρας.

Η δυστυχισμένη υπήρξε τινάχτηκε τότε δρόμα κι άρχισε να κυττάει όλόγυρα. Άλλά το σκοτάδι ήταν τόσο πυκνό, που δε μπορούσε να ξεχωρίσει τίποτα. Σιγά-σιγά, όμως, τα μάτια της συνήθισαν. Δεν έβλεπε τίποτα, αλλά μάντευε τις διαστάσεις και τη θέση του δωματίου, όπου βρισκόταν.

Άρχισε τότε ν' πεοπατάει δεξιά κι άριστερά, πασπατεύοντας τους τοίχους ύπως βοή πουθενά κάποιο άνοιγμα.

Η πρώτη προσπάθεια την άπογοήτευσε. Όπου κι αν έβαζε τα χέρια της, δε συναντούσε παρά μεγάλες πέτρες, που δεν άφηναν κανένα κενό μεταξύ τους.

Η μικρή Έλβίρα, εύτυχώς, ήσυχασε πολύ γρήγορα κι έτσι η Ένρικα κατάφερε να έαναγκάσει την έρευνά της.

Πρέπει να βγώ από δω μέσα, για να σώσω το παιδί μου, ψιθύρισε.

Άπό μια γωνία του δωματίου φαινόταν ένα κομμάτι ούραου. Θα ήταν ίσως κάποια τούπα στη στέγη του παλιού οικοδομήματος. Άλλ' η τούπα αυτή βρισκόταν πολύ ψηλά. Η Έλβίρα κατάλαβε πως με κανένα τρόπο δε θα κατάφερε να φτάσει σ' αυτήν.

Σκέφτηκε τότε να φωνάξει. Ποιος, όμως, θα την άκουγε σ' αυτή την άπομερη γωνιά; Οι μόνοι που θα μπορούσαν να την άκούσουν, αν βρισκονταν κοντά, θα ήταν ίσως ο δόν Χοσέ ή ο Μπαρναντς. Δεν έπρεπε ωστόσο να περιμένει καμιά συμπίνα άπό τους δύο δημίους της.

Όχι, ψιθύρισε, πρέπει να ψάξω.

Η καινούργια έρευνά της την έφερε σ' ένα άπό τα σιδερένια παρόθυρα.

Αυτό το παρόθυρο βρισκόταν πολύ ψηλά. Τα χέρια της μόλις το άγγίζαν.

Καθώς έωαχνε τον τρίχο κάτω από το παρόθυρο, είχε την έντύπωση πως κάποια πέτρα σάλεψε κάτω από τα χέρια της. Ξανάρχισε, τότε να πασπατεύει με τα χέρια της πάνω στον τρίχο και έαναδούκε αυτή την πέτρα. Όχι, δεν είχε κάμει λάθος. Αυτή η πέτρα κουνιόταν. Άν είχε ένα λουστρί, θα μπορούσε ίσως να τη βγάλει από τη θέση της. Δεν είχε όμως τίποτ' άλλο εκτός από τα χέρια της.

Η πέτρα που κουνιόταν βρισκόταν λίγο πιο κάτω από το περβάζι του παραθύρου. Η Ένρικα, άκουμπώντας εκεί το πρόσωπό της, αισθανθηκε ένα ψυχρό ρεύμα, που έρχονταν άπ' έξω.

Αυτό το παρόθυρο βλέπει στην έξωτερική πλευρά του περιπτέρου, σκέφτηκε. Ο δρόμος της σωτηρίας βρίσκεται, λοιπόν, προς τα εδώ. Μά πως θα μπορούσω να βγάλω αυτή την πέτρα;

Άρχισε να ζυμν με τα χέρια της τους σκούδες του τοίχου, ώσπου, σιγά-σιγά, γύμνωσε ένα μεγάλο κομμάτι. Πρόσεξε τότε, ότι, εκτός από την πρώτη πέτρα, κουνιόνταν και άλλες. Άν κατάφερε να βγάλει μια, η δουλειά θα γινόταν κατόπιν πιο εύκολη.

Δι' έλεε, λοιπόν, εκείνη που κουνιόταν περισσότερο άπό τις άλλες κι έβγλε όλα της τα δυνατά για να τη μετακινήσει. Μ' όλο που πλύνωσε τα χέρια της, δεν το κατάφερε.

Άπήσσω με, Θεέ μου! ψιθύρισε. Λυπήσου αυτό το άθώο πλάσμα, που δεν έφταιζει σε τίποτα.

Έξκουράστηκε λίγο κι έπειτα έαναοιόχηκε στη δουλειά.

Αυτή τη φορά, κατάφερε να βγάλει μια μικρή μτερή πέτρα, που βρισκόταν άναμεσα σε δύο άλλες μεγαλύτερες.

Το άνοιγμα που σχηματίστηκε, ήταν άρκετο για να χύσει το νερό της. Σε κάθε προσπάθειά της, η μια άπό τις δύο πέτρες κουνιόταν όλοένα και περισσότερο. Κατάφερε, τέλος, να την σπρώξει και να την πετάξει προς τα έξω. Άλλά, μαζί μ' αυτήν, έπεσαν και δύο ή τρεις άλλες.

Πρέπει να προσέξω, σκέφτηκε η Ένρικα. Γιατί το άνοιγμα αυτό, αντί να μάζε δώση την έλευθερία, μπορεί να γίνει ο τάφος της κόρης μου κι ο δικός μου.

Ο κίνδυνος ήταν πραγματικά μεγάλος. Οι πέτρες αυτές μπορούσαν να καταρραλίσουν και να την πλακώσουν καθώς θα πήγαινε να βγεί μαζί με την κόρη της.

Το μυαλό της Ένρικας δούλεψε τώρα με άσυνήθιστη ένταση. Πρέπει να άνοιξω μια τούπα κάτω άπό το περβάζι και άκοιβάς στη μέση, ψιθύρισε. Αυτό το περβάζι είναι, σιδερένιο κι έτσι δεν υπάσχει κίνδυνος άπ' αυτό το μέρος. Κι άλλωστε, θα το άφίσω να σιγή-

ρίζεται στις δύο άκρες. Δεν πρέπει, λοιπόν, να βγάλω τις πέτρες που βρίσκονται στις άκρες, άλλά μόνο εκείνες που είναι στη μέση.

Το εύτυχμα ήταν πως οι πέτρες που κατοικούσαν, είχαν φύγει άπό τη μέση. Έτσι η Ένρικα ήταν τώρα πιο σίγουρη για τη δουλειά που έκανε.

Πόσες ώρες άφουσίωθηκε σ' αυτή την προσπάθεια; Θα ήταν άνικανη να το πη. Είχε άλλοτε την έντύπωση πως δούλευε μόλις παιν άπό ένα λεπτό. Κι άλλοτε πως έκανε αυτή τη δουλειά άπό άίώνες.

Όσο μεγάλωνε το άνοιγμα, τόσο το σκοτάδι μέσα στο δωμάτιο γινόταν και λιγώτερο πυκνό. Ο ούρανος ήταν πλημμυρισμένος με άστρα κι η άνταύγιά τους κατέβαινε ως τη γη.

Άλλ' η άνταύγεια αυτή δυνάμωνε όλοένα. Η Ένρικα υπορούσε τώρα να διακοίψει τους κορούς και τις φυλλωσιές των έντρονων, που βρισκονταν έξω άπό το περίπτερο.

Σημερώνει! ψιθύρισε. Δεν πρέπει να χάνω ούτε στιγμή.

Της έμενε ακόμη μια μεγάλη πέτρα. Κατάφερε, τέλος, να την βγάλει κι αυτήν. Έπειτα, πέρασε το κομμάτι της άπό το άνοιγμα και κύτταξε έξω. Το έδαφος βρισκόταν σε άπόσταση από την κατώτερη μέση.

Η Ένρικα δε δίστασε ούτε στιγμή. Έδωσε γρήγορα την έντύπωση πως θα ένα με το άλλο κι έπειτα έδωσε γερά το πανέρι με τη μικρή Έλβιρα -αί το κατέβασε. Έπειτα πήδησε κι η ίδια.

Μια στιγμή για να ντυθεί και πάλι. Έπειτα, πήρε το πανέρι στα χέρια της κι άρχισε να τρέχει.

Το φως της αύγης δυνάμωνε όλοένα.

Λίγη ώρα άργότερα, δύο άνθρωποι έφτασαν μπροστά στο σιδερένιο περίπτερο. Ο ένας άπ' αυτούς ήταν ο δόν Χοσέ κι ο άλλος ο Μπαρναντς.

Άνοιξε, είπε ο πρώτος στο δεύτερο. Ο Μπαρναντς έβαλε ένα χοντρό κλειδί μέσα στην κλειδασιά κι άνοιξε την πόρτα. Περιμένει με, του είπε ο δόν Χοσέ. Ό,τι κι αν άκούσης, δε θα κινηθείς άπό εδώ.

Προχώρησε έπειτα μέσα στο περίπτερο. Το φως της ημέρας είχε διώξει τώρα τα σκοτάδια.

Άλλά που ήταν, λοιπόν, η Ένρικα; Ο δόν Χοσέ δεν την έβλεπε πουθενά.

Και, έσφονικά, τα μάτια του έπεσαν στο άνοιγμα που βρισκόταν κάτω άπό το παρόθυρο. Κατάλαβε τότε τα πάντα.

Κατάλαβε! βουηθήκε. Έφυγε! Βγήκε κατόπιν τινάχοντας άπό το περίπτερο. Ο Μπαρναντς, βλέποντας το ταραγμένο ύφος του, τον ρώτησε:

Πέθανε, άφέντη; Όχι, άπάντησε ο δόν Χοσέ. Έφυγε... Σ' έ, όμως, μου είχες έγγυηθεί με τη ζωή σου, πως δε μπορούσε να φύγει...

Άφέντη...

Ήσθ; η στιγμή να πεθάνεις, σκύλε!

Έβγαλε ταύτοχρονα το έγχειρίδιό του και, με μια άστοχασία κίνηση, το έκωσε στο στήθος του υπηρέτη, που σωριάστηκε άμέσως νεκρός.

Ο δόν Χοσέ άπομακρύνθηκε κατόπιν με μεγάλα βήματα.

Δε μπορεί να πήγε μακριά, σκεφτόταν. Θα τη βω... Και θα δούμε τότε αν θα μπορούσε να μου έαναφέρει.

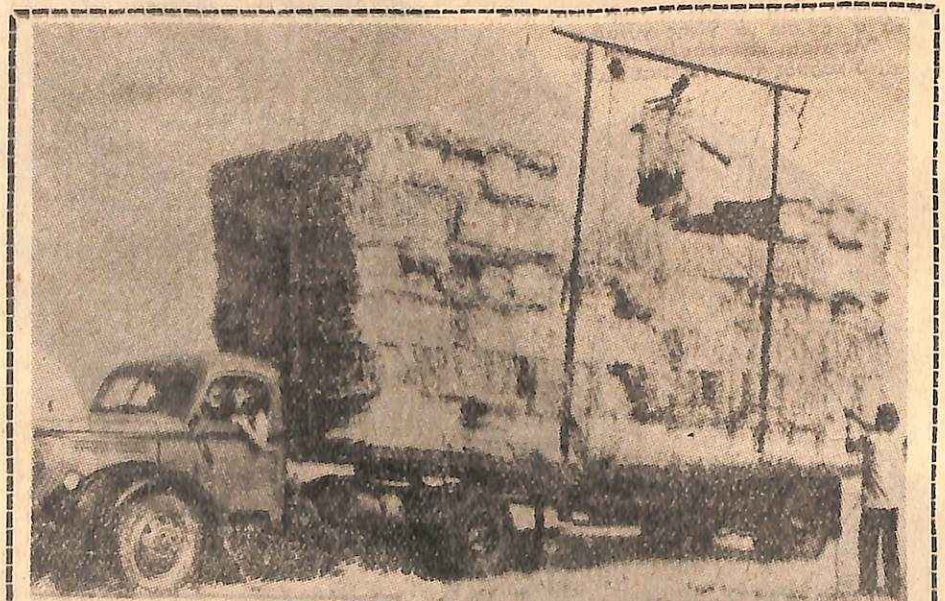
Ο δούκας της Λασαίνα

Η άπόσταση άπό το Ντελμόντε ως τη Μαδρίτη, ήταν μόνο δύο μέρες μ' ένα καλό άλογο. Άλλ' ο δόν Φραγκίσκος κι ο Ντομίνγκο χρειαζόνταν δεκαπέντε για να φτάσουν εκεί. Σ' όλο αυτό το διάστημα, έψαχναν παντού. Άλλά δε μπόρεσαν ν' άνακαλύψουν πουθενά τη ίχνη της Ένρικας. Στο τέλος, ο Φραγκίσκος - που πιεζόταν κι άπό τον Ντομίνγκο, άποφάσισε να πάνε στη Μαδρίτη.

Η Ένρικα δε μπορεί να διεύθυνθηκε προς τα εδώ, γιατί, άλλοιώς, θα εύρισκα κάποιο ίχνος άπό το πέραςμά της, σκεφτόταν. Το πιθανώτερο, λοιπόν, είναι, ότι θα έαναγύρισε στο Ντελμόντε... Φαίνεται πως η σκέψη, ότι ο πατέρας μου έμαθε τα πάντα, την έκαμε για μια στιγμή να χάσει το μυαλό της και να πάρη την άπόφαση να φύγει. Άλλά θα κατάλαβε γρήγορα πως αυτό δεν ήταν σωστό και θα έαναγύρισε στα βήματά της... Έρχόμαστε τώρα στον πατέρα μου. Προσπαθεί να φαίνεται σκληρός, άλλά στο βάθος έχει καλή ψυχή. Δε θ' άναγκάσει, βέβαια, την Ένρικα και δε θα κάμει τίποτα στα φανερά γι' αυτήν. Είμαι όμως βέβαιος πως θα τη βοηθήσει κρυφά. Το ζήτημα είναι πως θα καταφέρει να έχω νέα άπό το Ντελμόντε. Αυτό, όμως, θα το δούμε. Για τη στιγμή, το καλύτερο που έχω να κάμω, είναι να πάω στη Μαδρίτη.

Άλλά, προτού παρακολουθήσω με το Φραγκίσκο εκεί, πρέπει να πληροφορησω με τον άναγνώστη για την κατάσταση που επικρατούσε εκείνη την έποχή στην ισπανική πρωτεύουσα και ιδιαίτερα στην ισπανική αύλη.

Μετά το θάνατο του Φερδινάνδου 7ου, που είχε άποκληθεί εδ βασιλιάς με το κεφάλι του ταύρου και την καρδιά της τίγρεως, είχε άνακηρυχτεί βασίλισσα η κόρη του Ισαβέλλα. Έπειδή, όμως, ήταν άνηλική, η αντιβασιλεία είχε άνατεθεί στη μητέρα της Μαρία Χριστίνα, που είχε προσλάβει ως συνεργάτη, με τον τίτλο

ΦΟΡΤΗΓΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΜΕ ΒΙΝΤΣΙΑ

Το μεγάλο αυτό φορτηγό αυτοκίνητο που προορίζεται για να μεταφέρει δεκάτια χάρτων, είναι εφοδιασμένο με ένα βίντσι που του επιτρέπει να φορτώνει και να εφορτώνει 100 περίπου δεκάτια μέσα σε 30 λεπτά της ώρας. Το φορτηγό αυτό μπορεί να χρησιμοποιηθεί και για τη μεταφορά κινωτών ή άλλων έμπορευμάτων τα όποια, χωρίς στο βίντσι του, φορτοεκφορτώνει με την ίδια εύχρηστη.

Ο «ΗΘΟΠΟΙΟΣ ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ»

Ο Ρόκ Κάτσον άνεβελχθη στην Αμερική ο δημοφιλέστερος ήθοποιος της χρονιάς. Ο Ρόκ του όποιου το πραγματικό όνομα είναι Ρόδ Φιτζέραλντ είναι 32 χρόνων και με το ύψος του, 1μ. 90, θεωρείται ένας άπό τους γίγαντες της κινηματογραφουπόλεως. Πρωτοπαίξε στον κινηματογράφο πριν άπό 9 χρόνια και γύρισε μέσα στο διάστημα αυτό 34 φιλμ. Στη φωτογραφία μας ο Ρόκ Κάτσον μαζί με τη γυναίκα του που εδώ και δύο χρόνια είναι συγχρόνως και η σύζυγός του.

του αντιβασιλέως, το στρατηγό Έσπαρτέρο, εκείνο, στον οποίο ο δόν Μιγκουέλ Σεράνο, όπως είδαμε, συνιστούσε το γυίο του.

Αλλά την ανακήρυξη της Ισαβέλλας δεν είχαν αναγνωρίσει τα καλούμενα νομιμόφωνα στοιχεία, που είχαν ανακηρύξει βασιλιά τον αδελφό του Φερδινάνδου Ζουάν Κάρλο. Έτσι, η Ισπανία είχε διασπαστεί σε δυο αντιμαχόμενα στρατόπεδα, που αγωνίζονταν με πείσμα και αφάνταστη θηριωδία για την τελική επικράτεια.

Ο Έσπαρτέρο, που, από υιός αμαζά, είχε ανέβει στα ύψα αξιώματα της πολιτείας, ήταν ικανώτατος στρατηγός, αλλά του έλειπε η πολιτική κρίση και, ενώ εμφανιζόταν ως πρόμαχος των φιλελευθέρων Ιδεών, στην πραγματικότητα, έπαινε ανελέητα μέτρα, έπεδαν το λαό με δυσάστατους φόρους και δημιουργούσε παντού έχθρους.

Από τ' άλλο μέρος, είχε αποτύχει στην προσπάθειά του να κερδίσει την καρδιά της ακόλαστης βασιλομήτορας Μαρίας Χριστίνας, που, εκείνη την εποχή, είχε δώσει την αγάπη της σε κάποιον Μανιόλ, που, από απλό σωματοφύλακα, τον είχε κάνει στρατηγό και δούκα του Ριανζάρες.

Ο Έσπαρτέρο κι' ο Μανιόλ ήταν, δημιουργήματα της Μαρίας Χριστίνας κι' είχαν κι' οι δυο το κοινό χαρακτηριστικό, ότι προέρχονταν από τα κατώτερα κοινωνικά στρώματα. (Ο Μανιόλ ήταν υιός γυρολόγου). 'Αλλ' ο Μανιόλ είχε κερδίσει τα χαλάρια του στρατηγού και τον τίτλο του δούκα στα πεδία των μαχών έναντι των οπαδών του δόν Κάρλο (των Καρλιστών, όπως απέκαλούντο), ο δε δεύτερος χωριστούς την ανοδο του, στο άραιο παρουσιαστικό του και στην απάραμιλλη ικανότητά του στις αλλικές μηχανορραφίες.

Την εποχή που ο δόν Φραγκίσκος Σεράνο έφτασε στη Μαδρίτη, η βασιλίσσα Ισαβέλλα είχε κλείσει τα δεκατέσσερα χρόνια της κι' έδειχνε μια περίερη πρωιμότητα, που θα ώδηγούσε ένα προσεκτικό παρατηρητή στο συμπέρασμα ότι, μεγαλώνοντας, θα βαδίζει πάνω στ' ανώτατα της Μαρίας-Χριστίνας, που ήταν τότε τριάντα πέντε χρόνων και π' θα υπορούσε να θεωρηθεί σαν η ώριμότερη γυναικά της Ισπανίας, αν κι' η δυσοφία της είχε κάτι το προκλητικό. Ενθουσιασμένη από τις τελευταίες νίκες έναντι των Καρλιστών, είχε πάρει την απόφαση ν' ανεβάσει στο άθροισμα του πρωιμισμού του έννοούμενο της δούκας του Ριανζάρες και ταυτόχρονα ν' ανυψώσει από τον Έσπαρτέρο, είτε με δολοφονία, είτε με στρατιωτικό κίνημα, είτε με οποιοδήποτε άλλο μέσο. Ο δόν Έσπαρτέρο, δούκας της Λασιάνια, τέλος, έβλεπε παντού έχθρους κι' έστειλε τους αντιπάλους του στο Ικρίωμα, κάνοντας τη σκέψη, ότι η τομοκοπία ήταν το καλύτερο μέσο για να επιβληθεί.

Αυτή ήταν η ατμόσφαιρα της Ισπανικής αώλης, όταν ο δόν Φραγκίσκος Σεράνο έφτασε στη Μαδρίτη.

Ο δόν Έσπαρτέρο τον δέχτηκε με μεγάλη κολασύνη, τον παρουσίασε στη νεαρή Ισαβέλλα και στη υπέθα της και τον κατέταξε στους σωματοφύλακες, με το βαθμό του δούκα του ανθυπολοχαγού.

Από την άλλη μεριά, ο Φραγκίσκος όφειλε να νουσοσολίστη γκενά στολή των βασιλικών σωματοφύλακων κι' ανέλαβε υπηρεσία στα ανάκτορα.

Το φάντασμα
'Εκείνο, το βράδυ, ο Φραγκίσκος φρουρούσε στην άκρη του μεγάλου διαδρόμου, που ώδηγούσε στα διαμερίσματα της βασιλομήτορας Μαρίας-Χριστίνας.

Οι δυο φίλοι που είχε αποχτήσει, στο μικρό διασκήπιο που βρισκόταν στην αυλή, ο λοχαγός Όλοζάγκα και ο ανθυπολοχαγός δόν Χουάν Πρίμ, όταν έμαθαν, ότι θα φρουρούσε έξω από τα διαμερίσματα της βασιλομήτορας, του σύστησαν να κυτάξει μόνο εμπρός, αλλά ποτέ πίσω.

Ο Φραγκίσκος, όμως, δεν κατάλαβε τη σημασία που είχαν τα λόγια τους κι' αυτό, από τ' άλλο μέρος, απόβγαυαν να του δώσουν περισσότερες εξηγήσεις.

Ο διαδρόμος, που ώδηγούσε στα διαμερίσματα της βασιλομήτορας, είχε μήκος δεκαπέντε περίπου μέτρα. Οι τόννοι του ήταν ολόγυμνοι και καμιά πόρτα ή παράθυρο δεν έκανε τη μονοτονία τους.

Στο βάθος του διαδρόμου βρισκόταν μιά βαρειά δρύινη πόρτα. Πίσω απ' αυτήν,

— Τι θέλετε να σηκώσω; Τις βαλίτσες ή την κυρία;..

άρχιζαν τα διαμερίσματα της Μαρίας Χριστίνας.

Στην αντίθετη άκρη του διαδρόμου, βρισκόταν δεύτερη πόρτα, δούλη επίσης.

Πίσω απ' αυτήν, φρουρούσε ο δόν Φραγκίσκος Σεράνο, με γυναιό το είδος του. Ο νεαρός Ισπανός υπάλληλος νόμισε πως κατάλαβε τη σημασία που είχαν τα λόγια του Όλοζάγκα και του Πρίμ. 'Αφού ο διαδρόμος δεν είχε ούτε πόρτες, ούτε παράθυρα, κανένας κίνδυνος δε μπορούσε να παρουσιαστεί από εκεί. 'Επαινε, λοιπόν, παρουσιαστική από εκεί.

Μάταιη προφύλαξη, σκέφτηκε ο Φραγκίσκος. Πίσω απ' αυτή την πόρτα βρισκόταν μια μεγάλη αίθουσα, όπου, τη νύχτα, φρουρούσαν δώδεκα στρατιώτες. Κανείς, βέβαια, δε μπορούσε να περάσει από εκεί για μπη στα διαμερίσματα της βασιλομήτορας. Δεν χωρούσε αμφιβολία, λοιπόν, πως κανένας κίνδυνος δε μπορούσε να την απειλήσει. 'Αλλά το καθήκον ήταν καθήκον, πείλησε. 'Αλλά το καθήκον ήταν καθήκον, πείλησε. 'Αλλά το καθήκον ήταν καθήκον, πείλησε.

Ο Φραγκίσκος έκανε μικρά βήματα πίσω από την εξωτερική πόρτα και το μυαλό του έτρεχε ταυτόχρονα στην αγαπημένη του Ένρικα.

— Θα έχω γυρίσει τώρα στο Ντελμόν. — Θα έχω γυρίσει τώρα στο Ντελμόν. — Θα έχω γυρίσει τώρα στο Ντελμόν. — Θα έχω γυρίσει τώρα στο Ντελμόν. — Θα έχω γυρίσει τώρα στο Ντελμόν.

Καθώς έλεγε αυτά τα λόγια, νόμισε πως άκουσε ένα μικρό θόρυβο.

Αυτός ο θόρυβος έρχόταν από το βάθος του διαδρόμου, που ώδηγούσε στα διαμερίσματα της Μαρίας-Χριστίνας. Ο Φραγκίσκος είχε την εντύπωση πως ένα κομμάτι του τοίχου είχε υποχωρήσει, αφήνοντας έξω τον τοίχο της διαμερίσματος. Την ίδια στιγμή, ένας ίσκιος εμφανίστηκε σ' αυτό το άνοιγμα. 'Η καλτέρα ένα φάντασμα... Θα ήμαρ. 'Η καλτέρα ένα φάντασμα... Θα ήμαρ. 'Η καλτέρα ένα φάντασμα... Θα ήμαρ.

Το φάντασμα προχωρούσε όρθωτο προς την πόρτα της Μαρίας-Χριστίνας. Ο Φραγκίσκος δίστασε για μια στιγμή. 'Αλλά σκέφτηκε αμέσως πως δε μπο-

ρούσε να μείνει με υστερούμενα τα χέρια. Το καθήκον του δεν ήταν να προστατεύσει τη βασιλομήτορα από κάθε κίνδυνο; 'Ο κανονισμός έλεγε πως κανένας δεν έπρεπε να περάσει απ' αυτό το διάδρομο. 'Ετσι κι' ένα φάντασμα. 'Ετσι κι' ένα φάντασμα. 'Ετσι κι' ένα φάντασμα.

Ετρεξε αμέσως στο διάδρομο και, περνώντας πλάι στο φάντασμα, στάθηκε ανάμεσα σ' αυτό και την πόρτα της Μαρίας-Χριστίνας.

— Άλλ! φώναξε. Ποιος είσαι και τί ζητάς εδώ αυτή την ώρα;

Το φάντασμα σταμάτησε για μια στιγμή, αλλά έπειτα εξακολούθησε να προχωρή, σαν αυτή η ερώτηση να μην το άφορούσε.

Ο Φραγκίσκος πρότεινε τότε το γυναιό είδος του.

— Σταμάτησε και απάντησε, αν δεν θέλεις η λεπίδα αυτού του ξίφους να χωθή μέσα στο στήθος σου! φώναξε. Μα τον Άγιο 'Ισάκιο της Καλατράδας, αν κάμεις κι' ένα ακόμη βήμα, είσαι χαμένος!

Το φάντασμα σταμάτησε αυτή τη φορά. Ο Φραγκίσκος πρόσεξε τότε ότι κάτω από το σάβανο φορούσε άσταλτα παντοφλίες, σαν τους ιππότες του παλιού καιρού.

— Τόπο! είπε το φάντασμα με φωνή που έμοιαζε σαν να έρχόταν από μακριά.

— Άλλ! ο Φραγκίσκος δεν έπαινε σκεπτική από τον ήχο αυτής της φωνής.

— Ούτε ένα βήμα! απάντησε παίρνοντας επιθετική στάση.

Το φάντασμα έδωσε τότε με αστραπιαία κίνηση ένα πιστόλι και ο δείκτης του δειξίον του χεριού σφίχτηκε στη σκανδάλη... 'Η σφαίρα που έφυγε την ίδια στιγμή, μη βρήκε τον Σεράνο στο δεξί όμο. 'Ο νεαρός υπάλληλος σωριάστηκε στο πάτωμα πλημμυρισμένος στα αίματα.

Ακούγοντας τον πυροβολισμό, οι στρατιώτες που φρουρούσαν στην εξωτερική αίθουσα άνοιξαν την πόρτα κι' έτρεξαν στο διάδρομο. Μπροστά από όλους έτρεχε ο ανθυπολοχαγός Πρίμ, που ήταν της υπηρεσίας εκείνο το βράδυ.

— Ο Μανιόλ, ο δούκας του Ριανζάρες! ψιθύρισε βλέποντας το φάντασμα που έφευγε από τη μυτική πόρτα του διαδρόμου.

Οι στρατιώτες σήκωσαν στα χέρια τους τον τραυματισμένο Φραγκίσκο και τον μετέφεραν σ' ένα γειτονικό δωμάτιο. 'Η σφαίρα είχε χτυπήσει πάνω στις άσπινες έπιπιδες του νεαρού αξιωματικού κι' είχε χάσει ένα μεγάλο μέρος από τη δύναμή της. 'Ετσι, το τραύμα δεν ήταν πολύ σοβαρό. 'Αλλ' ο τραυματίας είχε χάσει πολύ αίμα.

Ο λοχαγός Όλοζάγκα, μόλις έμαθε τον τραυματισμό του, έτρεξε στο δωμάτιο όπου τον είχαν μεταφέρει.

— Ο Σεράνο του άφηγήθηκε τη σκηνή. — Το λάθος είναι δικό μου, του είπε ο Όλοζάγκα. 'Επρεπε να σε ειδοποιήσω να μην τα βάζεις με τα φαντάσματα.

Η βασιλομήτορα Μαρία-Χριστίνα λυσσοσύε από το κακό της. Ο Σεράνο, με την απερισκεψία του, της είχε χαλάσει το ερωτικό ραντεβού της με τον έννοούμενο της δούκας του Ριανζάρες, που δεν ήταν άλλος από τον πρώην σωματοφύλακα Μανιόλ.

Με το ζήλο που δείχνουν αυτοί οι νεαροί αξιωματικοί, θα είναι αδύνατο να κλείσωμε μαζί τη νύχτα, είπε όταν της άφηγήθηκαν τη σκηνή που είχε ξετυλιχτεί στο διάδρομο.

Το χειρότερο ήταν ότι ο Ριανζάρες δε θα μπορούσε ν' ακολουθή πια τον ίδιο δρόμο, για να της κάνει τις νυχτερινές επισκέψεις του.

Η νεαρή βασίλισσα Ισαβέλλα, αντίθετα, που είχε ευημερήσει από τον πυροβολισμό, έδειξε ζωηρό ενδιαφέρον για το νεαρό αξιωματικό κι' έστειλε να πληροφορηθεί την κατάστασή του.

— Το τραύμα μου δεν είναι σοβαρό, απάντησε ο ίδιος ο Σεράνο στον απεσταλμένο της βασίλισσας. Σε μερικές ημέρες, θα είμαι και πάλι σε θέση να εκτελέσω την υπηρεσία μου.

Το Ικρίωμα
'Ηταν η 5η Σεπτεμβρίου 1843. Οι πένθιμες κωδωνοκρούσεις των εκκλη-

σιών ξύπνησαν εκείνο το πρωί τους κατοίκους της Μαδρίτης. 'Ομάδες τυμπανιστών περιέρχονταν ταυτόχρονα την πόλη.

Όλοι κατάλαβαν αμέσως ότι ο Έσπαρτέρο θα παρέδιδε εκείνη την ημέρα στο δήμο τους δυο προσωπικούς έχθρους του, στρατηγούς Λεόν και Μπόρσο, που τους είχε καταδικάσει σε θάνατο.

Μέσα στη νύχτα είχε στηθεί ένα μεγάλο Ικρίωμα στην πλατεία Πέντρο. Οι βοηθοί του δημίου συμπλήρωναν άκομη τις απαραίτητες προετοιμασίες, όταν οι πρώτοι περιέρχοι έφτασαν εκεί.

Η πλατεία Πέντρο, που βρισκόταν κοντά στην πύλη του Τολέδο, χρειαζόταν από αιώνες για τις θανατικές εκτελέσεις. Το χώμα που την σκέπαζε ήταν ζωυμένο σε μεγάλο βάθος με ανθρώπινο αίμα. Στο βάθος της, ψωνόταν το παλιό μέγαρο της 'Ιεράς 'Εξετασεως, με τις υπόγειες αίθουσες των βασανιστηρίων και το ψηλό καιπαναριό του με τις δολομυρικές καμπάνες, που χτυπούσαν πένθιμα κάθε φορά που ένα καινούργιο θύμα ανέβαινε στην πυρά ή πέβαινε από τα απάνθρωπα μαρτύρια.

Το Ικρίωμα έπαινε έκτασι σαράντα περίπου τετραγωνικών μέτρων. 'Ανέβαινε κανείς σ' αυτό από τέσσερα πλατεία σκαλοπάτια. Στη μέση βρισκόταν το μοιραίο κούτσουρο, που ήταν σκεπασμένο με μαύρο πανί και πλάι σ' αυτό έβλεπε κανείς το μεγάλο τεσκούρι, που ήταν κι' αυτό τυλιγμένο με μαύρο πανί. Οι βοηθοί του δημίου, με τα κόκκινα πουκάμισα τους και τα μαύρα παντοφλίες τους, που έφταναν ως το γόνατο, αφήνοντας τις κνήμες τους γυμνές, έτρεχαν δεξιά κι' αριστερά, για να βεβαιωθούν ότι όλα βρισκόνταν στη θέση τους κι' ότι δεν είχαν παραλείψει τίποτα.

Μέσα σε λίγη ώρα, η πλατεία Πέντρο γέμισε ασφυκτικά από κόσμο.

Οι κωδωνοκρούσεις και τα τύμπανα έπαψαν εαφνικά. 'Από το βάθος του δρόμου φάνηκε η πομπή που μετέφερε τους καταδικωμένους.

Προπορεύονταν έπιπτος ένας αντιπρόσωπος της βασιλίσσας με χρυσοστόλιστη στολή, που κρατούσε στα χέρια του τη θανατική απόφαση. 'Εκείνη του θανάτου» τον αποκαλούσαν οι Ισπανοί. 'Ακολουθούσε ο έπι κεφαλή της του στρατιωτικού αποσπάσματος, έπιπτος επίσης και πίσω απ' αυτό τον προχωρούσαν πάνω στα άλογά τους ο λοχαγός Όλοζάγκα, ο ανθυπολοχαγός Πρίμ κι' ο δόκιμος ανθυπολοχαγός Φραγκίσκος Σεράνο, που, στο μεταξύ, είχε αναρρώσει από το τραύμα του. 'Ο Έσπαρτέρο τους είχε ορίσει ως «μαρτύρες» της εκτελέσεως. Πίσω απ' αυτούς, ένα απόσπασμα από στρατιώτες με μεγάλη στολή έφτιασε ένα τετράγωνο. Μέσα σ' αυτό το τετράγωνο βρισκόταν τρεις Ιερείς άσκεπείς κι' ένα σμήνος από μοναχούς, που το κεφάλι τους κρυβόταν πίσω από τις δολομαυρές κουκούλες τους. 'Επειτα από τους

Ιερείς και τους μοναχούς, βαδίζαν οι δυο καταδικοί στρατηγοί. Κρατούσαν κι' οι δυο το κεφάλι τους ψηλά κι' η έκφρασή τους ήταν ήρεμη και περήφανη. Πίσω από τους δυο καταδικωμένους ακολουθούσε ένας άνθρωπος με ήρακλειο ανάστημα. 'Ενας μεγάλος ολόμυρος μανδύας τον τυλίγε από το κεφάλι ως τα πόδια.

Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο δήμιος Βερμουντέζ. 'Ως εκείνη την ημέρα, είχε κόψει χίλια διακόσια τριάντα δυο κεφάλια κι' η φήμη της καταπληκτικής ικανότητάς του είχε ξεπεράσει από καιρό τα σύνορα της Ισπανίας. Κάποτε, σε μια μόνον ημέρα, είχε αποκεφαλίσει ογδόντα τρεις καταδικωμένους. Οι βοηθοί του του καθάριζαν κάθε τόσο το τεσκούρι από τα αίματα που έπληζαν πάνω σ' αυτό. Το ξανάπαιρνε κατόπιν και συνέχιζε τη δουλειά του. Θα νόμιζε κανείς πως έκοβε κούτσουρα κι' όχι ανθρώπινα κεφάλια.

Δυο διμοιρίες στρατιωτών έκλειναν τη μακάβρια πομπή.

Ο «κέρυς του θανάτου», ο αξιωματικός κι' οι τρεις «μαρτύρες» ξεπεζέψαν μπροστά στο Ικρίωμα και ανέβηκαν τα σκαλοπάτια. Τους ακολουθούσαν οι κληρικοί, οι δυο καταδικοί κι' ο δήμιος.

Ο Βερμουντέζ έδωσε αμέσως το μανδύα του σ' έναν από τους βοηθούς του. Κάτω απ' αυτόν φορούσε μια στολή από μαύρο βελούδο. Τα δόλεια μαλλιά του έπεφταν στους ώμους του κι' η γενειάδα του κατέβαινε ως τα μισά του στήθους του. Φαινόταν τώρα πιο γιγαντοσώμνος απ' πριν. Προχώρησε με σταθερό βήμα πάνω στο Ικρίωμα, τράβηξε το μαύρο πανί που σκέπαζε το κούτσουρο κι' έπειτα πήρε το τεσκούρι του και το ακούμπησε στον ώμο του. 'Η κοφτερή λεπίδα του σκόρπισε άσπραπες ολόγυρα.

Ο «κέρυς του θανάτου» είχε ξεδιπλώσει, στο μεταξύ, την περγαμηνή που περιείχε τη θανατική απόφαση κι' άρχισε να διαβάει δυνατά:

«'Ημεις, Μαρία-Χριστίνα, αντιβασιλίσσα της Ισπανίας, εκρίναμεν κατά συνέπηση και διάτασσομεν: Την πέμπτη ημέρα του πρέχοντος μηνός και στις 8 το πρωί, οι στρατηγοί Φραγκίσκος Λεόν και Ροντριγκές Μπόρσο, ένοχοι έσχάτης προδοσίας απέναντι ημών και των συμβούλων μας, θα μεταφερθούν στην πλατεία Πέντρο και θα υποστούν, σύμφωνα με τους καθιερωμένους τύπους, την ποινή του αποκεφαλισμού. 'Εγένετο την 2α Σεπτεμβρίου του 1843 και έσφραγίσθη με την βασιλική ημών σφραγίδα».

Ο «κέρυς του θανάτου», αφού διάβασε την απόφαση, την έδειξε στο δήμιο.

— Να ή υπογραφή και να ή σφραγίδα, του είπε. 'Ημεις, κάμε το καθήκον σου.

Οι βοηθοί του δημίου θέλησαν τότε να βγάλουν από τους δυο στρατηγούς το χι-

τώνιο τους και να κόψουν με τα ψαλλίδια τους το πουκάμισό τους γύρω στο λαιμό τους. 'Αλλά τους απομακρύναν κι' οι δυο με μια κίνηση αποτροπιασμού. 'Ο Λεόν προχώρησε κατόπιν ως την άκρη του Ικρίωματος και είπε με σταθερή φωνή στο πλήθος που ήταν συγκεντρωμένο ολόγυρα:

— Λαέ της Μαδρίτης και δήμιοι της Ισπανίας, ο Μπόρσο κι' εγώ ανεβαίνουμε στο Ικρίωμα για τις ελευθερίες σου, για να σε λυτρώσωμε από την τυραννία και το δεσποτισμό. 'Από το αίμα μας θα φυτρώσει το δέντρο της ελευθερίας. Ζήτω η Ισπανία!

— 'Επειτα απ' αυτά τα λόγια, ξαναγύρισε κοντά στο κούτσουρο και με μερικές γρήγορες κινήσεις πέταξε το χιτώνιό του και έσχισε δλο το επάνω μέρος από το πουκάμισό του. Οι Ιερείς κι' οι μοναχοί προχώρησαν αμέσως προς το μέρος του, μουρμουρίζοντας προσευχές.

— Μακριά, έχιδνες! Μακριά σκορπιοί! τους φώναξε ο Λεόν. Με το Θεό μπορώ να μιλήσω μόνος μου. Σεις έχετε πουλημένη την ψυχή σας στο Σατανά. 'Ημεις, πρόσθεσε μιλώντας στον Βερμουντέζ, το μόνο που σε παρακαλώ είναι να με χτυπήσεις στο σωστό μέρος.

— Γι' αυτό να μείνετε ήσυχος, του απάντησε ο κολοσσός με τη μαύρη βελούδινη στολή.

Τη στιγμή εκείνη, ακούστηκαν φωνές από το πλήθος:

— Ζήτω ο Λεόν κι' ο Μπόρσο! — Θάνατος στον Έσπαρτέρο!

Σε μια διαταγή του αξιωματικού τους, οι στρατιώτες γύρισαν τα όπλα τους προς το μέρος του πλήθους. 'Οι φωνές σταμάτησαν αμέσως.

— Λατρευτά μου παιδιά... αγαπημένη μου σύζυγος, η τελευταία σκέψη μου είναι μαζί σας! είπε ακόμη ο Λεόν. Χαίρε, αδελφέ μου, Μπόρσο!

Γονάτισε κατόπιν κι' ακούμπησε το λαιμό του στο κούτσουρο. 'Ο Βερμουντέζ κατέβασε αμέσως το τεσκούρι του. Το κεφάλι του στρατηγού χωρίστηκε από το σώμα του και κύλησε μερικά μέτρα πιο πέρα.

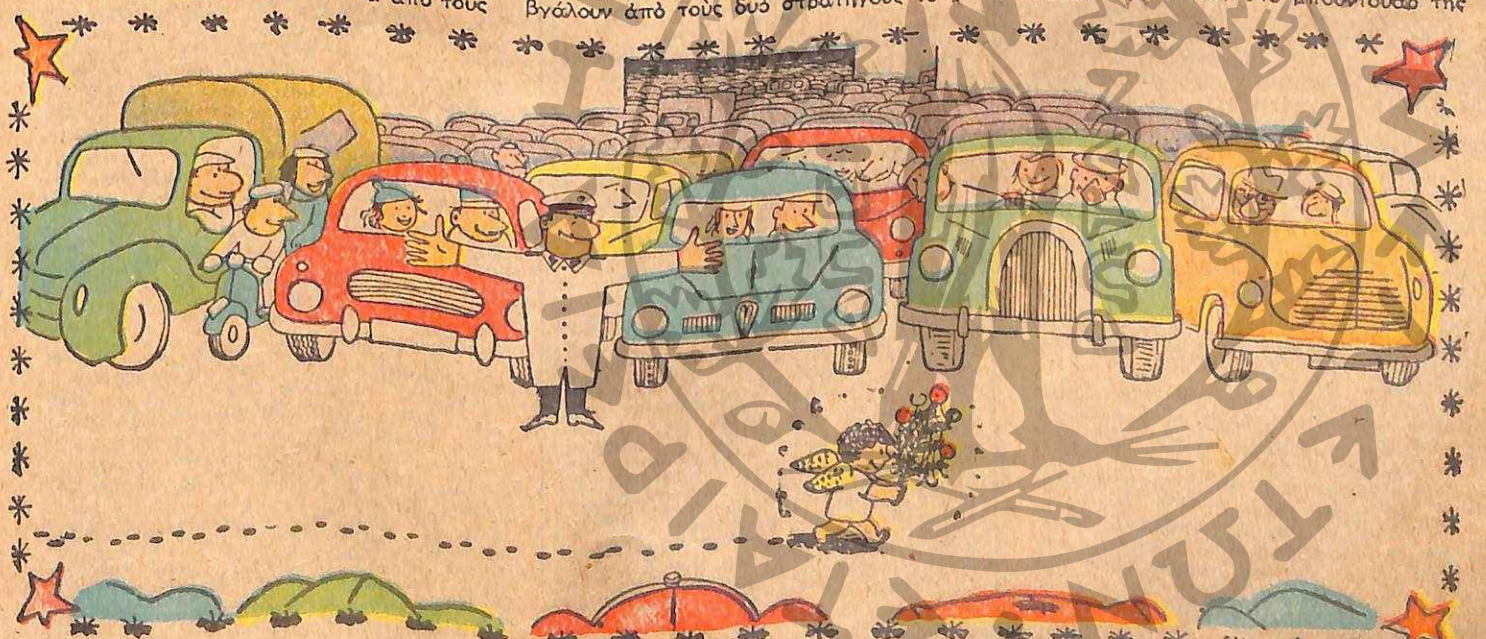
— 'Ηδε κατόπιν η σειρά του Μπόρσο. Έσκισε πρώτα και φίλησε το ματωμένο κεφάλι του συντρόφου του. 'Επειτα γονάτισε κι' ακούμπησε το λαιμό του στο κούτσουρο. Το τεσκούρι του δημίου κατέβηκε δώλη μια φορά...

Ο Φραγκίσκος Σεράνο ήταν κατακίτρινος σαν νεκρός.

— Μέσα σε μια εβδομάδα έμαθα πολλά πράγματα, ψιθύρισε.

— Ο θρόνος της Ισπανίας κολυμπάει μέσα σ' ένα τέλμα από βούρκο και αίμα, απάντησε ο Όλοζάγκα.

Νυχτερινές περιπέτειες
'Εκείνο το βράδυ, η νεαρή βασίλισσα Ισαβέλλα βρισκόταν στο μπουντουά της

μαζί με τη φίλη της, τη Γαλλίδα μαρκη-
σια Πάολα ντε Μπεβίλ και τη γοιά κα-
μαριέρα της, τη Μαρίτα.
Η μαρκησία ντε Μπεβίλ φορούσε ένα
μεταξωτό φόρεμα και πάνω σ' αυτό είχε
είρει μια μεγάλη κόπια με κουκκούλα. Ο
κνός, ωστόσο ήταν ακόμη άκοιτα ζε-
στός.

— Ευτυχώς, λοιπόν, Μαρίτα! φώναξε η
νεοσή βασίλισσα. Γιατί άργησατε!

Σηκώθηκε ταυτόχρονα πέταξε τη μετα-
ξωτή κόπια που φορούσε και πλησίασε
στον καθρέφτη. Παρά τη νεαρή ηλικία της,
το κορμί της διαγραφόταν αρμονικά και
μεστό. Το πρόσωπό της ήταν πολύ δυο-
ρο και το βλέμμα της είχε κάτι το πρωί-
μα ποικιλικό. Η γυναίκα αυτή ήταν πλο-
σμένη για ν' άρσει στους άνδρες και να
τους τριβάζει όπως ο αυγανίτης.

— Ντύσε με, είπε προστακτικά στη
Μαρίτα.

Η γοιά καμαριέρα, που είχε άλλοτε με-
γαλύνει με το γάλα της τη μέλυσσα βα-
σιλίσσα της Ισπανίας, πήρε ένα φόρεμα
από μια ντουλάπα και προχώρησε άρ-
γυ. Ένα κακό πρεσβυτικό, είπε. Πρέ-
πει να παραιτηθείς απ' αυτό το νυχτερινό
περιπάτο, κόρη μου.

— Να παραιτηθώ; απάντησε η 'Ισα-
βέλλα. Μ' όλο που με μεγαλύνει στα χέ-
ρια σου, φαίνεται πως δεν με ξέρεις ακό-
μη. Όταν μου περάσει μια ιδέα από το
μυαλό, τίποτα δε μπορεί να με κάμει να
παραιτηθώ απ' αυτήν. Πρέπει να ξέρεις
πως, από δυο ημέρες, η μοναδική μου σκέ-
ψη, είναι να επισκεφθώ το μάγο Ζαντίλλο.

Η Μαρίτα σταυροκόπησε.

— Και θα πιάς μόνιμη σου σ' αυτή τη μα-
κρινή συνοικία, που είναι από τις πιο κα-
κόφημες της Μαδρίτης; είπε. Κάθε μέρα
γίνονται ένα σωρό εγκλήματα εκεί...

— Η φαντασία σου σε παρασύρει, κα-
λή μου Μαρίτα, απάντησε η 'Ισαβέλλα.
Ποιος κίνδυνος μπορεί να απειλήσει τη βα-
σιλίσσα της Ισπανίας;... Έλα, σε μνή
χάωμε καιρό. Ντύσε με!

Η Μαρίτα συμμορφώθηκε άρρόβημα με
την επιθυμία της.

Η 'Ισαβέλλα φόρεσε ένα απλό φόρεμα
κι' έριξε στους ώμους της μια φορεσιά
κάπια με κουκκούλα, όμοια μ' εκείνη της
μαρκησίας ντε Μπεβίλ.

Ήταν περασμένες δέκα όταν η νεοσή
βασίλισσα κι' η συνοδεία της βγήκαν από
το μπουντουάρ, παρά τις διαμαρτυρίες της
γριάς Μαρίτας. Ακολουθούσαν ένα σκοτει-
νό διάδρομο, κατέβηκαν ένα σκάλα και
βγήκαν από μια μικρή πόρτα στο μεγάλο
ανάκτορικό κήπο.

— Έχετε το κλειδί, μαρκησία; ρώτησε
η 'Ισαβέλλα καθώς προχωρούσαν κάτω α-
πό τα δέντρα.

— Καί βέβαια, απάντησε η Γαλλίδα.
Θα βγούμε από τη μικρή πόρτα που βρί-
σκεται στο δυτικό μέρος. Κανένας σκοπέ-
ς δε φρουρεί εκεί.

— Ετρεχαν σχεδόν. 'Αλλά, ξαφνικά, η
μαρκησία άφησε μια πιχτιή κραυγή. Μπρο-
στά τους, σε μικρή απόσταση, ένας άνθρω-
πος περπατούσε άρ-γά γύρω στο μεγάλο
συντριβάνι.

Οι δυο γυναίκες κρύφτηκαν στον 'ισκίο
των μεγάλων δένδρων.

— Πρέπει να γυρίσω, είπε η μαρκη-
σία. Ο άνθρωπος αυτός κουβεντιάζει με
τ' άστρα... Είναι σίγουρα κάποιος έρω-
τευμένος, που δε θα φύγει γρήγορα.

Ο άνθρωπος που περπατούσε γύρω στο
συντριβάνι ήταν τυλιγμένος μ' ένα μεγά-
λο μανδύα. 'Αλλά το πλίκιό του έδειχνε
τον αξιωματικό. Μια άκριξη της σελήνης,
περνώντας ανάμεσα από τις φιλωσιές των
δένδρων, έπεσε, ξαφνικά, πάνω στο πρό-
σωπό του.

— Μου φαίνεται πως τον αναγνωρίζω.
Ψιθύρισε η 'Ισαβέλλα. Είναι ο Σεράνο, α-
υτός που είχε το θάρρος να τ' άβλη με...

— Ναι, αυτός είναι, συμφώνησε η μαρ-
κησία. Δεν πρέπει να μάς δει.

— Γιατί όχι; είπε η 'Ισαβέλλα. Νομί-
ζω, τουλάχιστον, πως είναι ο άνθρωπος που
μάς χρειάζεται. Θα μάς προστατεύσει στο
νυχτερινό περιπάτο μας.

— Κι' αν κατόπιν αποβεί στους φίλους
του την πεοιπέτειά μας;

— Δε θα τ' άβλη, Πάολα, απάντησε η

Παρακολουθήστε από το σημερινό
Χριστουγεννιάτικο τεύχος του «ΘΗΣΑΥ-
ΡΟΥ» (σελ. 64) τη νέα εξαιρετικού εν-
διαφέροντος σειρά που παρουσιάζει με
την καινούργια τους μορφή όλα τα αι-
σθηματικά προβλήματα των δυο φύλων,
με το νενικό τίτλο

Ο ΕΡΩΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΛΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΑΠΟΔΗ

«Όλα τα έρωτικά προβλήματα έχουν
πάντα δυο όψεις. 'Αν' αυτές, είμαστε
συνθησισμένοι να βλέπουμε μόνο τη μία.
'Αλλ' υπάρχει και η άλλη που είναι
ίσως η πιο ενδιαφέρουσα κι' η πιο ά-
ξιοπρόσεκτη. Για να δούμε, λοιπόν,
και τις δυο όψεις τους, χρειάζεται θάρ-
ρος και τόλμη. Γιατί υπάρχουν πολλά
πράγματα, που δεν μάς άρρσει να τα
άκουμε ή που φοβόμαστε να τα αντι-
μετωπίσουμε. Σ' αυτό ακριβώς έγκειται
η πρωτοτυπία και το μεγάλο ενδιαφέ-
ρον της νέας σειράς, που θα μάς απο-
καλύψει όχι μόνο όσα θέλουμε να ξέ-
ρωμε για τόν έρωτα, αλλά κι' όσα δεν
θέλουμε από δειλία ή φόβο, προκατά-
λψη ή άδυναμια.

Είναι η πιο όμορφη και πιο έμπερι-
στατωμένη σειρά άρθρων, που γράφκε
ώς σήμερα για τα έρωτικά προβλήμα-
τα των δυο φύλων. Γυναίκες και άν-
δρες, θα δουν τον πραγματικό έαυτό
τους και θα καταλή-ξουν ποιο είναι το
παιχνίδι τους στη μεγάλη οακικέρα του
έρωτος.

Επίσης, παρακολουθήστε (σελ. 52)
τη μεγάλη αποκρυπτική έρευνα για
τους χαρτοπαίξιους και τη ρουλέττα,
με το νενικό τίτλο

«Γύρω από το πράσινο ΤΡΑΠΕΖΙ»

Πρόκειται για την άγνωστη Ιστορία
του Μοντεκάρλο, που είναι γεμάτη από
εγκλήματα, δράματα, άπάτες, φαιδρά
και τρανικά έπεισοδια ενός ολόκληρου
κόσμου, που ζή και κινείται γύρω απ'
τα τραπέζια του μπακαρά, του σεμέν-
τα-φέρι και της ρουλέτας. Γιατί το πά-
ντος της χαρτοπαίξιας συγκεντρώνει μα-
ζί εκεί πέρα πλούσιους και τυχοδιώ-
κτες απ' όλα τα μέρη της γης.

Μερικά από τα περιεχόμενα:
★ Το «δουλειό του ματωμένου μπουλούου
★ Η υπόθεση του ταμμένου μπουλούου
★ Κατασκοπία και αυτοκτονίες στο
Μοντεκάρλο.
★ Ο χαρτοπαίκτης που πούλησε τη διώ-
ρυγα του Σουέξ.
κλπ. κλπ.

Και τη νέα εξαιρετικού ενδιαφέρον-
τος σειρά (σελ. 51) του συνεντάτου
μας

ΓΙΑΝΝΗ ΠΑΡΙΑΝΟΥ ΖΩΔ ΠΟΥ ΕΜΕΙΝΑΝ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

«'Από τ' αρχαιότατα χρόνια, τα ζώα
έπαιζαν πάντα ένα από τους πρώτους
ρόλους στη ζωή των ανθρώπων ποτε
ως πλοκή κι' αφοσιωμένοι συντροφοί
ως σκληροί μάχες των πολεμών και
στις πάλι, σαν μια οανίδα σωτηρίας,
ποτέ δεν υπήρχε έλπιδα βοήθειας
όταν κανένα. Στη σειρά αυτή οι άνα-
γνώστες μας θα βρουν την ευκαιρία
να γνωρίσουν ένα σωρό άπειθαν πρά-
γματα από τη μακρινή ιστορία της
ανθρωπότητας και να ζήσουν δραμα-
τικές στιγμές και εκπληκτικές περιπέ-
τειες. Συγχρόνως όμως θα νοιώσουν ά-
ληθινό θαυμασμό και θα συντηθούν
από τη βοήθη άποσιών των ζώων αυ-
τών, που τ' άβλη περισσότερα έδωσαν τη
ζωή τους για να σώσουν τόν κύριό
τους.

‘Ισαβέλλα. Κι' άλλωστε, θα ίδης τί ώραία
που θα τ' άκαταφέρω... Έλα μαζί μου.

Οι δυο γυναίκες προχώρησαν προς το
συντριβάνι.

— 'Α, κύριε Σεράνο, είπε η 'Ισαβέλλα,
πηγαίνοντας κοντά του, βλέπω ότι οι νυ-
χτερινοί περιπάτοι κάτω από τα δένδρα
άρεσουν και σε σάς.

— Η βασίλισσα! ψιθύρισε ο Σεράνο
παίρνοντας στάσι προσοχής.

— Είναι ευτύχημα που σάς βρίσκω, συ-
νέχισε η 'Ισαβέλλα. Δε νομίζω πως θα θέ-
λατε ν' αφήσετε σ' άλλους την τιμή να
προστατεύουν τη βασίλισσά σας στο νυ-
χτερινό περίπατο που σχεδιάζει να κάμει.

— Δεν έχετε παρά να διατάξετε, με-
γαλειότητα, τραύλιζε ο Σεράνο.

— Είναι ευτύχημα που σάς βρίσκω, συ-
νέχισε η 'Ισαβέλλα. Δε νομίζω πως θα θέ-
λατε ν' αφήσετε σ' άλλους την τιμή να
προστατεύουν τη βασίλισσά σας στο νυ-
χτερινό περίπατο που σχεδιάζει να κάμει.

— Μήπως, μαρκησία, έμυστηρευσήκατε
στον κύριο Σεράνο το σχέδιό μας και τ' άυ
είπατε να μάς περιμένει έδω για να μάς
συνδεύσει; τη ρώτησε κάνοντας την έκ-
πληκτη.

— Σας όρκίζομαι, μεγαλειότητα, ότι έ-
χω πολλές ημέρες να ιδώ τόν κύριο Σερά-
νο, απάντησε η μαρκησία, που κατάλαβε
αμέσως το τέχνασμα της 'Ισαβέλλας. Κι'
αλλωστε, δε θα τολμούσα ποτέ να φανε-
ρώσω σε κανένα το σχέδιο που μου έπι-
στεύθηκε η μεγαλειότης σας.

Η 'Ισαβέλλα ξαναγύρισε στο Σεράνο.
— Ξέρετε, δόν Φραγκίσκο, τ' άυ έπρε, σχε-
διάζουμε να πάμε στην όδο του Τολέδου...

Ο Σεράνο ανατρίχισε.

— Είμαι νεοφερμένος στη Μαδρίτη, ά-
πάντησε. 'Αλλ' όπως άκουσα, η συνοικία
που απλώνεται γύρω σ' αυτό τ' όδρομό
είναι η πιο κακόφημη της πόλεως...

— Ένας συνάδελφός μου με πηγε εκεί μια μέρα...
— Με τη συντροφιά σας θα περνούσα
άφοβα και από τα ύπογεια του μεγαρού
της 'Ιερράς 'Εξετάσεως, είπε η νεοσή βα-
σιλίσσα. Ένας άνθρωπος όπως σεις, που
δε φοβάται ούτε τα φαντάσματα, δεν πρέ-
πει να διατάζει... Μαρκησία, πρόσθεσε,
δώστε στο δόν Φραγκίσκο τα κλειδιά της
πόρτας.

Βγήκαν σε λίγο από τόν κήπο. Οι δρό-
μοι ήταν έρημοι εκείνη την ώρα. Οι δυο
γυναίκες είχαν βάλει στη μέση τ' άφρα-
γκίσκο.

Πέρασαν σε λίγο από την πλατεία Πέν-
τρα, που ήταν βυθισμένη μέσα στο σκο-
τάδι και τη σιωπή. Τίποτα δε φανέρωνε το
αιματηρό δρόμο που είχε ξετυλιχτεί εκεί
πριν από μερικές ημέρες. Διέσχισαν κα-
τόπιν κι' άλλους δρόμους κι' έφτασαν τέ-
λος στην όδο του Τολέδου.

Αυτός ο δρόμος ήταν μια άπεραντη λεω-
φόρος, που περνούσε ανάμεσα από χωρά-
φια, έλαιώνες και χέρρες έκταδες. 'Εδω
κι' εκεί βρίσκονταν μικρές καλύδες, που οι
περισσότερες ήταν μισογκρεμισμένες. 'Α-
ληθινές τραγίες. Ρωσικά με βρωμερά νερά
κυλούσαν έξω από τα σπιτία. Στενοσό-
κακκα με άλλες τραγίες έκινούσαν από
τόν κεντρικό δρόμο και προχωρούσαν άλ-
λα δεξιά κι' άλλα άριστερά. Ένας κόσμος
από απόκληρους της τύχης ζούσε μέσα σ'
αυτές τις τραγίες. Πολλοί απ' αυτούς τους
άνθρώπους δεν είχαν άλλον τρόπο για να
ζήσουν, εκτός από την κλοπή και τ' άγ-
κλημα, ενώ οι γυναίκες, που ήταν ακόμη
νέες και όμορφες, πουλούσαν τ' άκορμί
τους. 'Αλλοι ζητιάνευαν. 'Αλλοι έκαναν τόν
ακροβάτη ή τόν ταχυδακτυλουργό, για να
έξοικονομήσουν τ' άμοι των παιδιών τους.
Καλοί ή κακοί, είχαν όλοι, όμως, ένα κοι-
νό γνώρισμα: ήταν τ' άδιο άποικισμένοι.

Στη συνοικία αυτή τόν άποκλήσαν, η
βασίλισσα κι' η φίλη της άδηνευσαν τόν
Σεράνο.

— Στο μέρος όπου η όδος του Τολέδου
διασχίζεται από τόν ποταμό Μανζανάρες,
έζηγνε η 'Ισαβέλλα στο σύνοδό της, άρ-
χίζει ένας μικρός δρόμος, που προχωρεί
προς τ' άριστερά. Στο βάθος αυτού τ' άυ
μικρού δρόμου, όπως μ' άβαν, βρίσκε-
ται μια ταβέρνα... Πώς λέγεται αυτή η τα-
βέρνα, μαρκησία;

— Ταβέρνα τ' άυ Λύκου, μεγαλειότητα.
— Ναι, αυτό είναι. Πίσω από την τα-
βέρνα τ' άυ Λύκου βρίσκεται ένα καλύδα,
όπου μένει ο σφάγς μάγος Ζαντίλλο. Εί-
μαι περίεργη να άκούσω τις προφητείες
του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

‘Αριστουργηματικό ιστορικό μυθιστόρημα υπό ‘Αλεξ. Δουμά

ΣΤΟΝ ΔΕΚΙΟ ΤΗΣ ΛΑΙΜΗΤΟΜΟΥ

36ον Έτσι, τα άμάξια έφτασαν
μπροστά στη φυλακή τ' άυ 'Αβ-
βαίου γεμάτα με πτώματα. Τ' άυ
αίμα έτρεχε από τις πόρτες τους
κι' έφτινα κόκκινα αύλας πάνω στο
χώμα.

Τ' άυμα ζητάει τ' άυμα.
Οι άνθρωποι που είχαν σχεδιάσει αυτές
τις σφαγές είχαν προβλέψει και για τή συ-
νέχεια.

Μέσα στη φυλακή τ' άυ 'Αββαίου υπήρ-
χαν 150 'Ελβετοί φρουροί τ' άυ βασιλιά με
τις κόκκινες στολές τους και τις χρυσές έ-
πωμίδες τους.

Όταν, λοιπόν, τα άμάξια με τ' άπώ-
ματα έφτασαν μπροστά στη φυλακή, άνοι-
ξε, ξαφνικά, η κεντρική πύλη και σ' ό βα-
θος της αλλής φάνηκαν οι 'Ελβετοί φρου-
ροί με τ' άυ χαρακτηριστικές στολές τους.

Τ' άυ πλῆθος, που είχε έρεθισθ' άπό τ' ά-
θμα τ' άυ αίματος, άρρυνε μέσα στην α-
ύλη κι' άρχισε να σκοτώνει αυτούς που δεν
είχαν κάμει τίποτα άλλο, εκτός από τ' άυ
ότι είχαν προσφέρει τις υπηρεσίες τους σ'
ένα ξένο ήγεμόνα, άφου δεν ήταν σε θέσι
να ζήσουν στην πατρίδα τους.

Ο τελευτάτος που έπεσε κάτω άπό τ' ά-
χτυπήματα τ' άυ έπαιθους ήταν ο ταγματάρ-
χος Ρήντινγκ, ένας γέρος με κάτασπρα
μαλλιά.

Τί ήταν εκείνο, λοιπόν, που ζήτοϋσε ο
λαός; Τόν άφανισμό όλων τ' άυ αντιδραστι-
κών, όλων τ' άυ υπόπτων, όλων εκείνων που
δεν ήταν φίλοι του.

Η 'Επιτροπή τ' άυ Δημαρχείου συγκρό-
τησε άμέσως ένα έκτακτο δικαστήριο από
δεκατρείς δικαστές, με πρόεδρο τόν τέως
δικαστικό κλητήρα Μαγιάρ, για να δικά-
σει τούς φυλακισμένους τ' άυ 'Αββαίου.

Η σκηνοθεσία είχε μελετηθ' σ' όλες της
τις λεπτομέρειες.

Οι δικαστές κάθονταν γύρω σ' ένα με-
γάλο τραπέζι, που ήταν γεμάτο με σπα-
θιά και πιστόλια. Μπροστά στέκονταν
κάμποροι φρουροί. Ο πρόεδρος καλούσε
έναν-έναν τούς κατηγορούμενους κι' έξε-
θετε με λίγα λόγια τ' άυ έγκλημά τους. 'Ε-
πειτα κύτταζε τούς δικαστές, σαν να μπό-
ρούσε να διαβάσει στα μάτια τους τη γνώ-
μη τους. Κι' έπαινε άμέσως την άπόφα-
σή του.

— Στη φυλακή της Φόρε! φώναζε
Οι φρουροί άδηνόωναν τότε τόν κατα-
δικασμένο ός την πόρτα και τόν έσπρω-
γαν έξω. Πίσω απ' αυτή την πόρτα περι-
μεναν οι άλλοι, κρατώντας μαχαίρια, ξί-
φη, λόγχες, ρόπαλα. Και ο κατάδικος, προ-
τού κάμει ένα βήμα σωριαζόταν αμόθυ-
τος.

‘Αλλά, σε μερικές περιπτώσεις, ο πρόε-
δρος έλεγε:

— 'Ελευθερος!

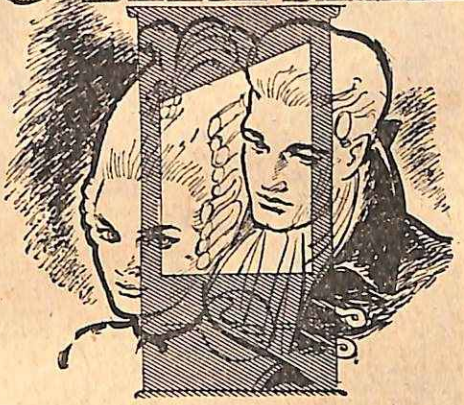
Δυο φρουροί συνάδεναν τότε εκείνον που
είχε άθωωθεί ός τήν έξωτερική πύλη. Οι
άλλοι κατέβαζαν άμέσως τ' άπλη τους και
κανείς δεν τολμούσε να τόν πειράξει.

‘Ας σπεύδουμε να πούμε ότι ο Μαγιάρ
ήταν φίλος τ' άυ Δαντών. 'Η έντολη τ' άυ
είχε ήταν να σώσει όσους περισσότερους
μπορούσε. Κι' έσωσε 43. Ο άριθμός δεν
ήταν μικρός.

Στό Μαγιάρ επίσης ο Δαντών είχε συ-
στήσει τόν Ζιλμπέρ, που ήθελε να κάμει
μια τελευταία προσπάθεια για να σώσει
τήν 'Αδριανή.

Τ' άυ πρωτότυπο αυτό δικαστήριο συνε-
δρίασε από τις έξη τ' άυ βράδυ ός τις τρείς
μετά τ' άυ μεσάνυχτα. Δικαστές και άήμοι
δεν έξεκουράστηκαν ούτε στιγμή. Καρτσά-
κια τ' άυ δήμου έπαιρναν άδιάκοπα τ' άπώ-
ματα. 'Αλλά τ' άυ αίμα έμενε. Κι' είχε φτιά-
ξει ένα τέλμα ύψους τριών και πλέον έκα-
τοστών. Χρειάστηκε να ρίξουν στην αύλη
καμιά έκταστή δερμάτινα άχυρο, για να
σκεπάσουν τ' άυ τέλμα. Πάνω από τ' άχυρο
έστρώσαν κατόπιν τ' άυ χιτώνια που είχαν
βγάλει από τούς 'Ελβετούς φρουρούς.

Στις τρείς, δικαίους και άήμοι έφαγαν

κι' έπειτα άποκοιμήθηκαν στη θέσι όπου
ο καθένας βρισκόταν.

Τ' άυ άλλο πρωί, στις έπτá, οι έκτελέσεις
ξανάρχισαν. Τα θύματα, που ήσαν ποιά
τύχη τ' άυ περιεμεν, συζητούσαν μεταξύ τους
πως ήταν καλύτερο να παρουσιαστούν, για
να πεθάνουν τ' άυ γρηγορώτερο. 'Αλλοι συμ-
βούλευαν με τ' άυ κεφάλι κάτω, για να δε-
χτούν τ' άυ χτύπημα σ' όν τραχήλο. 'Αλλοι
με τ' άυ χέρια ψηλά, για να δεχτούν τ' άυ χτυ-
πήματα από όλα τ' άυ μέρη. 'Αλλοι με τ' άυ
χέρια σ' όν ράχη, όστε αν τούς έρχόταν τήν
τελευταία στιγμή η έπιθυμία ν' αντίστα-
θούν—ή αντίστωσι θά τ' άυ έκανε να ύπο-
φέρουν περισσότερο—να μ' άν προστάσουν
να κάμουν καμιά κίνηση. Ένας νέος σκαρ-
φάλωσε σ' όν τοίχο και παρακολούθησε τόν
τρόπο τ' άυ έκτελέσεως τ' άυ άλλων από ένα
φεγγίτη που έβλεπε στην αύλη.

— Νομίζω πως πεθαίνουν γρηγορώτερα
έκείνοι που έχουν την καλή τύχη να χτυ-
πηθούν σ' όν στήθος, είπε ξαναγυρίζοντας
κοντά στους άλλους φυλακισμένους, που
περίμεναν νάρθη ή σειρά τους.

Οι δικαστές κάθονταν γύρω σ' ένα με-
γάλο τραπέζι, που ήταν γεμάτο με σπα-
θιά και πιστόλια. Μπροστά στέκονταν
κάμποροι φρουροί. Ο πρόεδρος καλούσε
έναν-έναν τούς κατηγορούμενους κι' έξε-
θετε με λίγα λόγια τ' άυ έγκλημά τους. 'Ε-
πειτα κύτταζε τούς δικαστές, σαν να μπό-
ρούσε να διαβάσει στα μάτια τους τη γνώ-
μη τους. Κι' έπαινε άμέσως την άπόφα-
σή του.

— Στη φυλακή της Φόρε! φώναζε
Οι φρουροί άδηνόωναν τότε τόν κατα-
δικασμένο ός την πόρτα και τόν έσπρω-
γαν έξω. Πίσω απ' αυτή την πόρτα περι-
μεναν οι άλλοι, κρατώντας μαχαίρια, ξί-
φη, λόγχες, ρόπαλα. Και ο κατάδικος, προ-
τού κάμει ένα βήμα σωριαζόταν αμόθυ-
τος.

‘Αλλά, σε μερικές περιπτώσεις, ο πρόε-
δρος έλεγε:

— 'Ελευθερος!

Δυο φρουροί συνάδεναν τότε εκείνον που
είχε άθωωθεί ός τήν έξωτερική πύλη. Οι
άλλοι κατέβαζαν άμέσως τ' άπλη τους και
κανείς δεν τολμούσε να τόν πειράξει.

‘Ας σπεύδουμε να πούμε ότι ο Μαγιάρ
ήταν φίλος τ' άυ Δαντών. 'Η έντολη τ' άυ
είχε ήταν να σώσει όσους περισσότερους
μπορούσε. Κι' έσωσε 43. Ο άριθμός δεν
ήταν μικρός.

Στό Μαγιάρ επίσης ο Δαντών είχε συ-
στήσει τόν Ζιλμπέρ, που ήθελε να κάμει
μια τελευταία προσπάθεια για να σώσει
τήν 'Αδριανή.

Τ' άυ πρωτότυπο αυτό δικαστήριο συνε-
δρίασε από τις έξη τ' άυ βράδυ ός τις τρείς
μετά τ' άυ μεσάνυχτα. Δικαστές και άήμοι
δεν έξεκουράστηκαν ούτε στιγμή. Καρτσά-
κια τ' άυ δήμου έπαιρναν άδιάκοπα τ' άπώ-
ματα. 'Αλλά τ' άυ αίμα έμενε. Κι' είχε φτιά-
ξει ένα τέλμα ύψους τριών και πλέον έκα-
τοστών. Χρειάστηκε να ρίξουν στην αύλη
καμιά έκταστή δερμάτινα άχυρο, για να
σκεπάσουν τ' άυ τέλμα. Πάνω από τ' άχυρο
έστρώσαν κατόπιν τ' άυ χιτώνια που είχαν
βγάλει από τούς 'Ελβετούς φρουρούς.

Στις τρείς, δικαίους και άήμοι έφαγαν

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: τ' άυ τέλος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: τ' άυ τέλος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: τ' άυ τέλος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: τ' άυ τέλος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: τ' άυ τέλος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: τ' άυ τέλος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: τ' άυ τέλος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: τ' άυ τέλος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: τ' άυ τέλος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: τ' άυ τέλος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: τ' άυ τέλος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: τ' άυ τέλος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: τ' άυ τέλος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: τ' άυ τέλος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: τ' άυ τέλος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: τ' άυ τέλος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: τ' άυ τέλος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: τ' άυ τέλος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: τ' άυ τέλος.

‘Από τη στιγμή που είχε άρχισ' η
σφαγή, ο Ζιλμπέρ δεν είχε φύγει από τήν
αίθουσα τ' άυ δικαστηρίου. Ήταν χωμένος
σε μια γωνιά και περιεμεν. Ο Μαγιάρ τ' άυ
είχε ύποσχεθ' ότι, όταν νομίζε πως η στι-
γμή ήταν ευνοϊκή, θα καλούσε τήν 'Αδριανή.

Αυτό έγινε λίγο έπειτα από τις έπτá.

— Η πολιτίς 'Αδριανή ντε Ταβερνέ, κό-
μηςσα ντε Σαρνύ, είπε ο Μαγιάρ με τή
βρογχή από τήν κούραση φωνή του.

Ο Ζιλμπέρ ένοωσε τ' άυ γονατά του να
λυγίζουν.

— Συνάδελφοι, συνέχισε ο Μαγιάρ, α-
υτή που θα έμφανισθ' μπροστά σας είναι
μια δυστυχισμένη γυναίκα που είχε άφο-
σιωθ' άλλοτε στην 'Αυστριακή, αλλά που
η βασίλισσα τήν πλήρωσε με τήν άχαρι-
στία και τήν άγνωσσύνη της. Η πολιτίς
Ταβερνέ έχασε τήν περιουσία και τόν άν-
τρα της. Κι' όλα αυτά έξ' αίτίας της 'Αύ-
στριακής. Νομίζω πως πρέπει να τήν αφή-
σωμε στη λυπή της, άφου δεν έκαμε ποτέ
κακό σε κανένα.

Εκείνη τη στιγμή, η 'Αδριανή έκανε τήν
έμφανισ' της μέσα στην αίθουσα τ' άυ δι-
καστηρίου. Προχωρούσε με σταθερό βήμα
κι' η έκφρασή της δεν έδειχνε ίχνος φόβου.

Οι δικαστές, ανατρίχισαν, νομίζοντας
πως έβλεπαν σ' αυτή τη γυναίκα τή ζω-
τανή εικόνα τ' άυ πόνου.

Η 'Αδριανή σταμάτησε μπροστά σ' όν
τραπέζι τ' άυ δικαστών και, σπληνώντας
τά μάτια της πάνω σ' όν Μαγιάρ, τόν ρώ-
τησε με ήρεμη φωνή:

— Πολίτα, σεις είσατε ο πρόεδρος τ' άυ
δικαστηρίου;

— Ναι, απάντησε ο Μαγιάρ, έκπληκτος
γιατί τόν ρωτούσαν, ενώ ήταν συνηθισμέ-
νος να ρωτά μόνον αυτός.

— Είμαι η κόμηςσα ντε Σαρνύ, σύζυ-
γος τ' άυ κόμητος ντε Σαρνύ, που σκοτώ-
θηκε ύπερασπιζόμενος τη μοναρχία. Είμαι
άριστοκράτισσα και φίλη της βασιλίσσας.

Είναι δικαίο, λοιπόν, να πεθάνω και ήρθα
για να ζητήσω από σας τ' άυ θάνατο.

Οι δικαστές κυττάχτηκαν έκπληκτοι, έ-
νώ ο Ζιλμπέρ έκανε τ' άυ νύχια του μέσα
στις παλάμες του για να μ' άφωξάει.

Ο Μα

ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΕΖΗΣΕ

Το «Δέντρο της Παναγίας» και το «Ανθος της Γαλιλαίας»

Πάνω στο δρόμο που πηγαίνει από την Παλαιστίνη στην Αίγυπτο, 10 χιλιόμετρα περίπου βόρεια απ' το Κάιρο, βρίσκεται το μικρό και ψυχρό χωριό Ματάρια, στην όχθη του Νείλου. Το τριγυρίζουν απέραντες φυτείες από καλαμώδεα, κι' ανάμεσά τους ξεπροβάλλει ο τρούλος της «Εκκλησίας της Αγίας Οικογένειας».

Ο ναός αυτός είναι χτισμένος από τους Γάλλους 'Ιησούτες, στο μέρος όπου, κατά την παράδοση, αναπαύθηκαν η Παναγία και το Θείο Βρέφος, κατά τη φυγή τους προς την Αίγυπτο.

Ευσεβείς προσκυνηται απ' όλο τον κόσμο, περνάνε την παλιά πύλη του κήπου και σταματούν εύλαβικά, υποστά στο μεγάλο και ερυθρό κομμό μιας συκομορέας, που είναι γνωστή με την ονομασία «Δέντρο της Παναγίας». Κατά το θούλο, η Παρθένος και το Βρέφος, κατασκύνησε μέσα σε μία κουβάλα της γιά να υψωθούν απ' τους δίκωτες τους, τους στρατιώτες του 'Ηρώδη. Καί, μία άσπρη, τους έκοψε κούνιοντας τον Ισάκ της στην είσοδο της κουβάλας.

Υπάρχουν πολλές αμφισβητήσεις γιά την ηλικία αυτού του δέντρου. Οι μαρτυρίες γιά την ύπαρξή του δε προχωρούν πιά πίσω από μεσαιωνικούς αιώνες.

Και μία άλλη όμως Ιστορία συνδέεται με τ' αινώτα αυτό, που είναι ηλικίας 2.000 ετών περίπου.

Το Μεσαίωνα, ο κήπος της Ματάρια ήταν περίφημος γιά άρισμένα φυτά που δε βρίσκονταν πουθενά αλλού στην Αίγυπτο. 'Ο περιηγητής Τζέον Μόντεβιλ, που τ' είδε το 1322 τ'α περιγράφει ως εξής: «Μικρά και λευκά φυτά, που μοιάζουν με αγριοκλήματα».

Πρόκειται γιά τ' «Βαλασμέας» ή «Βαλασμάεινδρα», ένα θάμνο άρωματικό που βγαίνει ένα πολύτιμο και ακριβό ρετινί. 'Ο άξιόπιστος Ιστορικός 'Ιωσήφ μας πληροφορεί πως έφταναν στην Αίγυπτο τ'α φυτά αυτά.

Όταν η Βασίλισσα Κλεοπάτρα είχε σχετιστή ερωτικά με τ'ό Μάρκο 'Αντώνιο, είχε συλλάβει τ'ο φιλόδοξο όνειρο ν'α βασιλεύσει γιά τ'η μεγάλη και ισχυρή Αίγυπτο των προγόνων της, υπάγοντας καί τ'ην Παλαιστίνη στο σκήπτρο της. 'Επισκέφτηκε, λοιπόν, επινειλημμένως τ'ην 'Ιουδαία και τ'ην 'Ιερουσαλήμ και προσπάθησε να γοητεύσει με τ'α κάλλη της τ'ο βασιλιά 'Ηρώδη τ'ης 'Ιουδαίας, ν'α ν'α τον κάνει τ'ου φέρο φίλο της και συγ-

Σ' ένα απ' τα σπίτια της πολιώς Ναζαρέτ, με τους πληθύνους τοίκους, κατοικούσε ο 'Ιωσήφ με τ'ην οικογένειά του.

χρόνος σύμμαχό της.

'Αλλ' ο 'Ηρώδης, σ'άν εξυπνος και ρεαλιστής που ήταν, κατάλαβε πως μία τέτοια περιπέτεια, μπορούσε να τ'ο στοιχίσει ακριβά. Θ'α ήταν χαμένος, αν ο Ισχυρός 'Αντώνιος μάθαινε πως ήθελε να τ'ο πάει τ'η φιλενάδα!... 'Ανέθηκε λοιπόν τ'ις δελεαστικές προτάσεις της Κλεοπάτρας.

Πληγωμένη εκείνη σ'η γυναικεία φιλοτιμία της, άρχισε να κατηγορεί τ'ον 'Ηρώδη σ'όν 'Αντώνιο, κι' αυτός τ'ην πίστεψε και τ'ον κάλεσε σ'την 'Αλεξάνδρεια, γιά ν' απολογηθή. Είχε παίξει επιδέξια τ'α χαρτιά της η Κλεοπάτρα. 'Αλλά κι' ο 'Ηρώδης αποδείχτηκε τετραπρόσωτος. Παρουσιάστηκε σ'όν 'Αντώνιο φορτωμένος με γουράφι κι' άλλα πολύτιμα δώρα και κατάφερε με τ'η δωροδοκία να τ'ον εξευμενίσει.

'Ηταν μία καινούργια ταπεινός γιά τ'ην Κλεοπάτρα... Συνγνώρισε όμως κέρδιζε κά-

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΙΗΣΟΥΣ

τι: 'Ο 'Αντώνιος υπονοώσε τ'ον 'Ηρώδη ν'α τ'η παραχώρηση τ'ην παλαιά κ'ων της Παλαιστίνης μ' όλες τ'ις πόλεις της. Τ'ο έωρος αυτό τ'ον 'Αντώνιο θ' αποτελούσε σ'το ε'ξής ατομική ιδιοκτησία τ'ης.

Μεταξύ τ'ων άλλων, άπείκτησε και τ'ην 'Ιερουσαλήμ, σ'τις όθες τ'ου 'Ιωρδάνη. Στους μεγάλους και μυροβόλους κήπους α'τής τ'ης πόλεως, βλάταιναν φυτά πολύτιμα, οι Βαλασμέες, προερχόμενες από σπόρους, που είχε φέρει α'λλοτε ως δώρο σ'το Σολομώντα η θουλική Βασίλισσα τ'ου Σαβά.

'Η Κλεοπάτρα πήρε, λοιπόν, μωσχεύματα απ' αυτά τ'α φυτά τ'α πήγε στην Αίγυπτο κι' εκεί διάταξε να τ'α φυτεύουν σ'τους κήπους τ'ου ναού τ'ης 'Ηλιοπόλεως (τ'ης «Όν» τ'ης 'Αγίας Γραφής). Με τ'ις περιποιήσεις επιδέξιων 'Ιουδαίων κηπουρών από τ'ην κοιλάδα τ'ου 'Ιορδάνη τ'α σπάνια και πολύτιμα αυτά δέντράκια προκόψανε, δίπλα σ'τις όθες τ'ου Νείλου, κι' αποτέλεσαν τ'ον κήπο τ'ης Ματάρια.

'Εκεί λοιπόν, ανάμεσα σ'τα άρωματικά βαλασμάεινδρα, τ'ράντα χρόνια αργότερα, βρήκαν καταφύγιο γιά λίγο ο 'Ιωσήφ, η Μαρία κι' ο μικρός 'Ιησούς.

«'Ανθος της Γαλιλαίας» ονομάζει ο 'Αγιος 'Ιερώνυμος τ'η Ναζαρέτ, τ'ο χωριό όπου πέρασε τ'α παιδι' και τ'η ε'θδικά χρόνια τ'ου 'Ιησού.

'Η σημερινή Ναζαρέτ είναι μία κωμόπολις με 8.000 κατοίκους. Διατηρεί ακόμα καί απ' τ'ον άπλο, βιβλικό χαρακτήρα τ'ης. 'Αμέτρητοι μαργακόι δουλεύουνε σ'το ύπαιθρο και προσφέρουνε γιά πούλημα ξύλινους ζυγούς γιά βόδια, α'τέρια κι' άλλα γεωργικά εργαλεία. Οι γυναίκες κουβαλάνε, με σ'άμνες σ'τημένες πάνω σ'το κεφάλι τους, νερό από τ'ο λεγόμενο «Πηγάδι τ'ης Μαρίας» — τ'η μοναδική πηγή ύδρευσης τ'ου τόπου.

Πάνω σ'το δίπλανό λόφο, σ'ε ύψος 400 μέτρων απ' τ'ην επιφάνεια τ'ης θαλάσσης, βρίσκονται τ'α ίχνη τ'ης παλιάς Ναζαρέτ: μικρά σπιτάκια από πλίνθες, μισογκρεμισμένα. Σ' ένα απ' αυτά, κατοικούσε ο 'Ιωσήφ με τ'ην οικογένειά του.

'Η Ναζαρέτ περιβάλλεται από λόφους, όπως κι' η 'Ιερουσαλήμ. 'Ενώ όμως η τελευταία έχει μία όψη βαρείας και σκυθρωπής τ'ο θέαμα τ'ης Ναζαρέτ είναι γαλήνιο, χαριτωμένο, με τ'ους κήπους και τ'α καταπράσινα χωράφια τ'ης. Σ' αυτό τ'ο περιβάλλον έμπνευσθηκε ο 'Ιησός πολλές από τ'ις άφαιρες παραβολές Του, που έχουν σχέση με τ'η Φύση, με τ'α δέντρα και με τ'ους καρπούς τ'ης γης.

ΤΟ ΓΕΛΙΟ ΜΑΚΡΑΙΝΕΙ ΤΗ ΖΩΗ

'Η 'Αμαλία, που δεν είναι ακόμη δύο μήνες, που παντρεύτηκε, παραπονείται σ'ε μία φίλη τ'ης και τ'ης λέει με λυγμούς:

— Είμαι φοβερά δυστυχισμένη. 'Ο άντρας μου δεν ήρθε καθόλου χ'ετ'ο βράδυ σ'το σπίτι και δεν έβρα καθόλου, που βρίσκεται.

— Μην έκνευρίζεις! τ'ην παρηγορεί η φίλη τ'ης. 'Ισως να ήσουν πιά δυστυχισμένη ακόμα, αν ήξερες!

— Τώρα που ήσυχασες, μπαμπά, δεν δίνεις ένα δίωρακο να τ'ο πάρω και ραμμένες γιά να ήσυχασ κι' αυτός;

Κάποιος γνωστός ήθροπος προσήκη σ'το δικαστήριο απ' έναν άστυνόλο, που τ'ον συνέλαβε έπ' αυτοφώρο να οδηγεί μεθυσμένος τ'ο αστοκίνητό του.

— Δεν ήμουν μεθυσμένος, διαμαρτύρεται ο ήθροπος σ'το δικαστή. 'Απλώς είχα πιά δυο-τρία κονιάκ και μύρια λιγνάκι!

— Αί, τότε θ'α σ'ε κρίνουμε έπιεικώς, τ'ο λέει ο δικαστής. 'Αντί 7 ημερές, που λέει ο νόμος, θ'α σου επιβάλουμε μόνο μία... έθρομάδα φυλάκισι.

— Μα μού είπατε προηγουμένως ότι πέντε ολόκληρα χρόνια ήσαστε σ'την 'Ιταία θεί, κι' ήσαστε ευχαριστημένος κι' έσεις και ο διευθυντής σας. Γιατί τότε φύγατε απ' τ'η δουλειά; ρωτάει ο έργοδότης τ'ον υπάλληλο, που πρόκειται να προσλάβει.

— Γιατί, σ'το μεταξύ, πήρα χάρη!

— Ένας χωρικός, που δεν τ'ο είχε κουνήσει ποτέ απ' τ'ο δρεινό χωριό του, έπικέφτηκε γιά πρώτη φορά τ'ον πρωτεύοντα.

Σ'το χωριό τ'ου ξενοδοχείου, όπου έπ'ηγε γιά να πάσει δωμάτιο, τ'ην προσοχή τ'ον έκίνησε τ'ο άστυνόλο. Κ'όθως σ'ε μία γωνιά κι' άρχισε να σκέπτεται. 'Η χρειάζονταν άραγε αυτό τ'ο κουτί, όταν έρανακά είδα να μπαίνει μέσα σ' αυτό μία γριά και να έξαφανίζεται. Σ'ε λίγο όμως ξανα-νοεί πιά η πόρτα τ'ου κουτιού και βγήκε πεταγμένη μία κοπέλα, σαν τ'ο κρόο νερό.

— Χριστέ και Παναγιά! λέει ο χωρικός. 'Επρεπε να πάρω μαζί και τ'η γριά μου!..

— 'Ο Δημητράκης πάει σ'το ληξιαρχείο: — 'Ηρθα να δηλώσω τ'η βάπτισι τ'ο πρώτου παιδιού μου, λέει σ'όν υπάλληλο, που προσφέρθηκε να τ'ον εξυπηρετήσει, και να ζητήσω και μία άβεια γάμου!

— 'Ο υπάλληλος τ'ον κόνταξε έκπληκτος γιά μία στιγμή κι' έπειτα τ'ο λέει: — Καλά, ένα-ένα και με τ'η σειρά του. Και

πρώτα-πρώτα π'ος τ'ο βαφτίσατε τ'ο παιδί;

— Σπούτικ! λέει ο Δημητράκης.

— Γιά όνομα τ'ου Θεού! Γιατί Σπούτικ; ρωτάει με άπορία ο υπάλληλος.

— Γιατί τ'ην έπαθα κι' ε'γώ, σ'άν τ'ους 'Αμερικάνους, τ'ο λέει αναστενάζοντας ο Δημητράκης. Τ'ο παιδί ήρθε πολύ ένωριτερα άπ' όσο τ'ο περιμέναμε!

— Πού να τ'η βρούμε τώρα τ'η λίμνη γιά τ'ο καρδάκι σου, παιδί μου; Δεν θέλεις να σου αγοράσω καλύτερα μία καρμυούρα;

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Εορτή φιλανθρωπίας και προσευχής

ΤΑ τ'ην Πρωτοχρονιά σ'τα βυζαντινά χρόνια, είχαμε γράψει σ'ε παλαιότερο σημείωμα. 'Ηταν μία γιορτή συνδεδεμένη με τ'α σκευάσεις κι' ευθυμία. 'Ενα σωστό λαϊκό πανηγύρι που κρατούσε ε'ξής μέρες, από τ'ην παραμονή τ'ης Πρωτοχρονιάς ως τ'η Φώτα.

'Η πόλι ήταν φωταγωγημένη μ' εκατοντάδες λυχνάρια και τ'α σπίτια στολισμένα με δάφνες και μυρίνες. Τ'α παιδιά έπαιρναν τ'ους «μπουνμαδες» — όπως και σήμερα — από συγγενείς και φίλους, τ'α λεγόμενα «καλανδρικά» δώρα. Μικροί και μεγάλοι γυρίζαν τ'α σπίτια και τ'α μαγαζιά κι' «έλεγαν» τ'α κάλαντα, γιά τ'ο καλό τ'ου χρόνου, ε'ισπράττοντας τ'ο σχετικό φιλόε. ρημα. Οι μαθητές τραγουδούσαν συνήθως τ'α κάλαντα «εις όφελος» τ'ου δασκάλου τ'ων, που «πεκονίμει» όχι λίγα, σ'ε αυτά, γλυκίσματα και κάποτε σ'ε... δόκλινες κότες.

'Επί πλέον έβγαιναν και μασκάρδες σ'το εξαήμερο τ'ου γλεντιού τ'ης Πρωτοχρονιάς, που παρίσταναν διάφορα ζώα και χαλούσαν τ'ον κόσμο σ'ους δρόμους. Φωνάζοντας, πειράζοντας και σπράχνοντας τ'ους διαβάτες, γνωστούς και άγνωστους... Οι μασκάρδες αυτοί ήταν ό φέρος και ό τρόμος τ'ων μικρών παιδιών, που ή φαντασία τ'ους δημιουργούσε, από τ'α βυζαντινά χρόνια, τ'ην παράδοσι τ'ων... καλικάντζάρων.

Μαζί με τ'ο λαό, αλλά μ' έπισημότερο τρόπο — με γεύματα και δεξιώσεις — γλεντούσε η άνωτέρα τάξη, οι άξιωματικοί τ'ης αυτοκρατορίας και τ'ο παλάτι. 'Αν όμως αυτά γίνονταν από τ'ην Πρωτοχρονιά ως τ'η Φώτα, όστόσο σ'τα Χριστούγεννα — που ήταν μία από τ'ις έπισημότερες γιορτές τ'ων βυζαντινών — κρατούσε προσευχή και άγαθουργία. 'Η μεγάλη αυτή γιορτή τ'ης χριστιανώσεως, είχε καθαρά θρησκευτικό χαρακτήρα και ήταν άφιερωμένη, τόσο από τ'ο έπίσημο κράτος, όσο κι' από τ'ους ίδιους σ'ε έργα φιλανθρωπίας, άλληλεγγύης και φροντίδας γιά τ'ους φτωχούς. Κανένας άπορος δεν έπρεπε να μείνη χωρίς φαγητό. Καί, σ'το έπίσημο γεύμα, που δινόταν τ'ην ημέρα τ'ων Χριστούγεννων σ'το βασιλικό παλάτι, γεμιάτιζαν μαζί με τ'ον αυτοκράτορα και τ'ρεις φτωχοί.

'Εκτός όμως από τ'ους τ'ρεις «βασιλικούς συνδαιτυμόνες» και πολλοί άλλοι φτωχοί έτρωγαν τ'ην ημέρα τ'ων Χριστούγεννων σ'το παλάτι, όπου παρασκευάζονταν ειδικό συσσίτιο γιά μεγάλο αριθμό άπορων. 'Ο έν τ'ους άνακτορείς φτωχισμός πειντών 'Ισχυσε από τ'α πρώτα χρόνια τ'ης βυζαντινής αυτοκρατορίας και γίνονταν, όχι μόνο τ'α Χριστούγεννα αλλά και τ'ις άλλες μεγάλες γιορτές και σ'ε έξαιρετικά γεγονότα (βασιλικούς γάμους, βαφτίσια, πολέμικες νίκες κλπ.).

'Υπήρχε ακόμα θεσπισμα παλαιόν, σύμφωνα με τ'ο όποιον ο αυτοκράτορας ζήτούσε απ' όλους τ'ους διοικητές τ'ων επαρχιών, καταλόγους τ'ων φτωχών, γιά να τ'ους στείλει χριστουγεννιάτικα βοηθήματα. Καί αναφέρονται από βυζαντινούς χρονογράφους, αυτοκράτορες και άλλοι ισχυροί τ'ου βυζαντίου, που διάθεσαν μεγάλα ποσά από τ'ην προσωπική τ'ους π'ερίουσια γιά τ'ους φτωχούς.

'Ο Μανουήλ Παλαιολόγος, πατέρας τ'ου τελευταίου αυτοκράτορα Κωνσταντίνου, χάρισε τ'ο ένα τέταρτο τ'ης περιουσίας τ'ου σ'τους φτωχούς. Καί, π'οιν άπ' αυτόν, άλλοι αυτοκράτορες, άρχίζοντας από τ'ο Μεγάλο Κωνσταντίνο, τ'ην 'Αγία 'Ελένη, από τ'ο Ιουστινιανό, τ'ον 'Αναστάσιο, έδωσαν μεγάλα ποσά υπέρ τ'ων άπορων κι' έφτιαξαν εύαγγ και φιλανθρωπικά ιδρύματα γι' αυτούς.

'Ιδιως οι γυναίκες τ'ου βασιλικού οίκου, μαζί με τ'ις άρχοντισσες τ'ου βυζαντίου, φρόντιζαν ώστε όχι μόνο οι φτωχοί να βρουν φαγητό τ'α Χριστούγεννα και τ'ις άλλες γιορτάσιμες ημέρες, αλλά να ντυθούν με καινούργια ρούχα αυτοί κι' οι οικογένειές τ'ους.

'Η άδελφή τ'ου Θεοδοσίου Β' — η Πουλχερία, άσπρε δ'η τ'ης τ'ην περιουσία σ'ους φτωχούς. 'Η Ειρήνη η 'Αθηναία πλήρωσε τ'α χρέη όλων τ'ων φτωχών κι' άνοιξε ένα έδρησιόν πιστώριον, γιά να δανειζώνται και ν' αποφεύγουν τ'ους τοκογλύφους. 'Η ίδια άνοιξε και δημόσιο άρτοποιείο, απ' όπου έπαιρναν τ'ζάμπα τ'ο ψωμί οι άποροι.

Τ'ην ίδια εποχή, τ'ο κράτος ε'ισήγαγε και τ'ις «πολιτικές σιτίσεις». Άπλά, τ'ο δώρεόν συσσίτιο σ'ους άπορους. Τ'ο μέτρο αυτό κράτησε ως τ'ην εποχή τ'ου 'Ηρακλείου, όποτε και καταργήθηκε, γιάτ'ι δεν ήταν μόνο οι φτωχοί που έτρωγαν ε'ς βάρος τ'ου δημόσιου ταμείου, αλλά και όλοι οι... τεμπέληδες τ'ης Κωνσταντινούπολεως.

Πάμπολλα είναι τ'α παραδείγματα τ'ης φιλανθρωπίας και τ'ης ε'υποιίας σ'ους βυζαντινούς χρόνους, που μ'ας δείχνουν τ'ο πνεύμα, που έπικρατούσε όχι μόνο σ'την 'Ιθύνουσα τάξη — που έδινε τ'ο παράδειγμα — αλλά και σ'το λαό. Θάυμαστή ήταν η όργάνωσι που είχε η έλληνική αυτοκρατορία σ'ε φιλανθρωπικά και εύαγγ ιδρύματα. Καί είναι αξιοπρόσεκτο πως η κοινωνική πρόνοια σ'το βυζάντιο δε περιοριζόταν μόνο σ'ους ντόπιους, αλλά και σ'ους ξένους, που έφταναν και δεν είχαν τ'ο μέσο, όπως ξένους, που έφταναν σ'ε ε'υποιες, οι έσπαιτες και πολλοί άλλοι φρόντιζαν να υπάρχουν δωρεάν ξενοδοχεία και νοσοκομεία γιά τ'ους ξένους, που δεν τ'ους ε'χώριζαν σ'ε ζητήματα κοινωνικής προνοίας από τ'ους ντόπιους. Κι' έλεγε ο ποιητής:

Να κτίσω εκατό κελιά και εκατό κρεβάτια να αναπαύση άσθενείς, πτωχόν τε δε και ξένον.

'Η βυζαντινή ποίησι είναι γεμάτη από παραινήσεις γιά φιλανθρωπία:

«Ένδυσε πένιχα, γυμνόν, χόρτασε πεινασμένον, ε'λπίμηνον παρηγόρησον, άφρώτους έπισκέπταν.

ΣΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΟ

ε'ι τ'ι γάρ δώσης πένιχα, ε'ι τ'ι καλόν ποιήσης, δόξανέσας τα τ'ον Θεόν και θέλει σοί τ'α δώσει.

ναύτες, πτωχούς κι' α'ιχμαλώτα αστέινους νάχης φίλους, να μής ε'ις τ'ον παράδεισον με τ'ους άγιους α'λλήλους.

δίδε από τ'ον έχει σου ε'ις τ'ους φυλακισμένους, σ' αστέινους τ'ους άμάρτετους και τ'ους έλπιμηνους.

άν λάχη ξένος ε'ις ε'σέ, βλέπε μη' τ'ον νειδίσης, άν έν' γυμνός, χρειάζόμενος, αστέινον να τ'ον ντύσης.

Τ'α άποσπάσματα αυτά είναι από ποιήματα υπέρ τ'ης φιλανθρωπίας και άγαθουργίας, διάφορων βυζαντινών ποιητών, γραμμένα σ'ε διάφορες εποχές. Γιατί σ'ε δόκλινρο τ'ο μακρύ διάστημα τ'ης βυζαντινής αυτοκρατορίας — χίλια και πλέον χρόνια — έπικράτησαν οι ίδιες αντίληψεις γιά τ'ην προστασία και τ'η βοήθεια:

«Πτωχών, άπορων, όρφανών, πειντών, α'ιχμαλώτων, δούλων, άρρείων, ταπεινών, ξένων, γυμνών, άστέινων.»

Μερικοί βυζαντινοί αυτοκράτορες έδωσαν σ'τη σφραγίδα τ'ους ρητά και έπιγράμματα, που προτρέπαν σ'ε έλεημοσύνη. 'Όπως «Θεά δανείζει τ'ους πειντάς τ'ο τρέφος» ή «ένθα έλεημοσύνη, ό τολμά προσελθών ο διάβολος» ή «μακάριοι οι έλεημονές, όι αυτοί έλεηθήσονται και διάφορα άλλα, παρμένα από τ'ο Εύαγγέλιο ή από λόγους μεγάλων ιεραρχών και βασιλέων. 'Ο αυτοκράτορας 'Ιωάννης ο Κομνηνός είχε βάλει σ'τη σφραγίδα τ'ου τ'ον έαυτό τ'ου να δίνει έλεημοσύνη σ' ένα φτωχό.

'Η μεγαλύτερη εκδήλωσι τ'ης φιλανθρωπίας γινόταν τ'α Χριστούγεννα. Τ'ο κράτος, τ'ο παλάτι και οι άνωτέροι, άνασκουμ' πώνονταν γιά τ'ο σκοπό αυτό. 'Εκτός από τ'η βοήθεια και τ'α δωρεάν συσσίτια που έδινε τ'ο κράτος και οι αυτοκράτορες, σ'ε κάθε συνοικία τ'ης Κωνσταντινούπολεως, γίνονταν έπιτροπές από τ'ις πλουσιώτερες κυρίες, που γυρίζαν σ'τα σπίτια τ'ων φτωχών και μοίραζαν χριστουγεννιάτικα δώρα. Καί τ'ην ημέρα τ'ης γιορτής, τ'α εύπορα σπίτια ήταν άνοιχτά και έδιναν φαγητό σ'ε κάθε φτωχό έπισκέπτη, που θ'α τ'ο ζήτησε.

Μαζί με τ'ο κοινωνικό περιεχόμενο που έπαιρναν τ'α γενέθλια τ'ου Χριστού σ'το βυζάντιο, κρατούσαν και τ'ο βαθύτατο θρησκευτικό χαρακτήρα τ'ους. 'Από τ'ο άπόγευμα τ'ης παραμονής, οι καμπάνες τ'ων εκκλησιών, και παλαιότερα τ'α ξύλινα σήμαντρα, καλούσαν τ'ους πιστούς σ'όν έσπερινό, τ'ην παννυχίδα, όπως λέγονταν τότε, γιάτ'ι η λειτουργία κρατούσε ως άργά τ'η νύχτα. Καί τ'ην ημέρα τ'ων Χριστούγεννων, πολύ πωλύ, πηγαίναν σ'τις εκκλησίες «καθαροί και λαμπροφοροντές».

Σ'τα πρώτα χρόνια τ'ου βυζαντίου, υπήρχε σ'την α'λή τ'ης εκκλησίας και βούση — συνήθως μαρμαροστολισμένη — όπου οι χριστιανοί έπλεναν τ'α χέρια τ'ους, π'ριν να μ'πούν σ'το ναό. 'Η εκκλησία τ'α Χριστούγεννα ήταν σ'τολισμένη με δάφνες, μυρίνες και κλάδους δέντρων.

Τ'α Χριστούγεννα ήταν γιά τ'ους βυζαντινούς μία γιορτή που ήταν άφιερωμένη όχι σ'τη δασκασί, αλλά σ'τη φιλανθρωπία και τ'ην προσευχή.

Ε. Κ. Σ.

Έπιτροπές από τ'ις πλουσιώτερες κυρίες γυρίζαν σ'τα σπίτια τ'ων φτωχών και μοίραζαν χριστουγεννιάτικα δώρα.

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Μάλλον μελαγχολικό ρεβενιόν τέτ-α-τέτ, δίπλα σ' ένα κλωνάρι ελάτου διακοσμημένο με πολύχρωμα μπιλιμπάκια. Έκείνος τελειώνει το τοιγάρο του, ρουφώντας αινιό-σινά το λικέρ του. Έ-κεινη κутτάζει κάπου-κάπου το καινούργιο ρολογάκι της και πνίγει τους στεναγμούς της.)

ΕΚΕΙΝΗ (έκδίδει ένα χαμόγελο να μισα-νοήσει τα χείλια της): Νάμαστε, λοιπόν, στο τρυφερό μας ιδιωτικό ρεβενιόν...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αυτό σ' στενοχωρεί;

ΕΚΕΙΝΗ (ένω το έκδιδαστικό χαμόγελο δέει δόξα στα χείλια της): Όχι! Θα ήταν μεγάλη η απαίτησή σου να με ευχαρίστη!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είσαι άδικη — για να μην πω άχαριστη!

ΕΚΕΙΝΗ (δαγκώνει τα χείλια της, που άνοητοι έπιμονα να ξαναχαμογελάσουν): Α, ώστε είμαι και άχαριστη, έπειδή δεν πη-δάω από τη χαρά μου, που διπλοκλειδώηκα χριστουγεννιάτικα μες στο σπίτι!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ανάθεμα δεύτερο τοιγάρο με το υπόλοιπο του πρώτου): Διπλοκλειδώηκες δεν είναι ακριβολογία! Οι πόρτες όλες είναι ά-νοιχτές...

ΕΚΕΙΝΗ (με μία άστοραπή θυμού στα μά-τια της): Όχι να πής, ότι μπορούσα να πάω να ρεβενιονάρω χωρίς έσένα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δε βέλο να πω τίποτε άπολύ-τως! Μόνο άρνούμαι, ότι το σπίτι μου εί-ναι φυλακή κι' ένω δαμοφύλακας... Όποιος

Ρεβενιόν ΤΕΤ-Α-ΤΕΤ

θέλει μένει, κι' όποιος θέλει φεύγει...

ΕΚΕΙΝΗ: Διηλάθ, πώς φειδί-φειδί και για καυγά από πάνω!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Χρονιάρα μέρα — ή μάλλον νύχτα!... Όσο φιλιά!

ΕΚΕΙΝΗ: Εμ, τότε τί παίρνεις το ύφος χριστουγεννιάτικα! Δείξε, τουλάχιστον, συν-τριβή, μεταέλιξη!... Μην είσαι κι' άναιδής!

ΕΚΕΙΝΟΣ (κωμικά συντετριμένος): Γο-νι σου χριστουγεννιάτικη μεγαλειότητα και ρο μου και δεν έχω πιά παρά διακόσες δραχ-μές για να περάσω ως του Άγιου Ιωάννου!

ΕΚΕΙΝΗ: Έχει γούστο να μού πής, ότι στο έφαγα έγω το δώρο σου!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έσύ όχι κατ' ευθείαν... Πάν-δωρο των έορτών φαγοπόλησε σε έξοδα των παρχών! Χρέη που πληρωθήκανε — για να ύ-— μερικοί υποναμάδες...

ΕΚΕΙΝΗ: Αυτό είναι υπαινιγμός για το ρολογάκι, που μού χάρισε!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Διηλάθ, έδώ που τα λέμε, το ρολογάκι σου κόστισε όχι και λίγο...

ΕΚΕΙΝΗ (εξαγριωμένη): Δεν πιστεύω να έχης την άπρέπεια να μού πής πόσο κάνει!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν είναι ανάγκη να σου πώ... Μπορείς να μάθης εύκολα την τιμή του στο πρώτο κατάστημα...

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν έγω καμιά ανάγκη να μά-θω τίποτα, γιατί δε με ενδιαφέρει!... Κάθε γυναίκα δέχεται ένα δώρο τις γιορτές από τον άντρα της. Κι', αυτό, για να μην το δε-χτεί από τον έραστή της!

ΕΚΕΙΝΟΣ (σοβαρά): Τώρα είσαι καθαρά χυδαία, και χωρίς ελαφυντικά!

ΕΚΕΙΝΗ: Μά... με αναγκάζεις...

ΕΚΕΙΝΟΣ (συγκρατεί με κόπο την αγανά-κτησή του την τραβάει άπ'αλά και την κα-θίζει στο χέρι της πολυθρόνα, που κάθεται στο γεννιάτικη άναγκησής σου... Είπαμε: Με τα λεφτά που πήρα — μισθό και δώρο — πληρώσαμε χρέη αγοράσαμε δώρα για με-ρικούς στενούς συγγενείς και άγαπητούς φί-λους, που θα μάς τα άνταποδώσουν, ψυχι-στικό τραπέζι μας — γαλοπούλα, τσουρέκι, στικές άπιδες — γιατί χρειάζονται και με-ρίερας, να δώσουν το χρώμα της λίσου το δέντρο μας... — και, τελικά, μεί-νουμε με διακόσες δραχμές για να περάσουμε Πρωτοχρονιά! Φώτα και Άγιου Ιωάννου! Και ήρθε ή «υπερφίαλη» απαίτησή σου: Να

πάμε να ρεβενιονάρουμε κάπου! Για μία στιγμή σκέφτηκα, βέβαια, να διαθέσω το σασκάκι μου για την πληρωμή των δύο τάμπλ ντ' άτ στην πιο άσημη ταβέρνα... Υ-

ΔΙΑΦΟΡΑ ΓΝΩΜΙΚΑ

* Έχουμε την ατυχήτη ότι το πα-ρελθόν είναι κάτι πολύ άπάνω και έ-ται άφινουμε κάθε μέρα να πείθω ένα κομμάτι του έαυτού μας χωρίς να κά-νουμε τον κόπο να το σηκώνουμε.

Ε. ΕΣΤΩΝΙΕ

* Το έντοκο της γυναίκας ίσοδου-ναμεί με την διορατικότητα των μεγά-λων άνδρων. Οι γυναίκες έχουν προ-αίσθησις που δικαιώνονται πάντα κα-τά τρόπο άξιοθαύμαστο. Έτσι το αϊ-τά σθημα που τις συνδέει με τον άντρα που αγαπούν, τις κάνει να βλέπουν κά-θε τι που τον άφορα. Δοκονιούνται όλο-κληρες από τις μεγάλες ψυχικές συγ-κινήσεις.

ΜΠΑΖΑΚ

στερα όμως προτίμησα να κρατήσω το σακ-κάκι μου και να περάσω αίσθηματικό κι' ά-νεξόδο ρεβενιόν τέτ-α-τέτ μαζί σου...

ΕΚΕΙΝΗ (με μία γκριμάτσα, ένω κутτά-ζει για μία φορά άκόμη το κομψότατο ρο-λογάκι της, που το καμαρώνει υποσυνείδη-τα): Με υποχρέωσες!... Όσο βλέπω την ώρα και σκέπτομαι, ότι αυτή τη στιγμή όλοι οι κανονικοί άνθρωποι ξεβουλώνουνε μπουκάλες, φοράνε άστειά χάρτινα καπελλάκια και φυ-σάνε πολύ-ώμες σφυρίχτρες, μούρχειται να σκάσω!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τι λές εκεί! Χάνουμε την έ-ξαιρετική ευκαιρία να πληρώσουμε διακόσες δραχμές καθένας μας ένα χάρτινο καπελλάκι, μία σφυρίχτρα, ένα πετιό από γαλοπούλα και την κλωστοποπινιάδα ενός ρόκ εντ ρόλ του κ. Έλδιν Πρίσλεϋ ή του κ. Μπίλ Χάλεϋ και μίας Καλύψα του κ. Χάρου Μπελαφόντε!...

ΕΚΕΙΝΗ: Έτσι είναι το ρεβενιόν! Πώς να το αλλάξουμε!... Πώς να το κάνουμε συν-εδρίαση της όλομελείας της Άκαδημίας!...

Δε γίνεται!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γίνεται να περάσουμε ρεβε-γιόν ιδιωτικό και άνέξοδο στο άραιο, το κα-λοεστιαμένο σπιτάκι μας, δίπλα στο χαρού-μενο χριστουγεννιάτικο δέντρο μας, μ' όλους τους κυρίους κυρίους Πρίσλεϋ, Χάλεϋ και Μπελαφόντε σ' ένα άπλο γύρισμα του κουμ-πιού του ραδιοφώνου μας!... (Γυρίζει το κουμπί του ραδιοφώνου και το δωματίο πλημ-μυρίζει ρόκ!). Όρίστε... Και το γλέντι μας κανονικό, και το σασκάκι μου γλυτωμένο!...

ΕΚΕΙΝΗ (σοβαρά, κλονισμένη, ένω ξανα-κутτάζει το ρολογάκι της, όχι τόσο για να δη την ώρα, όσο για να δη τό... ρολογάκι!): Είναι όμως μερικές μέρες που δε μπορεί να τις περνάει κανείς στο σπίτι!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (την άγκαλιάζει): Αύτα ίσχύ-ουν για όσους δεν αγαπιούνται!... Όποιοι έ-μεις αγαπιόμαστε, άναπληρώνουν το πιδ χα-ρούμενο κι' έορταστικό περιβάλλον με την τρυφερή παρουσία τους: Έσύ σβύνεις όλες τις ντάμες της Ύδρογειού με μία μονοκον-τυλιά! Έγώ ξεσουδερώνω όλους τους κα-βαλλίερους του πλανήτη και μένω μόνος μπροστά σου! Και το συμπαθητικό ραδιο-φώνάκι μας των πέντε λυχνιών άναπληρώνει όλους τους Ξαβιέ Κουγκάτ, Χάρου Τζάινις και Άντρέ Κουτελάνες, που γεννήθηκαν, γε-νιούνται ή θα γεννηθούν!... (Τη σπώνει και την παρσούρει σ' ένα θεότρελλο ρόκ, με κλωτσιές, γροθιές, κουτουλιές και καρπα-ζές).

ΕΚΕΙΝΗ (γοητευμένη): Μ' έπεισες, όχι γιατί είσαι πειστικός, αλλά... γιατί σ' ά-γαπάω...

ΕΚΕΙΝΟΣ (άφου την ταλαιπωρήσει ως το τέλος του κομματιού που στέλνει το ραδιό-φωνο, την τραβάει λαχνασμένη στην ίδια πολυθρόνα, που καθόντουσαν πριν, άπάνω στα γόνατά του): Ύστερα πρέπει να μάθης να Ικανοποιήσαι με ό,τι έχεις... Ο πιο σί-γουρος τρόπος για να εξασφαλίσει ένας άν-θρωπος τη δυστυχία του, είναι να μην άρκή-ται σε ό,τι έχει και να θέλει πιδ πολλά... Μήπως νομίζεις, ότι, αν είχαμε βγή άπόψε, θα έμενες Ικανοποιημένη; Όα έξοδαμε τα μαλλοκέφαλά μας — ή μάλλον πιδ πολ-λά, γιατί, όπως βλέπεις, είμαι φαλακρός! Και ίσως έσύ όνειρεύσασιν ρεβενιόν στο Μόν-τε Κάρλο στο Παρίσι, ή στη Νέα Ύόρκη! Έτσι συμβαίνει πάντοτε: Όνειρεύσαστε να κάνουμε λεφτά, και, μόλις γίνουμε Όνά-σπες, ποθούμε να γίνουμε Νιάρχοι, όταν ά-γοράσουμε όλα τα οικόπεδα της Γς, κα-βαλλόμε ένα Σπούνικ και πάμε να συνεχί-σουμε τις άγοραπωλήσεις στη Σεληνη, στον Άρη, ή στην Άφροδίτη! Και, με τη διαρκή κι' άσταμάτητη άπληστία μας, κερδίζουμε την άνησυχία δίπλα για το πιδ πάνω, που δε μάς άφίνει ποτέ να χαρούμε το πιδ κάτω — αυτό που έχουμε!... Θεραπεύσου, τουλάχιστον άδυναμία, που ταυτίζεται με το πιδ όδυνη-ρό πάθος... (Πιδ σιγά, πιδ τρυφερά). Νά, πιδς αυτό το λικεράκι, γέμισε τα ματόκια σου με τα φανταχτερά γούματα που σκορ-φαλώσαν έορταστικά πάνω στο δέντρο μας, άκου τη μουσική, πουχί άπαλνυει τώρα στο ραδιόφωνο — ή βαροσόντια του Πολσλεϋ έ-ξώστηκε από τη βελούδενια δοξοριά του Με-νουχίν... — κούτα άλλη μία φορά το ρο-λογάκι σου, που στο χάρισα για να σε βε-βαιώνω έξήντα φορές το λεπτό, ότι σε λα-τρεύω, και εύχόσου μου «Καλά Χριστού-γεννα!»...

ΕΚΕΙΝΗ (χάνεται στο μπροστά πιδ βαθεία στην άγκαλιά του): Καλά Χριστούγεννα!...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Χριστός γεννιέται

Της Γεννήσεως καμπάνες πάλι φέτος θα χτυπήσουν τις χαρούμενες τους νότες μέσ' στην πλάσι να σκοο- (πίσουν).

Κι' άσφαλώς αυτές τις ώρες κάθε τάξι θα κιντάξη να ξεχάση όλες τις μπόρες τους καύμους της να πετάξη και χαρούμενη όσο παίρνει θα φροντίση να φανή, μιά κι' άγάλλεται το σύμπαν και γελούν κι' οι ούρανοι!

Α ναλόγως με τα μέσα και τον τρόπο το δικό τους θα γιορτάσουν όλες κι' όλοι το Χριστούγεννα ξανά κι' άλλοι θα ρεβενιονάρουν μέσα στο άρχοντικό τους κι' οι πιδ «σόνιπ» θα τ' απολαύσουν με ταξίδια μακρινά... Μέσ' στα πλούσια τα κέντρα θα γλεντήσουν ώριμοί, άλλοι μέσ' στην κάμαρά τους την φτωχο - επιπλωμένη και για τη λιτότητά της δε θα νοιάζονται σταλιά, άφου κι' ο Χριστός γεννιέται σε μιά... έσημη σπηλιά!

Ο λοι, άναμφισβήτητως, Κροίσοι, πένητες κι' άστοί, στην παράδοσι θα μείνουν και στο έθιμο πιστοί και κανείς δε θ' άμείληση το δέντρονι να στολίση, είτε να ρεβενιονάρη, ή να έλατουλονάρη!

Την παχειά την γαλοπούλα γεμιστή θα κάνουν άλλοι κι' όσοι δε βαστούν για τέτοια πολυτέλεια μεγάλη, μιά κοτσούλα τους θα σπεύσουν να μαθήσουν σιτευτή και γιορτή «ζωή και κόττα» θα περάσουν κι' αυτοί!

Της Γεννήσεως καμπάνες θα σημάνουν ξανά κι' οι φτωχότεροι άκόμη θα ντυθούν στα γιοστινά, στα καινούργια καστονιάκια, ή γερά μέχρι στιγμής, που τα πήρανε με δόσεις κι' εύκολιες πληρωμές! Άλλά κι' οι φτωχοκοπέλλες θα φροντίσουν πώς και τι άπ' τον έμπορα να πάρουν μιά φουστίτσα κλαρωτή, ή και μόνες τους να ράψουν ένα τέλειο φουστάνι, που κατά το τραγουδάκι, «σάν... ποιγκήπισες τις κάνει»!

Κατσουφιά και βαρουκίδια τέτοια μέρα δε χωρά κι' άσφαλώς θα σπεύση ο κόσμος να το οίση στη (χαρά, το γλεντάκι του να στήση, να τσουγκρήσει ποτηράκια και να δώσουν και να πάρουν υποναμάδες και δωράκια... Το δωράκι του, προ πάντων, διόλου δε θ' άργοποίηση στους γνωστούς και τους δικούς του εύχαρίστως να δω- (ρίση, ρισή).

γιατί και το άπλο το δώρο πιάνει τόπο τέτοιαν ώρα κι' είναι αυτός που το προσφέρει νέος μάγος με τα δώρα!

Ο τωχο-οικογενειάρχης κι' αν συμβαίνει ναάνα άκόμη, κι' αν του άσπρισαν οι έννοιες και τα βάσανα την (κουμ, με χαμόγελο στα χείλη μέσ' στο σπίτι του θα υπή και θα αη της Εύτυχίας δε βρήκε το κουμπί!

Θ' αγοράση στα παιδιά του σουλακία, παιχνιδάκια, υποναμάδες στην κνιά του κι' άρκετά υποναμάδια στη γιορνιέρα πεθερά του κι' ή ζωή του για λιγάκι θα κλήση άνειρωδής, δίχως ναάνα ή «μαμά» του σάν 'Ηρώδης... θηριώδης!

Το «Χριστός γεννιέται» πάλι μέσ' στην πλάσι θ' άκουστή κι' οι ποιμένες που θηλυούνται με το «άξιον έοτί», τη μεγάλη τους την πίστι χαμοσύνως θα κηρύξουν και στο κέφι, — όπως πάντα — και στο γλέντι θα το (οίξουν, τάνια).

Στου χωριού τους την πλατεία κι' από κάτω άπ' τα πλα- (τάνα, θ' άνετίσουν φουστανέλλες, θα βροντήσουν γιορντάνια, οι πλαγιές θ' άντελάσουν και τα γύρω καρούλια από γκάνιες και φλογέρες, καραμυζές και νταούλια κι' όττω πως θα βεβαιώσουν το χωριό τους και την πόλι, ο Χριστός ότι γεννιέται κι' ότι... «χαίρει ή φύσις όλη»!

Είσογράφουσι
Μα. Ιαββίνα
Ευνοχουστ!

ΤΟ ΞΕΩΤΙΚΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΤΗΣ ΜΑΔΑΓΑΣΚΑΡΗΣ

45

φεύγω... Μήν ξεχάσεις να περάσεις από το εργοστάσιο τώρα αμέσως... Τηλεφώνησαν από πολλή ώρα...
—Ναι, μαμά, το θυμάμαι... της απάντησε ο νέος.
Κι' έπειτα, γυρίζοντας στη Μάινα και στον Άντρε, τους είπε:
—Εγώ θα λείψω για λίγη ώρα. Θρόνισέ με, Άντρε, να κρατήσω καλή συντροφιά στο σπίτι. Γιατί δεν είναι κανείς άλλος άδεια...
Κι' έφυγε.
Το σπίτι ήταν άδειο, τα μάτια της κοπέλλας τον κύτταζαν ερωτικά, το στόμα της διόσσε γιά φίλια.
Ο Άντρε σηκώθηκε και γονάτισε μπροστά της.
—Άντρε, Άντρε! του φώναζε με συγκίνηση.
Το στήθος της ανεβοκατέβαινε λαχανιασμένο.
—Μάινα αγαπημένη μου! της είπε εκείνος με πάθος.
Τα χέρια του σε λίγο έγιναν πιά το λυγρό κι' έλασε την αυτοκυριαρχία του. Δέσφαινε ότι βρισκόταν στο σπίτι του φίλου του, ότι ο φρανσουά του την είχε εμπιστευθεί. Την έφαινε στην αγκαλιά του σαν τρελλός και την κατέκλυε.
Όταν σε μια ώρα γύρισε ο φρανσουά από τη δουλειά του, η Μάινα σηκώθηκε κι' έφυγε από το σαλόνι. Ήθελε να εξαφανιστεί από τα μάτια όλων, γιά να νιώσει την ευτυχία της και καί τη ντροπή της.

ΓΙΑ Ν' ΑΠΟΚΤΗΣΟΥΝ ΠΑΙΔΙ!

Οι νεαρές γυναίκες της φυλής των Φάλι, που δε μπορούν ν' αποκτήσουν παιδιά, δίνουν στις πλάτες τους μια κούκλα από πηλό, η οποία πιστεύουν, πως θα υπερωικήση την αδυναμία τους και θα τις κάνει γρήγορα να τεκνοποιήσουν. Η φυλή Φάλι ζει στις νότιες προάστεις των όρεων Μαντάρα του βορείου Καμερούν, στην Αφρική.

κάνουν καμιά διάγνωση... Καυμένη Ζοζέτα! Είναι τόσο καλή και τόσο μικρή γιά το μεγάλο ταξίδι!...

Η φωνή του έσβυσε σ' ένα λυγμό. Η Μάινα έμεινε σαν κεραυνόπληκτη. Μα κι' αυτή υπέφερε τώρα χωρίς να ξέρει γιά ποιά λόγο.

Δεν έπρεπε να χαρή με την είδηση αυτή; Δεν παρακαλούσε μέρα και νύχτα τις σκοτεινές δυνάμεις να καρφώσουν στο κρεβάτι του πόνου τη Ζοζέτα; Έκεινη ήξερε ότι δε μπορούσαν να καταλάβουν όλοι οι γιατροί... Τα δάκρυα του εξαδέρφου της της θάλωναν το νου. Με μια αυθόρμητη κίνηση ακούμπησε το χέρι της αδελφικά στον ώμο του φρανσουά. Πρώτη φορά είδε το πρωτόγονο αυτό κορίτσι έναν άντρα να κλαίει. Αλλά γιάτί τη λυπόταν τόσο τη μικρή του φίλη; Αν ο Άντρε έκλαιγε έτσι, δεν θα την ένοιωζε.

(Να πονέει όπως πονώ εγώ τώρα!) είξε πη στην κατάρα της. Αλλά ο ξάδελφός της γιάτί να πονέει; Η Μάινα όμως κατάλαβε γιάτί λυπόταν. Γιάτί η Ζοζέτα ήταν χριστιανή! Μήπως όμως κι' εκείνη δεν ήταν χριστιανή; Ο πατέρας της, πριν ξεψυχήσει της είχε πη να παρακαλή το θεό, γιάτί είναι ο μόνος που θα μπορούσε να την βοηθήσει στο δύσκολο όδρομ της όρφανείας. Ο Χριστός δεν είχε να συγκορώσει τους έχθρους μας; Γιάτί έτσι σκληρά θέλησε εκείνη το χαμό της Ζοζέτας; Τι κακό της έκανε το δύστυχο κορίτσι; Ήρθε σαν το μπουμπουκί, πιστή στον ερωτά της, με τριαντάφυλλα στα μάγουλα κι' εκείνη της τα μάρνασε με τις καυρούς της... Πόσο μισούσε τώρα τον εαυτό της. Τα μνήγνια της κτυπούσαν. Άσφατώς θάταν κι' αυτή άρρωστη, θαχε πυρετός, να πέσει στο κρεβάτι να κρυφτεί κάτω από τις κουβέρτες, να μη βλέπει, να μην ακούει τίποτα ώσπου να πεθάνει.

Όταν έφυγε η Ζοζέτα από το σπίτι ήταν τόσο ευτυχισμένη, που δεν είδε δυο μάτια φουρτούνιασμένα να την κυττάζουν με θάνασιμο μίος.

Όλα τα άγρια, τα πρωτόγονα ένστικτά της, ζαναζωνάτεψαν στη καρδιά της άδικημένης κοπέλλας. Με χέρια πουτρεμμένα κρατούσε το μενταγιόν της Νουνούς, όταν γύρισε στο δωμάτιό της κι' έλεγε: Λουλουδί του μακρινού νησιού μου... θέλω έκδικησι... Κάνε τον Άντρε να υποξανάη κοπέλλα με θανατικό! Κάνε να μη τον πονάει! Καρφώσε την στο κρεβάτι ψυχής μου, που προδόθηκε τόσο άδικα!... Οίλησε το λουλουδί και τόβαλε πάλι στη θήκη του.

Την ώρα κείνη ξέσπασε μιά φοδερή καταιγίδα.

Είχαν περάσει λίγες ημέρες. Η Μάινα δε μπορούσε να βρή πούθενά ησυχία. Ο Άντρε δεν ξαναφάνηκε στο σπίτι του φίλου του. Ένα απόγευμα μπήκε στο σαλόνι ο φρανσουά στενοχωρημένος. Η Μάινα τον κύτταζε ξαφνιασμένη.

—Τι έχεις φρανσουά; τον ρώτησε, Είσαι άρρωστος;

—Εγώ όχι, είπε ο νέος, αλλά η Ζοζέτα είναι βαρεια άρρωστη.

—Ενα ρίγος πέρασε από το κορμί της και η κατάρα της;

—Μα τι έχει;

—Όστε οι γιατροί ξέρουν. Έχει σαράντα βαθμούς πυρετό και δε μπορούν να

τόκανεσ αυτό; Πες μου, τι έχεις, τι σου λείπει. Δεν είμαι άδελφός σου; Δεν σ' αγαπάμε όλοι εδώ μέσα;

—Τι άσχημα που κάνετε να με σώσετε! είπε η κοπέλλα με σκοτεινό πρόσωπο. Το σωστό ήταν να πεθάνω εγώ γιά να σωσι η Ζοζέτα.

—Εξακολουθείς να παραμιλάς! Τι σκέσι έχεις εσύ με τον Άντρε, με τον ερωτά του και με την μνηστή του; Είπε αδιάφορα τάχα ο φρανσουά.

Τότε, μέσα στο μισοσκόταδο, η Μάινα ξεψυχοποιήθηκε στο μεγάλο της αδελφό, όπως τον έλεγαν, το μάρτυρά της.

—Νομίζα, είπε, ότι σκοτώνοντας τη νέα που αγαπούσε ο Άντρε, θα τον έφερνα πάλι κοντά μου. Μετάνιωσα, όμως μ' έλειψε την καρδιά και αποφάσισα να πεθάνω γιά να ζήσουν ευτυχισμένοι αυτοί... Πήρα ένα δηλητήριο, που είχα φέρει μαζί μου. Αλλά το κακό έχει γίνει... Τι με κυττάς με τόση συμπόνοια; Γιάτί δε μου δίνεις τη χαριστική βολή; Γιάτί δε μου λες ότι πέθανε η Ζοζέτα; Γιάτί τα μάτια σου δεν τρέχουν δάκρυα, αλλά μου χαμογελάς, γιά να μου δώσεις θάρρος;

Η παραχή της δεν είχε όρια.

—Ήσυχασε, ξαδελφούλα μου, μην έχης εφιάλτες της είπε ο νέος. Η Ζοζέτα σώθηκε. Η πενικιλίνη πολέμησε και νίκησε τα φονερά σου ζόρκια!

—Σώθηκε η Ζοζέτα κι' εγώ ζω ακόμα; φώναξε η Μάινα. Αυτό είναι αδύνατον! Πώς θα παρασταθώ στη χαρά τους;

—Σε ποιά χαρά τους, άλλωστε; Πήρες Δέν το κατάλαβες ακόμα ότι ο Άντρε σε λατρεύει; Λοιπόν, θα σου κάνω κι' εγώ μια εξομολόγησι. Ο φίλος μου, που είπα ότι την αγαπάς, ο Άντρε, σε αγαπάει όλη την αλήθεια. Ο Άντρε σ' αγαπάει από την πρώτη ημέρα, που σε είδε, μα ήταν δεμένος με μιά άλλη και προσάθησε να σε ξεχάσει. Άδικα όμως! Πήρες στην καρδιά του όλη τη θεία και δεν έμεινε πιά τίποτα γιά τη Ζοζέτα. Μόλις γύρισε στο Παρίσι, από το ψυχρό ύψος του κατάλαβε ότι όλα είχαν τελειώσει μεταξύ τους. Παρ' όλα αυτά, του ζήτησε, μιά εξήγησι και αυτός, ελίκρινος, της εξομολογήθηκε την άγνη που είχε γιά σένα. Κι' η Ζοζέτα δεν έκλαψε, δεν έδειξε μεγάλη στενοχώρια...

—Τι ευτυχισμένη που είμαι! Μα, θεέ μου, πάλι είμαι κακιά. Η Ζοζέτα θα υποφέρει. Τι θα γίνει τώρα;...

—Η Ζοζέτα είδε τόσο κοντά το θάνατο, ώστε μπορεί να εκτίμησε την όμορφη της ζωής. Είμαστε καλοί φίλοι, κάθε μέρα πάω και την βλέπω. Δεν τόνωισες ακόμα πόσο την αγαπώ;

—Δεν άξιζω τόσο ευτυχία! είπε η Μάινα κι' έγερσε εξαντλημένη από μαζιλάρια της.

—Τώρα φεύγω, γιά να ήσυχάσεις λιγάκι.

—Φρανσουά, είπε η Μάινα κοκκινίζοντας, πότε θα δω τον Άντρε;

—Ελα, ελα, μη βιάζεσαι!... Όταν πουν οι γιατροί ότι αντέχεις στις συγκινήσεις!

—Ήταν έντεκαμίση η ώρα την άλλη μέρα, όταν χτύπησε το κουδούνι της πόρτας. Όλοι κάθονταν στο σαλόνι κι' ο φρανσουά σηκώθηκε να προυπαντήσει το φίλο του.

—Η Μάινα νόμισε γιά μιά στιγμή, ότι όλο το αίμα έφυγε από πάνω της. Την ίδια στιγμή, η ώρα σιλουέτα του αγαπημένου της φάνηκε στην πόρτα. Χαίρεταις τυπικά τους άλλους και το βλέμμα του καίεισε τ' όμορφο ψυχρό πρόσωπο της Μάινας. Οι όρεβάλλη ακούστηκαν κι' έβγαλαν από το σαλόνι. Το ίδιο έκανε κι' ο φρανσουά με μιά πρόχειρη δικαιολογία, γιά να τους αφήσει μόνους.

—Μάινα, άγάπη μου, της είπε τότε ο Άντρε, πόσες φορές πρέπει να με συγκωχόσεις!...

Τούκλεισε το στόμα με τα δάχτυλά της. —Πες μου τον ρώτησε. Είναι η άγάπη σου τόσο βαθειά, τόσο αληθινή σαν τη δική μου;

—Την ανγκάλιασε πασάφορα και την έσφιξε πάνω στην καρδιά του. Τ' αντρικά του τα χέρια, κορτούσαν ένα σωματάκι ευθροαστο, παιδιάτικο. Αλλάς, ο δυνατός άνδρας θα την προστάτευε πάντα. Ένοιωσε τη δύναμη του και χάρηκε γι' αυτό.

Μέσα από την ψυχή του έφαινε τώρα κάθε τύφι. Άναψανε αληθινά και κοντά στη Μάινα έβουσε μέσα του κάθε άλλη άγάπη.

—Πες μου, Μάινα, αγαπημένη μου, θα ήθελες να πάμε στ' όμορφο νησί σου;

—Τα μάτια της δακρύσαν. Αυτό πιά θα ήταν η αποθέωσι της άγάπης τους.

—Πως να σ' ευχαριστήσω! του φώναξε. Θα κάνωμε εκεί τη ταξίδι του νύμφου μας;

—Ζήτησα μετάθεσι στη Μπαθνασκάρη. Σε λίγο καλώ θα την έχω. Θα παντρευτούμε και θα φύγωμε αμέσως! της εξέγνησε ο Άντρε.

Μη ανησυχώ ευτυχία πλημυρίσει την καρδιά της κοπέλλας. Κι' ενώ τα χείλη της έτορζαν, δυο μαύρα διαμάντια βυθίστηκαν στη γαλήνη του ματί και τον κυττάσαν με λατρεία, έκστασι!

ΛΟΥΙΣ ΜΠΟΜΟΝ

222 ΗΟΥ ΕΜΕΙΝΑΝ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Σόρ ο 1ος, ο σκυλοβασίλειας

ΠΑΡΧΟΥΝ στην Ιστορία πολλά γεγονότα που φαίνονται άπιστευτα, γιάτί μοιάζουν με παραμύθια. Κι' ωστόσο δε μπορούν να γίνουν πιά αληθινά. Στις άρχες του έννάτου αιώνα, η Νορβηγία ήταν διαιρεμένη σε πολλά μικρά βασίλεια, που αντιμάχονταν άγρια μεταξύ τους ποιά θα έπικρατήσει.

Σ' ένα από τα βασίλεια αυτά, στη σημερινή περιοχή του Πρώτζεν, βασίλευε ένας παράξενος και φημισμένος γιά την παλληκαριά του ηγεμόνας: ο Ούσταίν. Όπως ήταν ισχυρός και φιλοπόλεμος κατάρθωσε γρήγορα να υποτάξει όλες τις γειτονικές ηγεμονίες και ν' ανακηρυχτεί βασιλέας με τ' όνομα Χάκων ο 1ος. Τότε ακριβώς παντρεύτηκε την πεντάμορφη πριγκίπισσα Χρηστίνα, από το γερμανικό βασιλικό όικο των Βαλενστάιν.

Την ημέρα των γάμων τους, η ώραία κι' ευγενική νέα είπε στο μέλλοντα σύζυγό της:

—Μέσα στα τόσα δώρα που έλαβες, έπίτρεψέ μου να σου προσφέρω κι' εγώ ένα. Δεν είναι ούτε χρυσάφι, ούτε πολύτιμο λίθοι. Είναι ένας σκύλος που μου τον χάρισε κάποτε ένας γέρος και γενναίος πολεμιστής του πατέρα μου. Είναι τόσο έξυπνος και τόσο πιστός ζώο, ώστε μπορείς να του εμπιστευτείς και τη ζωή σου ακόμη. Θα μείνη άεργονο και διψασμένο, γιά να σε προφυλάξη από κάθε κίνδυνο...

Ο βασιλεύς Χάκων χαμογέλασε καλόκαρδα.

—Πώς τον λένε το σκύλο, που θέλεις να μου προσφέρεις ως γαμήλιο δώρο; τον ρώτησε.

—Έρλιχ, απάντησε εκείνη. Στην παλιά γερμανική διάλεχτο, τ' όνομα αυτό σημαίνει «θαυμασίος».

—Τότε θα τον ονομάσουμε Έρλιχ Σόρ. Δηλαδή Θαυμάσιος κι' Υπερήφανος...

—Ετσι κι' έγινε. Κάποτε ωστόσο ο Χάκων, πληροφορήθηκε πως οι κάτοικοι της κοιλάδας Νάμσεν Φέφ, που ήταν στην υποτέλεια του, είχαν επαναστατήσει. Με άρχηγό ένα τολμηρό πολεμιστή, τον Γιάλμπορ — που οι ιστορικοί τον ονομάζουν «Ροπαλοφόρος», έπειδη τα όπλα του ήταν μονάχα ένα τεράστιο ρόπαλο — βάδισαν έναντιον της πρωτεύουσας, με απόφασι να νικήσουν και να διώξουν τον κατακτητή τους. Μα ο Χάκων δεν ήταν άνθρωπος, που τά σαστίσει εύκολα. Μάζεψε αμέσως το στρατό του, αντιμετώπισε τους επαναστάτες και τους εξόντωσε. Ο Γιάλμπορ βλέποντας να χάνη το παιχνίδι, φώναξε από μακριά στο βασίλειο, αν ήθελε να μονομαχήσουν, αυτός με το ρόπαλό του κι' ο άλλος με το είφος του.

—Δέχουαι, άποκριθήκε ο Χάκων. Είναι έτοιμος να χτυπηθώ μαζί σου.

Μ' όλο που η μονομαχία ήταν άνιση, ο Νορβηγός βασιλέας νίκησε, έπειτα από πολλές ώρες τον Γιάλμπορ. Γιά ν' αποφυγή όμως στο μέλλον κάθε καινούργια εξέγερσι, που θα τολμούσαν να έπιχειρήσουν, τ' άλλα γύρω κρατίδια ο Χάκων αποφάσισε να έπιβάλει παραδειγματική, όσο κι' έξευτελιστική τιμωρία στους νικημένους. Έτσι ένα άνοιξιό-τιχο πρωί, πριν χρυσίσι ο ήλιος τις στέγες των σπιτιών του Πρώτζεν, αντήχησαν οι σάλπιγγες των κρουκών.

Σε λίγο, ευγενείς, άστοι, ένοχτικοί, λαού και παιδιά ξεχύθηκαν στους στενούς λιθόστρωτους δρόμους.

Οι σάλπιγγες — με τις δικαλωτές σημαϊούλες, όπου βρισκόταν κεντημένο το όικόσημο του Χάκωνος του 1ου — σάπασαν, αφού ξεσήκωσαν τον πληθυσμό στο πόδι.

Οι δυο κήρυκες χάρισαν τότε: 'Ο ένας πήγε στη μιά άκρη της πλατείας κι' ο άλλος στην άλλη. Άνέθηκαν σε λίθινα έδωλια, ξεδιπλώσαν ό καθένας από μιά περγαμινή, σφραγισμένη με τη βασιλική βούλα και διάβασαν με διαπεραστική φωνή, στο συγκεντρωμένο πλήθος, την περίεργη αυτή προκήρυξι:

—Πολίτες του Νάμσεν Φέφ, κι' έχθοι της είρηνης! Ξεχνώντας τα καλά που σας έκανα και τη δίκαιη κυβέρνησι μου, ξεσηκώθη-λοι ύπολοι. Δεν είστε λοιπόν άξιοι να κυβερνηθήτε από μένα, ούτε και να διτε κυβένησι από κανένα λογικό άνθρωπο. Γιά τη είναι άξιος να σας κυβερνήσει. Σας προσκαλώ λοιπόν ως αύριο το πρωί, να μου δηλώσετε καθαρά ποιόν από τους δυο προτιμάτε γιά βασιλέα σας: Ένα σκλάβο ή ένα σκύλο;

Οι υπέρηφανοι κάτοικοι της κοιλάδας του Νάμσεν Φέφ ένοιωσαν αμέσως πως η προσβολή που τους γινόταν ήταν τρομερή. Δοκίμασαν άφάνταστα ταπεινώσι και σκέφτηκαν πώς, αν είχαν άκομη τα όπλα τους, θα προτιμούσαν να ξεναπολεμήσουν και να σκοτωθούν, παρά να δεχτούν την άτιμωτική έκεινη πρόστασι του Χάκωνος. Άφου όμως δεν είχαν, προτίμησαν, μπρος στο δούλο, γιά βασιλέα τους ένα... σκύλο.

—Όρασι, είπε τότε ο Χάκων μόλις άκουσε την απόφασί τους. Άπ' αυτή τη στιγμή παραδίδω την έξουσία μου σ' αυτών που σας ταϊριάζει!...

Και τους παρουσίασε τον Έρλιχ, που ήταν ένας κοκκινότοιχος σκύλος. Οι γιορτές γιά την αναγέ-ευσί του — ως έπίσημο Βασίλειο του λαού της κοιλάδας του Νάμσεν Φέφ με την όνομασία Σόρ ο 1ος — κράτησαν τοια όλόκληρη μερόνυχτα.

Ένα παλιό νορβηγικό χειρόγραφο — που υπάρχει σήμερα στη βιβλιοθήκη της Μόσχας — έξιστορεί με κάθε λεπτομέρεια την τετράχρονη βασιλεία του ιστορικού αυτού σκύλου. 'Ανάμεσα σ' άλλα αναφέρει ότι ο Σόρ, προήδρευε σε όλα άνεξαιρέτως τα ύπομουργικά συμβούλια. Καθισμένος στο θρόνο του, άκουγε ύπομουργικά τις συζητήσεις των συμβούλων του. Φυσικά, κάποιος έπώπτεπε κι' απαντούσε γιά λογαριασμό του... σκυλοβασίλειας. 'Ο Σόρ έμαθε να... σφραγίζει τα έγγραφα του κράτους με το μπροστινό δεξί του πόδι. 'Ως τον 17ον αιώνα σωζόταν μιά περγαμινή που ύπώχε πάνω της μιά μεγάλη βούλα από το πέλμα του έστεμμένου τετραπόδου.

Ο βασιλιάς αυτός ήταν άγαθός, θαρραλέος και... δίκαιος. Μα αυτά ακριβώς τα προτερήματά του έγιναν αίτια του τραγικού του θανάτου. Και να πως πέθανε:

Ένα πρωί, ο «ύπασπιστής» του κι' η άλλη ακολουθία του, τον έβγαλαν περίπατο στο δάσος του Μπέρν, όπου έδοσκε ένα κοπάδι πρόβατα. Κάποια στιγμή όμως τα ζώα, έδειξαν μιά περίεργη ανησυχία. 'Αέσως σχεδόν τρεί πελώριοι λύκοι, ώμωσαν καταπάνω τους.

Τα πρόβατα άρχισαν να τρέχουν ξετρελλαμέ-

«Ο Σόρ άκουγε ύπομουργικά τους συμβούλους του... να έδω κι' εκεί. Και τότε ο Σόρ ώμωσε πάνω στους έπιδουρμεις και προσπάησε να σώση τα πρόβατα.

Τού κάκου οι αώλικοι προσπαήσαν να βοηθήσουν το σκυλο-βασίλειά τους. 'Ο Σόρ, μ' όλο το θάρρος και την αυτοδυσία που έδειξε, αναγκάστηκε στο τέλος να ύποκυνη Καταπληγώμενος, παρέδωσε τη στερνή πνοή του εκτελώντας ένα ανθρωπινο σχεδόν καθήκον. Κι' η κηδεία του έγινε αληθινά βασιλική. Τον έθαψαν μεγαλοπρεπώς και κ' άτπασαν πέθος ένα όλόκληρο μνημείο. Στο τέλος του ανήγειραν ένα μαουάρινο μνημείο, το μνημείο αυτό που ύπάχει σήμερα σ' ένα βουναλάκι, σμιά στην πόλι Πρώτζεν και που οι κάτοικοι του τον ονομάζουν «Λόφο του πόνου». Στη βάσι του μνημείου αυτό είναι χαραγμένη η έξης έπιγραφή: «Σόρ ο 1ος, Βασίλεισε τέσσερα χρόνια στη χώρα τουτη. Υπήρξε ο θαυμασιώτερος σκύλος κι' ο καλύτερος βασιλέας της. Όταν πέθανε, τον έκλανε πικρά όλος ο λαός του...»

Μετά τον ήραιο θάνατο του Σόρ ο Χάκων έκρινε πως οι κάτοικοι της κοιλάδας του Νάμσεν Φέφ, ήταν πιά ίκανοί να κυβερνηθούν από άνθρωπο. Τους άωσε τότε γιά Βασίλέα τους το γιό του — από την πρώτη του γυναίκα — τον ώρασι Ούλρικθ που κυδέρνησε με άγάπη το λαό του.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΡΙΑΝΟΣ

Η καινούργια

Καινοτομίες στα σακάκια, τα πανταλόνια και τα παπούτσια

Αντίθετα προς τη γυναίκα, η ανδρική μόδα αλλάζει με πολύ αργό ρυθμό και δεν προβαίνει ποτέ σε μεταβολές απότομες και μεγάλες. Ωστόσο, κάθε ένα ή δυο χρόνια, οι αλλαγές της είναι αρκετά αισθητές. Το μακρύ του σακακιού λόγω χαρι, μεγαλώνει ή μικραίνει, όπως και της γυναίκας φούτλας, ενώ τα πανταλόνια γίνονται από χρόνο σε χρόνο πλατύτερα ή στενότερα.

Το φαινόμενο αυτό δεν οφείλεται απλώς σε λόγους εντυπώσεων κι' αισθητικής ιδιοτροπίας, αλλά προ πάντων, στο ότι οι ειδικοί ανακαλύπτουν κάθε φορά, ότι με ωρισμένες μεταβολές στο ανδρικό ντύσιμο, το κάνουν έτσι πρακτικότερο και πιο προσαρμόσιμο στις απαιτήσεις της σύγχρονης ζωής.

Εδώ κι' αρκετό καιρό, όλοι οι μεγάλοι ράφτες του κόσμου, έχουν μία κύρια επιδίωξη: πώς να κάνουν απλούστερο το αντρικό ντύσιμο. Η απλοή κι' η άνεση στις κινήσεις, χωρίς βέβαια να ζημιώνεται η κομψότητα, είναι ο μοναδικός σκοπός των εμπνευστών τους.

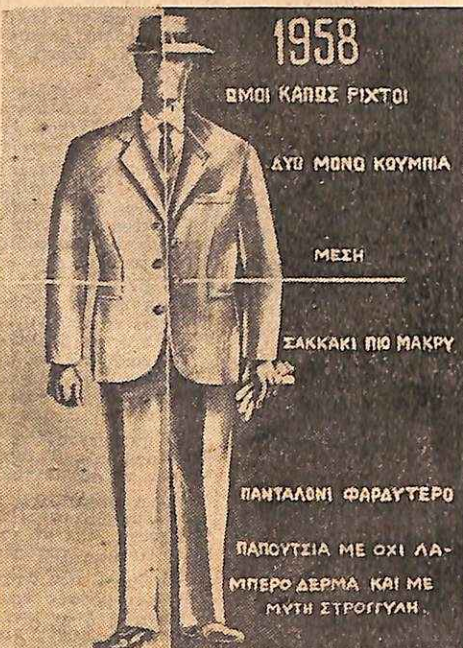
Καινούργιες, λοιπόν, διαπιστώσεις σ' αυτό το ζήτημα, ώδηγησαν την εφετινή ανδρική μόδα — τη μόδα του 1958 — σε ωρισμένες σημαντικές καινοτομίες εν σχέσει με την περιουσία. Νά ποιες είναι οι σπουδαιότερες απ' αυτές:

Το σακάκι. Τα σακάκια του 1958 θα είναι μακρύτερα από του 1957, κατά δύο με τρεις πόντους.

Τα κουμπιά, στα μονόπτερα, περιορίζονται τώρα σε δύο, ενώ τα διπλόπτερα τα κουμπιά, από δύο σε κάθε μεριά, γίνονται τρία. Συνέπεια αυτής της αλλαγής είναι το εξής: το κουμπί με το οποίο κλείνει το σακάκι, δε βρίσκεται πια τέσσερα δαχτυλά περά από τη γραμμή της μέσης — πάνω για τα μονόπτερα και κάτω για τα σταυρωτά — αλλά πέφτει ακριβώς σ' αυτή τη γραμμή.

Έχοντας έτσι μετατοπιστή το σύστημα των κουμπιών, προκαλεί μία αλλαγή και στις αναλογίες ανάμεσα στο πάνω και στο κάτω μέρος του σακακιού. Ένώ δηλαδή το πάνω μέρος παραμένει σχεδόν αμετάβλητο, το κάτω μακρύνει. Η μόνη ελαφρή καινοτομία, που παρατηρείται στο πάνω μέρος, είναι οι κάπες πιο ριχτοί ώμοι.

Το πανταλόνι. Η μόδα του 1958 έχει επιφέρει αλλαγές και στα πανταλόνια, πράγμα που είναι φυσικά συνέπεια των μεταβολών του σακακιού.

Το αντρικό ντύσιμο, σύμφωνα με τη μόδα του 1958, έχει τα εξής κύρια χαρακτηριστικά: σακάκι με μάλλον ριχτούς ώμους, με δύο κουμπιά όταν είναι μονόπτερο και με εξη όταν είναι σταυρωτό, φαρδύτερο και μακρύτερο αλλιώς. Παντελόνι πιο πλατύ.

Τα πανταλόνια, από στενά και σωληνωτά που ήταν ως τώρα, φαθαίνονται αισθητά και πέφτουν με κάποιον «αέρα» στο παπούτσι. Η εντύπωση απ' αυτό το σύνολο, είναι πολύ ευχάριστη. Πραγματικά, με τα κοντά σακάκια και τα στενά πανταλόνια, οι ψηλοί άντρες έδειχναν πιο αδύνατοι, ενώ στους κοντούς τονίζονταν περισσότερο το μικρό τους μοί. Απεναντίας, με τη γραμμή της καινούργιας μόδας, οι ψηλοί θα φαίνονται σε πιο ισορροπημένες αναλογίες κι' οι κοντοί θα κολακεύονται περισσότερο.

Η καινούργια μόδα είναι κάπως διαταχτική ως προς τα ρεβέρ των πανταλονιών. Υπάρχει μία τάση στο να καταργηθούν ως άχρηστα, αλλά, παράλληλα, πολλοί μεγάλοι ράφτες, επιμένουν σ' αυτά από πρακτικούς λόγους, γιατί έχουν τη γνώμη πως με το βά-

ανδρική μόδα

ρος, που δίνει το ρεβέρ στην άκρη, το πανταλόνι πέφτει άνετα στο παπούτσι κι' η τσάκισή του δε χάνει εύκολα.

Το γράμμα του κοστουμιού. Η μόδα του 1958, ως προς τα χρώματα, δεν έχει ιδιαίτερες προτιμήσεις. Θεωρεί όλα τα καθιερωμένα χρώματα και σχέδια των υφασμάτων ως δικά της, αρκεί να μην είναι πολύ έντονα και να μη ξεπερνούν τα όρια μιας λογικής και συγκρατημένης πρωτοτυπίας. Δε γίνεται έφετος λόγος καθόλου για το αν το πράσινο, το μπλε ή το μαρρόν, είναι το καλύτερο χρώμα. Η καινούργια μόδα παραδέχεται ως όμορφα όλα τα χρώματα, αν είναι διαλεγμένα με χαρι και δεν ξευπηρετούν συνδυασμούς με πολύ έντονες αντιθέσεις.

Ακόμα και για τα χρώματα, παίζει μεγάλο ρόλο ο παράγων του περιβάλλοντος. Με το δυναμικό και γρήγορο ρυθμό της μοντέρνας ζωής, γίνεται όλοένα πιο δύσκολο στο σημερινό άντρα να ντυνεται «συνήθονα» με τις «φρέσ», όπως συνέβαινε εδώ και είκοσι — τριάντα χρόνια. Σήμερα, ένας άντρας αλλάζει κοστούμι το πολύ δύο φορές τη μέρα και μονάχα σε περιπτώσεις που δε γίνεται αλλιώς: το δεύτερο κοστούμι είναι απαραίτητο για μία επίσημη επίσκεψη, για μία θεατρική προεμέρα ή για ένα γεύμα ιδιαίτερης σημασίας. Για όλη δηλαδή τη μέρα, ο σημερινός άντρας κινείται στο περιβάλλον της δουλειάς του, πάντα με το ίδιο ντύσιμο. Το κοστούμι του, λοιπόν, πρέπει να το χαρακτηρίσει η άνεση, η λιτότητα και τα συγκρατημένα, απαλά χρώματα.

Το πανωφόρι ή το παρτεσουό. Για πρακτικό επίσης λόγο, τα πανωφόρια, οι καπαρντίνας και τα άλλα είδη παντοστού, έχουν τώρα την τάση του κοντέματος, του πλησιάζματος προς τη γραμμή του γόνατου.

Το καπέλλο και τα γάντια. Η μόνη παραχώρηση που κάνει η καινούργια μόδα στην αισθητική — γιατί εδώ δεν υπάρχει κανένας πρακτικός λόγος — είναι ότι θεωρεί μάλλον απαραίτητο συμπλήρωμα του καλού ανδρικού ντυσίματος το καπέλλο και τα γάντια. Ένα καλό κοστούμι κι' ένα καλό παρτεσουό έχουν ανάγκη απ' αυτό το συμπλήρωμα.

Τα παπούτσια. Τα παπούτσια με τη στενή μύτη, που είχαν αρκετή περασσι στα τελευταία χρόνια, θεωρούνται τώρα αναχρονιστικά. Η μόδα του 1957 είναι ευνοϊκή μονάχα για τις στρογγυλές μύτες και για τα μάλλον βαθιά βήσιμο του δέρματος. Επίσης είναι κρουμένη έναντιον της πολυχρωμίας και χτυπητής κάλτσας.

— Τέσσε σίνεουρε τόχετε, δεσποινίς Φιφή:

(Του Χριστοδούλου)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΑ ΠΟΔΙΑ

Οι παρακάτω γυμναστικές ασκήσεις είναι πολύ ωφέλιμες για τα πόδια.

1) Προχωρήστε χορηγώντας ελαφρά με τον εξής τρόπο: Τινάξετε το δεξί πόδι μπροστά, κάνετε ένα πηδηχτό βηματάκι, τινάξετε ύστερα τ' αριστερό πόδι, κάνετε πάλι ένα βηματάκι, και συνεχίζετε έτσι. Καλό είναι να χέσετε βάλεϊ ένα δίσκο χορού στο γραμμόφωνο.

2) Το «κοινάκι» είναι απ' τα καλύτερα γυμναστικά. Πρέπει όμως να γίνεται πρώτα με τ' όποιο πόδι κι' ύστερα με τ' άλλο και να πέφτετε πάνω στα νύχια για να μη τραντάζεται πολύ το σώμα σας. Όταν παρατηρήσετε ότι, παρ' όλες τις προσπάθειές σας, αγγίζετε το πατώμα μ' όλο το πέλμα κατά το πηδημα, σημαίνει πως κουρασθήκατε πια και πρέπει να σταματήσετε.

Μην ξεχνάτε πως η κούραση των ποδιών εχει άμεσο αντίκτυπο στην έκφραση της φυσιογνωμίας σας. Για να χέσετε πρόσωπο πρόχαρο και γλυκό, φροντίστε να ναι ξεκούραστα τα πόδια σας. Το βράδυ, πριν πέσετε να κοιμηθείτε, περάστε τα με μία πετσέτα βρεγμένη με ζεστό νερό.

3) Ξαπλώνετε στο κρεβάτι, σηκώνετε τις γάμπες, λυγίζετε τα γόνατα, τεντώνετε ύστερα τα πόδια και κάνετε κινήσεις στον αέρα, σαν να γυρίζετε τα πεντάλ ενός ποδηλάτου.

ΟΙ ΤΙΜΩΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Όταν κάνει το παιδί μία αταξία, πρέπει βέβαια να τιμωρηθ. Για το Θεό όμως! Αποφύγετε τα «παράπονα» αυτού του είδους, που τ' ακούει δυστυχώς τόσο συχνά:

— Πώς τοκομες αυτό, έου, που σου είχα τό-

σο καλή ανατροφή; Ποιός σου έμαθε τέτοια πράγματα;

— Δεν άσπασε λοιπόν τη μαμά σου; Θέλει να την πεάνει;

— Κι' εγώ που έλπιζα πως θα γινόντουσαν σπουδαίες ανθρωπες μία μέρα...

Το είδος αυτό του μαλώματος είναι τελείως αντιπαιδαγωγικό. Αποτελεί κάτι σαν «καταπονητικό εκδυσμώ». Αν πίσω ο εκδυσμώ, σθηματικό κοληλά στον τοίχο, αλλά ένα βήμα μακριά απ' αυτόν. Όταν μείνει έτσι 5-10 λεπτά, θα ηρεμήσει και θα μετανοήσει.

Αυστηρότερη τιμωρία είναι το έδλο. Προσχηματισμένη τιμωρία είναι το παιδί, σκληρό όμως! Μη υποτάσσετε ποτέ το παιδί, θα το χτυπήσετε.

Καθώς θα το κρατάτε, θα φροντίζετε ν' αναπνεύσει ελεύθερα. Μην το χτυπήσετε τη στιγμή που βγάζει μία φωνή ή που αναστενάζει, γιατί τότε θα πονέσει πραγματικά. Φροντίστε επίσης να μην το χτυπήσετε σε μέρος του σώματος που έχουν κόκαλα.

Υστερα τ' αφήνετε μόνο του. Το βάζετε π.χ. στο κρεβάτι και σβήνετε το φως. Λε κλάψη. Θα χαλαρώσει έτσι τα νεύρα του και θα ηρεμήσει.

Οι λεγόμενες «τιμητικές» θέσεις σ' ένα τραπέζι, είναι εκείνες που βρίσκονται δεξιά κι' αριστερά απ' τον οικοδεσπότη και την οικοδέσποινα. Είναι συνήθως τέσσερες: δύο για κυρίες δίπλα στην οικοδέσποινα και δύο για κ.κ. δίπλα στον οικοδεσπότη.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Πρέπει να καθαρίζετε ταχτικά τα «μάτια» της ηλεκτρικής κουζίνας σας, τρίτοντάς τα μ' ένα πενή βρεγμένο με λίγο λάδι, ενώ είναι ακόμη γλυιάρα. Αν υπάρχουν λεκέδες που δε φεύγουν με το λάδι, τρίψτε τους με σμυριδόχαρτο.

* Αν το σπίτι σας εχει μία μυρωδιά μούχλας, προσφύλαξε τους τοίχους απ' την υγρασία. Μην πλένετε με πολύ νερό τα πατώματα που έχουν χαρμάδες απ' την πολκαιρία. Φροντίστε να φωτίζεται και ν' αερίζεται κάθε γωνιά. Αποφεύγετε όσο το δυνατόν να παράγετε ατμούς από βράσιμο νερού. Μη χύνετε κανένα υγρό χαμώ.

Οι λεγόμενες «τιμητικές» θέσεις σ' ένα τραπέζι, είναι εκείνες που βρίσκονται δεξιά κι' αριστερά απ' τον οικοδεσπότη και την οικοδέσποινα. Είναι συνήθως τέσσερες: δύο για κυρίες δίπλα στην οικοδέσποινα και δύο για κ.κ. δίπλα στον οικοδεσπότη.

Οι λεγόμενες «τιμητικές» θέσεις σ' ένα τραπέζι, είναι εκείνες που βρίσκονται δεξιά κι' αριστερά απ' τον οικοδεσπότη και την οικοδέσποινα. Είναι συνήθως τέσσερες: δύο για κυρίες δίπλα στην οικοδέσποινα και δύο για κ.κ. δίπλα στον οικοδεσπότη.

Οι υπολοίπες θέσεις του τραπεζιού είναι τόσο λιγότερο τιμητικές, όσο μακρύτερα βρίσκονται απ' τους οικοδεσπότες.

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Οί σκούπες

Κάποτε, στίς παραμονές κάποιες μεγάλης γιορτής, παρουσιάστηκε στο χωριό του Ναστραδίν, τὸ Έσκ-Σεχέρ, ένας γυρολόγος με τὸ καροτσάκι του καὶ πουλούσε σκούπες.

— Πάρτε σκούπες!... Φτηνές σκούπες... Νὰ καθαρίσετε τὰ σπίτικά σας, γιὰ νὰ φύγουν οἱ αἰτιάνηδες!... διαλαλοῦσε ὁ ἀνθρωπάκος κι' εἶχε δίκιο, γιὰτὶ με εἰκοσι παράδες πού τις δίνει, κατέδαζε τὴν τιμὴν σὰ μισά.

— Οὐτὸ στο παζάρι τῆς Προύσας, πού τις πουλᾶνε χοντρικά, δὲ βρίσκεις σκούπες με εἰκοσι παράδες... λέγανε μεταξύ τους οἱ νοικοκυράδες καὶ τρέχανε ν' ἀγοράσουν ἀπὸ τὸ γυρολόγο.

Κι' ἐκεῖνος γυρνοῦσε τὰ καλντερίμια καὶ τοὺς μαχαλάδες, κάνοντας γουρσοὺς δουλειές.

Μόλις τὸ κυρίστηκε, δὴς ὁ Χότζας, μῆκε ἀμέσως σὲ συλλογὴ:

— Μπρέ, γιὰ κὺττα πᾶς βγαίνουν οἱ παράδες... Βρῆκε τὴν εὐκαιρία πούρχειται ἡ μεγάλη γιορτὴ κι' ἦρθε ἀπὸ τὰ βάθη τῆς Ἀνατολῆς, με φτηνές σκούπες, γιὰ νὰ θησαυρίσει πάνω στὴν καμπούρα μας! Ἐλεγε στὸν καφενέ.

Μὰ κανένας δὲν τὸν ἀκούγε. — Τὶ σοῦφταιε ὁ ἀνθρώπος; Τὸ ψωμί του βγάει τιμὰ... Σκέφτηκε πῶς οἱ νοικοκυράδες θέλουν νὰ καθαρίσουν τὰ σπίτια τους κι' ἦρθε νὰ πουλήσῃ φτηνές σκούπες... τοῦ λέγανε οἱ συγχωριανοὶ του.

Μὰ ὁ Χότζας δὲν ἔλεγε νὰ τὸ χωνέψῃ. — Καλὰ καὶ βρέθηκε αὐτὸς ἕνας ξένος νὰ τὸ σκεφτῇ κι' ἐμεῖς ἐδῶ τόσοι ματχαλάδες, δὲ μᾶς ἔκοψε τὸ κεφάλι;

Κι' ὁ Χότζας βάλθηκε καλὰ καὶ σώνει νὰ κἀν τὴ δουλειὰ τοῦ γυρολόγου. — Χρονιάδες μέρες ἐρχονται κι' ὁ Ἀλᾶν μᾶς ἄφησε χωρὶς γροσί στὴν τσέπη... Πρέπει τὸ νηρηωρότερο νὰ σκεφτῶ κάτι, γιὰτὶ γάθκα ἀλλοιῶς.

Ἔτσι, τὴν ἄλλη μέρα, ἀφοῦ μελέτησε ὅλο τὸ προηγούμενο βράδυ τὸ ζήτημα, βγῆκε ἀπὸ νωρὶς στοὺς δρόμους καὶ, φορτωμένος με σκούπες, ἄρχισε νὰ διαλαλῇ:

— Πάρτε, χανου, σκούπες... καλὲς σκούπες... γιὰ νὰ φτιάξετε τὸ νοικοκυριό σας... Δέκα παράδες ἡ μιὰ σκούπα!...

Πραγματικά, μόλις ἀκούσαν οἱ γυναῖκες πῶς ὁ Ναστραδίν πουλοῦσε σκούπες σὲ μισὴ τιμὴ ἀπὸ τὸ γυρολόγο, ἄρχισαν ν' ἀγοράζουν ἀπ' αὐτὸν κι' ὁ κακομοῖρος ὁ ξένος οὔτε καὶ κατέφευγε νὰ πουλήσῃ καμμιὰ...

— Ἀμ' τί νομίζεις, μπουνταλά μου, πῶς θὰ σ' ἀφίσω τὸ χωριό μου νὰ τὸ μωήσῃς σαν κατπουλο; Ἐλεγε στίς χανου, καθὼς πουλοῦσε τις σκούπες τοῦ ὁ Χότζας. Μοναχὰ δέκα γροσὶα ἡ μιὰ καὶ πάλι κερδοῖω... Σκεφτῆτε πόσα κερδοῖε ὁ παλιοεὐσεβὴς, με εἰκοσι!...

Ἔτσι, μέσα σὲ δύο μέρες, ὁ Ναστραδίν μαζεψε ὅλη τὴν πελατεία καὶ κανένας πιά οὐκ ἀγόραζε ἀπὸ τὸ γυρολόγο.

Ἐκεῖνος τότε, ἀπελπισμένος, ἀποφασίσε νὰ πᾶν στὸ Χότζα, νὰ ἐξηγήσῃ: — Ἀφερὶν Ναστραδίν ἐφάντη!... Μου φαγες ὅλη τὴ δουλειὰ καὶ δὲ βγάδω γροσσι πιά ὁ σουκασάς... τούπε κλαψουρίζοντας.

— Τί νὰ γίνῃ ἀνθρώπε μου; Αὐτὰ ἔχει τὸ ἐμπόριο... ἀποκρίθηκε, κοιμαρώνοντας ὁ Χότζας.

Μὰ, καλὰ, πῶς τὰ κατέφευγε, Χότζα μου, καὶ πουλᾶς τόσο φτηνά; Ἐγὼ πού κλέβω τὰ ὑλικά τους, μόλις βγάλω τοὺς παράδες μου, πουλᾶντες τὴ μιὰ σκούπα γιὰ εἰκοσι παράδες... τοῦ εἶπε ὁ γυρολόγος, πού τὰ εἶχε γαμένα ὁλόκληρα. Τότε ὁ Χότζας, ἀφοῦ χαϊδολόγησε εὐχαριστημένως τὰ γένεια του ἔσκυψε καὶ τούπε σιγὰ σ' αὐτό:

— Κι' ὅμως, ἐμένα με συμφέρει, τζάνουμ, καὶ με δέκα παράδες, γιὰτὶ, ὅν κλέβεις ἐσὺ τὰ ὑλικά καὶ φτιάχνεις τις σκούπες, ἐγὼ τις κλέβω φτιαγμένες!...

— Θεέ μου... Πατάς με τὰ παπούτσια τὸ παρκέ μου!...

— Ἀκοῖδὸ λιγάνι τὸ δέντρο, ἀλλὰ πάλι καλὰ, μιὰ καὶ προλάβει τὸ τελευταῖο...

— Ὁρατὰ δουλειά! Σήμερα βρέθηκε νὰ παγώσει τὸ παντζούρι καὶ νὰ μὴν ἀνοίγῃ!...

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Τὸ ξυπνητήρι

Νὰ καὶ ὁ ξυπνητῆρας. Καὶ μάλιστα πρῶτ-πρῶτ, Καλὸς τόνε, Ἐσὺ ἔλειπες, γιὰ ν' ἀρχίσῃ καλὰ ἡ ἡμέρα μου. Λοιπόν, τί ζητάς, ἀνθρώπε μου καὶ ἐσπεν-σες ν' ἀνοίξῃς τὸ βαλιτσάκι χωρὶς νὰ ρωτήσῃς καὶ ν' ἀραδιάσῃς αὐτὴ τὴν παράταξι τῶν ὥρολογιῶν; Τί εἶπες; Ν' ἀγοράσω ἕνα ξυπνητήρι, ἀπὸ αὐτὰ τὰ κομψὰ μοντέρνα καὶ διὰ πολλῶν χαρι-των καὶ προσόντων κεκοσμημένα; Καὶ ἐτοιμάζεσαι νὰ τὰ κουρντίσῃς κι' ὅλας καὶ ν' ἀρχίσῃ ἐδῶ μέσα ἡ ἐκκωφαντικὴ συναυλία τῶν κωδωνισμάτων. Στόπ! Μὴν κάνῃς πῶς κουρντίζεις κανένα, γιὰτὶ θὰ παρεξηγη-θούμε. Μάζεψέ τα καὶ δίνε του.

Τί εἶπες; Μὲ ρωτᾷς μήπως ἔχω ξυπνητήρι; Ὁχι, κύριε πλασιέ. Οὔτε ἔχω, οὔτε εἶχα, ἀλλὰ καὶ οὔτε πρόκειται ν' ἀγοράσω πο-τὲ τέτοιο πράγμα. Ὅριστε; Εἶναι πολὺ φτηνά; Καὶ τζάμπα νὰ εἶναι, δὲ μοῦ χρειάζεται.

Ὅριστε; Πάντα χρειάζεται ἕνα ξυπνητήρι; Πιθανόν, στοὺς ἄλλους. Ἐμένα, ὅμως, ὄχι.

Μὲ ρωτᾷς γιὰτὶ; Τί νὰ τὸ κάνω τὸ ξυπνητήρι, ἐνοχλητικὸ μου ἀνθρώπε; Πῶς; Νὰ με ξυπνήσῃ τὴν ὥρα πού θέλω; Λοιπόν, σὲ πληροφοροῦ ὅτι ξυπνᾷς πάν-τα τὴν ὥρα πού θέλω, χωρὶς ξυπνητήρι. Διότι, σοῦ τὸ πληροφοροῦ καὶ αὐτό, ξυπνητήρι εἶμαι ὁ ἴδιος. Τὸ ξυπνητήρι ἐ-γὼ τὸ ἔχω μέσα στὸ μυαλό μου, τὸ ὁποῖον μυαλό μου — μάθε το κι' αὐτό — δου-λεύει σὰν ρολόι καὶ κατὰ περισσότερο.

Ὅταν, λοιπόν, πρέπει νὰ ξυπνήσω μιὰ ὀρισμένη ὥρα κι' ἕνα ὀρισμένο λεπτό, ἀκούῃ κι' ἕνα ὀρισμένο δευτερόλεπτο, ἀφυντίζουμαι αὐτομάτως, αὐθόρμητος καὶ ἀνευ μεσολαβήσεως τοῦ ἐκκωφαντι-κού αὐτοῦ κατασκευάσματος, τὸ ὁποῖον μισῶ καὶ ἀπεχθάνομαι θανάσιμος. Ὅρι-στε. Αὐτὸ μοῦ ἔλειπε. Νὰ θέλῃ νὰ ξυπνήσῃ ὁ Πελοπίδας καὶ νὰ μὴν ἔχῃ ἐμ-πιστοσύνη στὸν ἑαυτό του, ἀλλὰ ν' ἀνα-βέθῃ σ' ἕνα παλιοπραγματάκι ἐκεῖ με-ροδίστες καὶ κουδουνάκι νὰ τὸν ξυπνήσῃ ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Αὐτὸ δὲ θὰ τὸ ἐπέτρε-πα ποτὲ στὸν ἑαυτό μου. Διότι πρόκει-ται περὶ ἐξυτέλεισμοῦ τῆς ἀνδρικής ἀ-ξιοπρεπείας.

Τί εἶπατε, κύριε πλασιέ; Ἄν με πά-ρη καμμιὰ φορὰ βαθεῖα ὁ ὕπνος καὶ ὁ-φεῖλω νὰ ξυπνήσω μιὰ ὀρισμένη ὥρα, τί θὰ κάνω; Τί ἀνόητη ἐρώτησι εἶν' αὕτη καὶ τί λέμε τόσων ὥρα; Μάθε, κύριε ξυπνητῆρα, πῶς εἶναι ὁ ὕπνος. Ἐγὼ παίρνω τὸν ὕπνο. Καὶ ἀ-κριβῶς ἐπειδὴ ἐγὼ τὸν παίρνω, τὸν ἀ-φήνω καὶ ὅποτε θέλω. Καὶ θὰ ἦμουν ἀ-νάξιος τοῦ ὀνόματός μου καὶ τῆς φή-μης μου, ἐὰν ἐπέτρεπα εἰς τὸν λεγόμε-νον ὕπνον νὰ με κἀν παίγνιό του καὶ νὰ με διαθέτῃ κατὰ τὰ κέφια του καὶ τὰς διαθέσεις του.

Ἄλλοι μποροῦν νὰ τὸ ἐπιτρέπουν καὶ νὰ παραδίδονται ἀβουλοὶ στὰς ἀγκά-λας τοῦ Μορφέως καὶ ν' ἀποκοιμούνται κτηνωδῶς, σὰν βῶδια Ἐγὼ ξέω ἐκ τῶν πρῶτων πῶσο θὰ κοιμηθῶ. Καί, ἂν μὲν δὲν ἔχω καμμιὰ ἐπείγουσα ἐργα-σία, κοιμῶμαι κατὰ βούλησιν. Ἐὰν ὁ-μως συμβαῖν νὰ ἔχω, ἡ συναίσθησις τῆς εὐθύνης με ἀφυντίζει σὲ πρῶτον δευτερόλεπτο.

Λοιπόν, πάρε τὸ ξυπνητήρι σου καὶ ἄντε νὰ βρῇ κανένας κοιμήσῃ νὰ τοῦ πασάσῃς κανένα. Ἄειντε, μάζεψέ τα, πρὶν ἀκούσῃς κανένα νὰ κουδουνίσῃ στὸ κεφάλι σου. Τ' ἀκούς;

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Άννα Μάρτιν

Η νύχτα της καλωσύνης

ΕΝΑΣ άνθρωπος ήταν στριμωγμένος στη γωνιά. Περίμενε την κατάλληλη ώρα για να σκοτώσει. Όλογρά του άπλωνόταν η ψυχρή και παγερή νύχτα του Δεκεμβρίου. Βαρειά σύννεφα κυλούσαν στον ουρανό...

Ο άνθρωπος περίμενε τον Έριχ Φρίντμαν, τον τραπεζίτη, να βγεί από το σπίτι της Κλάρας Λάντ, της φιλένας του.

Ήταν αποφασισμένος να χτυπήσει και να ληστέψει. Στο ένα χέρι του κρατούσε μια αμερικανική σιδερένια γροθιά και με το άλλο έσφιγγε μέσα στην τσέπη του ένα μαχαίρι με μακριά λεπίδα. Κι' όλο σκεφτόταν:

«Θα κάνω την τύχη μου άποψε...»
Κι' εξακολουθούσε να μένει στη θέση του, μισοπαγωμένος από το κρύο, με τα μάτια βαρειά, μέσα στη νύχτα.

Ξαφνικά χτύπησαν μακριά οι καμπάνες, οι γλυκές καμπάνες των εκκλησιών, που μόλις άκουστηκαν στην αρχή. Έπειτα χτύπησαν άλλες, πιο κοντινές, κι' ύστερα κι' άλλες ακόμη πιο κοντά...

Ότε, τα κλειστά σπίτια άνοιξαν τις πόρτες τους. Βγήκαν στους δρόμους γερόντισσες και παιδιά, πλήθος δόκλων που βάδιζε στην ίδια κατεύθυνση, σιωπηλά, σά να σπρωχόνταν από

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

μια μυστηριώδη δύναμη, σαν να το τραβούσε ένα απροσδιόριστο θέλγητρο: το σκοτάδι, βγήκε από τη σκιά του κι' άρχισε να βαδίζει κι' αυτός.

Ξαφνικά είδε στο βάθος της νύχτας ένα μεγάλο φως. Ήταν η πόρτα μιας εκκλησίας. Μέσα εκεί, οι φαλαμάδες και το θυμίαμα ανέβαιναν αργά στον πανύψηλο θόλο. Και τότε ο άνθρωπος εκείνος σκέφτηκε: «Είναι Χριστούγεννα άποψε!» Αμέσως θυμήθηκε τα Χριστούγεννα που είχε κάποτε, όταν ήταν ακόμη παιδί, και που τα είχε ξεχάσει πια τώρα. Θυμήθηκε πως όλοι μαζί στο σπίτι ξενυχτούσαν τέτοια βραδιά και περίμεναν ώσπου νάρθη ή ώρα της εκκλησίας... Έπειτα με τους πρώτους χτύπους από τις καμπάνες, ξεκρεμούσαν τα πανωφόρια και τα καπέλλα τους κι' έβγαιναν στο χιονισμένο δρόμο, που φύσαγε ο παγωμένος βορριάς. Κι' από παντού προβάλλαν τα μικρά φανάρια των πιστών που πήγαιναν στην εκκλησία, σκορπίζοντας το θαμπό τους φως πάνω στο λιθόστρωτο...

Πόσο μακριά ήταν όλα αυτά τώρα! Κι' όμως, σαν να ξαναγίνε για μια στιγμή παιδί, είχε ξαναάψει τις παιδικές του αυτές εντυπώσεις. Κι' ό,τι άπομεινε καλό μέσα του, σκίρτησε για μια στιγμή και τον συγκίνησε βαθειά...

Μα γρήγορα σκέφτηκε τον τραπεζίτη Φρίντμαν. Έπρεπε να σκοτώσει για να ζήσει...

Κι' αργά-αργά ο άνθρωπος αυτός ξαναγύρισε στη γωνιά του και περίμενε. Και τώρα, μια μεγάλη ταραχή τον είχε πιάσει. Μια ταραχή, που δεν μπορούσε να την εξηγήσει. Πώς χτυπούσε η καρδιά του!...

Ξανάβλεπε τον παρφουμαρισμένο τραπεζίτη Φρίντμαν, τα λεπτά δαχτυλά του, που ήξερε πως ήταν φουσκωμένο από χαρτονομίσματα, το μαχαίρι.

Έπειτα παρατήρησε στο βάθος του δρόμου κι' άλλα μικρά φανάρια.

Και ξαφνικά πήρε την απόφασή του: «Όχι!... μουρμούρισε. «Ας χαρή άποψε ο τραπεζίτης. «Ας γλεντήσει. Νύχτα Χριστουγέννων είναι... «Ας μη βαρύνω μ' αίμα τα χέρια μου...»

Λίγη ώρα, ύστερ' από τα μεσάνυχτα, ο τραπεζίτης Φρίντμαν έφτασε στη λέσχη όπου σύχναζε. Ήταν τρομερά θυμωμένος.

— Φαντασθήτε, έλεγε, στους φίλους του, ότι η Κλάρα θέλησε να μείνει φρόνιμη άποψε... Γιατί, λέει, είναι Χριστούγεννα. Και θυμήθηκε τα παιδικά της χρόνια, όταν ήταν τόσο μικρή ως το γόνατο, και τη Χριστουγεννιάτικη λειτουργία...

— Τί σαχλός αισθηματισμός! Θύμωσα, μα του κάκου... Την άφισα κι' εγώ μόνη κι' ήρθα εδώ!...

Πέρασε ύστερα το χοντρό του χέρι, το κατάφορτο από δαχτυλίδια, ανάμεσα στα παρφουμαρισμένα μαλλιά του και συμπέρανε περιφρονητικά, τραβώντας μια ρουφηξιά απ' το πούρο του:

— Φαντασθήτε, λοιπόν, ότι υπάρχουν ακόμη στην εποχή μας άνθρωποι με τέτοιες ανόητες προλήψεις!... Δεν είναι γελοίο πράγμα; Θυμούνται, λέει, τα περασμένα και συγκινούνται...

Μακριά, στην πολιτεία, στο προάστια, στους σιωπηλούς κάμπους, η μεγάλη νύχτα της ευσπλαχνίας, αυτή που συναντήθηκαν σε μια κοινή σκέψη ο δολοφόνος και η άμαρτωλη γυναίκα, άπλωνε τώρα πάνω από τις στέγες των σπιτιών τη γλύκα της καλωσύνης και της συγγνώμης.

Κι' ο άνθρωπος που περίμενε να σκοτώσει, βγήκε από τη σκιά του κι' άρχισε να βαδίζει κι' αυτός...

Ατυχίες

ΠΟΥ ΕΦΕΡΑΝ ΤΥΧΗ!..

«Οὐδὲν κακὸν ἀμιγὲς καλοῦ»

ΓΙΑ πολλούς ανθρώπους, η άτυχία στάθηκε το μεγάλο χαρτί της ζωής τους. Αυτή τους έφερε την εύτυχία, τον πλούτο, τη δόξα.

Ένα από τα πιο χαρακτηριστικά παραδείγματα είναι η Αμερικανίδα συγγραφέας Μάργκαρετ Μίσελ. Έργαζόταν σε μια έφημερίδα, παίρνοντας μερικά δολάρια την εβδομάδα, όταν, ξαφνικά, έπαθε παράλυση των κάτω άκρων, που την ανάγκασε να μείνει πολλούς μήνες στο κρεβάτι. Για να σκώσει την πληγή της, άρχισε τότε να γράφει ένα μυθιστόρημα, χωρίς να σκέπτεται ότι θα της δινόταν ποτέ η ευκαιρία να το εκδώσει. Αυτό το μυθιστόρημα ήταν το «Όσα παίρνει ο άνεμος», που την έκανε ξέσως διάσημη και τη γέμισε χρήματα. Το μυθιστόρημα αυτό, όπως είναι γνωστό, μεταφράστηκε στις περισσότερες γλώσσες και γυρίστηκε επίσης ως κινηματογραφική ταινία.

Μια άτυχία έκανε επίσης το Μάρκο Πόλο διάσημο. Ο μεγάλος εξερευνητής, έπειτα από τα ταξίδια του στην Άσία και Ιθίως στην Κίνα, είχε γυρίσει στην πατρίδα του, τη Βενετία, όπου επιδόθηκε και πάλι στο έμπορο και ταυτόχρονα ανακατεύθηκε στην πολιτική.

Η σκέψη να γράψει τις αναμνήσεις του από τα περιπετειώδη ταξίδια του δεν είχε περάσει ποτέ από το μυαλό του ως τότε. Το 1298 πήρε μέρος στον πόλεμο της πατρίδας του εναντίον της δημοκρατίας της Γενεύης. Σε μια μάχη, λοιπόν, οι Γενεύηδες τον έπιασαν αιχμάλωτο και τον κράτησαν φυλακισμένο πάνω από ένα χρόνο. Στο διάστημα της φυλακίσεώς του, έγραψε τα περίφημα άπαιμνημονεύματά του. Είναι πολύ πιθανόν ότι, αν δεν είχε το άτυχημα να αιχμαλωτισθεί από τους Γενεύηδες, δε θα σκεφτόταν ή δε θα του δινόταν ποτέ ο καιρός να γράψει αυτό το βιβλίο κι' έτσι δε θα ξέραμε σήμερα ούτε τ' όνομά του.

Ένα άλλο παράδειγμα ανθρώπου, που η άτυχία τον ώθησε στη δόξα και τον πλούτο ήταν ο Αβραάμ Λίνκολν. Γιος φτωχών γεωργών, είχε κάμει διαδοχικά τον ξυλοκόπο, το μαραγκό και το βαρκάρη. Άνοιξε κατόπιν ένα έμπορικό κατάστημα, αλλά χρεωκόπησε και το έκλεισε. Οι πιστωτές του, όμως, τον κυνηγούσαν και, για να τους αντιμετωπίσει αποτελεσματικώτερα, άρχισε να διαβάλλει νομικά. Κατάφερε έτσι να γίνει δικηγόρος και κατόπιν πέρασε στο προσκήνιο της πολιτικής ζωής κι' έγινε ο 16ος πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών.

Ο Έδισων, εξ' άλλου, έγινε πλούσιος από τη μια στιγμή στην άλλη, χωρίς να το καταλάβει. Είχε περάσει τα νεανικά του χρόνια με αφάνταστες στερήσεις. Κατάφερε, ωστόσο, να φτιάξει μια πρωτότυπη συσκευή, που έδειχνε αμέσως τα ανεβοκατέβασμα των μετοχών στο Χρηματιστήριο. Μια μέρα, λοιπόν, πήρε αυτή τη συσκευή, πήγε στο γραφείο του μεγαλύτερου χρηματιστή της Νέας Υόρκης και του την έδειξε. Ο χρηματιστής ενθουσιάστηκε και του πρόσφερε ένα σημαντικό χρηματικό ποσό. Άλλ' ή φικά, αλάλια. Ο χρηματιστής έρμήνευσε τη σιωπή του Έδισων, καί του πρόσφερε τα διπλάσια. Νέα πάλι την τιμή. Άλλ' ο Έδισων ήταν αδύνατο να δολιπτά. Στο μεταξύ, όμως, ο χρηματιστής του είχε προσφέρει το εξαπλάσιο της αρχικής τιμής. Έτσι, ο Έδισων έγινε πλούσιος.

Ένας άλλος Αμερικανός, που η ιστορία δε διέναιχτη τον έσπρωξε να γίνει πάμπλουτος, γιατί η άκτική επινοήσι. Είχε ενέειν παιδιά και πολύ πρσνά τους άγοράζει παπούτσια. Για να εξοικονομήσει άρχισε να τους τα έπισκευάζει ο ίδιος, όταν γυρίζε από τη δουλειά του.

Πρόσεξε, λοιπόν, ότι τα παιδιά του έστρωγαν τις παπούτσες τους στα τακούνια και τις μύμισοφένγαρε και παρήγγειλε έμπνευσι. Σχεδίασε να του φτιάξουν κάμπους απ' αυτά. Αυτά τα μεταλλίνα μισοφένγαρε τα κάρφωσε κατόπιν στα παπούτσια των παιδιών του. Αυτή τη φορά άνέπνευσε. Τα παπούτσια κρατούσαν διπλάσιο και τριπλάσιο χρόνο από πριν.

Ο εύτυχισμένος πατέρας σκέφτηκε τότε να κάμει και τους άλλους να έπωφεληθούν από την έφευρεσί του κι' άρχισε να φτιάχνει «πεταλάκια» για τα παπούτσια. Έπειτα από λίγα χρόνια, ήταν πάμπλουτος.

ΜΙΑ ΕΥΕΡΓΕΤΙΣ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

Πολλοί άξιωματοῦχοι της καθολικής εκκλησίας και έπιστήμονες παρακολούθησαν πρό ήμερών την κηδεία της άδελφής Μαρίας Σουλάννας. Έρραπόστολος της καθολικής εκκλησίας, η μοναχή αυτή πέθανε σε ηλικία 68 χρόνων από όγκο στον έγκέφαλο, άφου άφέρασε δόκλωση τη ζωή της στην προσπάθεια να άνακουφίση τους πάσχοντες συνανθρώπους της. Τον τελευταίο καιρό η άδελφή Μαρίας Σουλάννας βρισκόταν επί κεφαλής ενός έπιστημονικού έργαστηρίου της Λυών, που άπέθελε άποκλειστικά στην καταπολέμηση της βρικόκτας στα πρόθυρα της παρασκευής ενός άποτελεσματικού έμβολίου κατά της τρομερής άφρώσεως.

Η ΑΔΕΛΦΗ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ ΛΟΡΕΝ

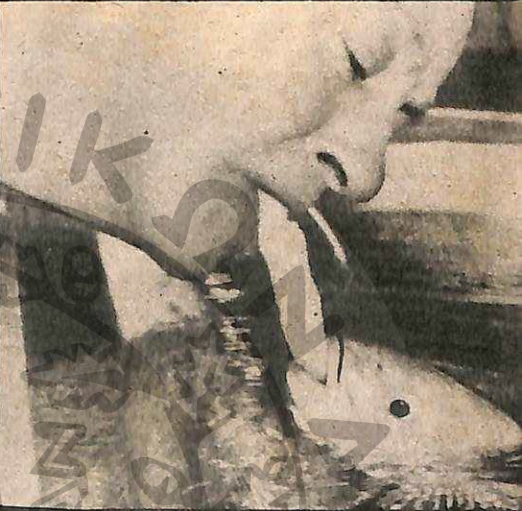
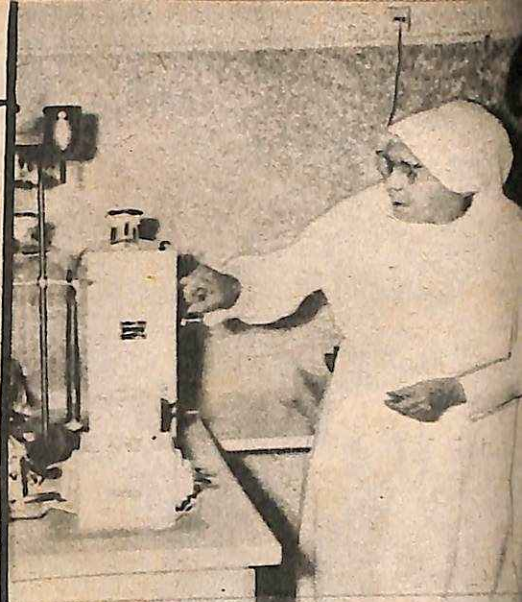
Η Μαρία Σικολόνη (δεξιά), άδελφή της Σοφίας Λορέν, και η μητέρα της Ρομίλτα (άριστερά) έπαφελήθηκαν της παρουσίας του Αμερικανού τραγουδιστού Φράνκ Λαϊν στην Ρώμη για να κάνουν λίγη ρεκλάμα. Η Μαρία, που είναι 20 χρόνων, ενώ μέχρι πρό όλίγου δεν ένδιαφερόταν για τον κινηματογράφο και έλεγε πως μια διάσημη στέρ ήταν άρεκή για την οικογένεια, άρχισε τώρα να έπιδώκη με κάθε τρόπο να βγεί από την άφάνεια. Η Μαρία Σικολόνη φιλοδοξεί ν' άρχισή την καλλιτεχνική της καριέρα τραγουδώντας, θαυμάζει, δε το Φράνκ Σινάτρα, ο άποιος την διαβεβαίωσε πως η φωνή της δε θ' άργήσει να την κάνει διάσημη.

ΜΙΑ ΠΟΛΥ ΠΑΡΑΣΕΝΗ ΦΙΛΙΑ

Στο Βανκούβερ του Καναδά, ο Μπιλ Ντάνκαν έχει δημιουργήσει τον πιο παράξενο φιλικό δεσμό με ένα ψάρι του μεγάλου ένυδρείου της πόλεως. Όπως η φωτογραφία μας σας επιτρέπει να διαπιστώσετε, το ψάρι έχει μάθει να βγαίνει από το νερό και να παίρνει από το στόμα του κ. Ντάνκαν τα όρεκτικά μεζεδάκια, που αυτός του φέρνει ταπεινά. Οι μικροί επισκέπτες του ένυδρείου έξεπλάγησαν από το γεγονός και τώρα οι καθημερινές επισκέψεις του κ. Ντάνκαν στο ένυδρείο έχουν γίνει δημόσιο θέαμα. Το ψάρι αυτό συνελήφθη πριν από 5 μήνες στον Ειρηνικό άγκισμό, σε άπόσταση 600 χιλιομέτρων από το Βανκούβερ.

ΕΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΤΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

Η φωτογραφία μας σας βίγει μια ιδέα για το νέο παιχνίδι, που έχει διαδοθή εύρύτατα στη Γερμανία. Δέ γίνεται σήμερα πάρτυ, χωρίς εκείνοι που θα πάρουν μέρος σ' αυτό να παίξουν και να ξαναπαίξουν την άσκηση αυτή που παρουσιάζει άρεκές δυσχέρειες. Ο παίκτης ξεκινά από ένα σημείο με σκοπό να φτάσει σ' ένα άλλο περπατώντας πάνω σε κουτιά κονσέρβες. Για να το επιτύχει αυτό χρειμολοιεί μόνο τρία κουτιά. Πάτα πάνω στα δύο και παίρνει κάθε φορά αυτό που άφηνει πίσω του για να το τοποθετήσει με τα χέρια μπροστά και να μπροςέση έτσι να συνεχίση το βάδισμα με τον ίδιο τρόπο, ώπου να φτάση στον προορισμό του.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ τσίρκο είχε πιάσει ένα άλλο κληρο τetráγωνο! Παρατήρηματα, τέχνες, φαιαινές γυρίαντες, τίς νύχτες, κόσμος πολός στά ταεία. "Ολοι, μικροί και μεγάλοι, τρέχανε γιά να δούνε τό μεγάλο θέαμα! Κι' ήτανε πραγματικά μεγάλο: Σοφός, άσος, χορεύαν, ακροβάτες, ταχυδακτυλουργοί, παλάσι... "Ένα μωσαϊκό από τάς τούσ παρλήμα, λυδιαφιμημένα νούμερα; από παρλήβουνα, μέ μία καταπληκτική ποικιλία, τό άδύνατο κάθε θεατή γιά περισσότερο από δύο όρες!

Έκτός από τούς πρωταγωνιστές, όμως, από αυτούς, δηλαδή, από φανερωνόντωνσαν κάθε βράδυ μπροστά στό κοινό, γιά να ζητήσουνε τό χειρόροκότημά του, κι' έν πλέρους άλλο, άφανές, έμενε άγνωστο κι' άνώνημο, δουλεόντας, πίσω από τά δυνατό φώτα και τούς έκτυφλωτικούς προβολείς, στό σκεπτείν περιβόριο του μεγάλου θεάματος; "Ήταν ο κομπάρσοι, αυτοί που βοηθούσαν από τά παρασκηνία τούς πρωταγωνιστές λαφύμων. "Ήταν όλοι αυτοί που προετοιμάζουνε, συνήθως, μία μεγάλη παράσταση, που λήφουν, πίο καλά, στρίβεται όλη ή παράσταση, χωρίς τό κοινό να μαντεύη την έκπληκτική σύμβολή τούς σ' ατήν...

Μία τέτοια, άνώνημη κι' άφανής έργατρία του τσίρκου ήτανε κι' ή Γκρέτα, ή έπιστάτοισα τών σταύλων. Τά κρύβτα της, δέχναμε πίο πολύ ρυτίδες, από πρόσωπό της, δέχναμε πίο πολύ κόουρσο και βαρυστημάρα, παρά γερατειά. Στά μισοδουστα μάτια της, από συχνά λαμπυρίζοντα δακρυσμένα, περνούσανε κάτι σαν όράματα παλαιότερων εποχών εντύχας... Γιατί, φυσικά, σήλασιότερων εποχών εντύχας, στού του μεγάλου μερα, ή έπιστάτοισα όντως ταπεινά τήν "Αθήνα, δέ έκείνου τσίρκου; ποόδε έπισκεπή τήν "Αθήνα, δέ μπορούσε να άνομασθή πόλο τιμητική θέσι και ή έπιστάτοισα δέν είχε κανένα λόγο να περηφανεύεται γι' ατήν... Ζούσε ταπεινά, στό περιβάλλον γι' ατήν... Τούσε ταπεινά, στό περιβάλλον, μέ τά άγαπημένα της ζώα, τίς άρκούδες, μέ τά άγαπημένα της, τά άλογα, που ήτανε πιάδες, τούς ελέφαντες, τίς οικογένειες, οί φίλοι... γι' ατήν ή παρέα, ή οικογένεια, οί φίλοι... Μ' ατά μισούσε, σ' ατά έμπιστευότανε τούς πόνους και τούς καύμούς της...

★

Πλησιάζανε Χριστούγεννα. Πόσο μόνος νοιώ-
 θει κανείς αυτές τις μέρες, όταν βρεθῇ σ' έναν
 ξένο τόπο, μακριά από τὴν πατρίδα του, μακριά
 από ὅτι ἀγαπᾷται... Ἔτσι κι ἡ Γκρέτα, ἡ ἐπι-
 στάσισα τῶν παύλων τοῦ μεγάλου ἐλκεῖν με-
 βρέθηκε μὴν της μέσα στὴν μακρινὴ Ἀθήνα... Μόνη της, με-
 σοσελικὴ πάλαιτα, τὴν Ἀθήνα... Μόνη της, με-
 τὰ ἀναμνήματα της ζωᾶς — τοὺς τελευταίους φι-
 λους ποὺ τὴν εἶχαν ἀπομείνει... — καὶ μὲ τὶς
 ἀναμνήματά της...
 Παραμονή, ὁ κόσμος ποὺ ἦρθε στὸ τσίρκο ἡ-
 ταν ἐγγυησθῆ. Ποιὰς πάει νὰ θεατρίστῃ αὐτὴς
 τὴν γιορταστικὴς μέρες... Ὑστερα, ἔκανε κι
 ἕνα γύρο δυνατὸ, ἐρεοφόρῳ... πάγερὸ φυσόσου, ποὺ
 σπασογούριζε ἀραιὰς ἔκανε κρύο πολὺ. Οἱ χαν-
 μέσας τὸν σταυλὸν ἦσαν ἱκανὰς νὰ συγκρατή-
 τρες λινάσας δὲν ἦσαν, ποὺ γλιστρούσε μέσα
 σουνε τὸ βαρὺ χειμῶνα, γιὰ νὰ ἐπαγιασθῇ ζωᾶ
 στὰ μεγάλα ἀντίσκηνα, γιὰ μικρὰ συμπίεσις, ἢ
 κι ἀνθρώπους... Μιά μικρὴ προσπαθοῦσε
 νομμένη, καὶ πάλι της ἡ Γκρέτα ἐπαγιασμένα της
 μᾶστα νὰ ἐξοστήαν λίγο τὰ ἐπαγιασμένα της
 δάχτυλα...
 Μὴ κατάλευκη «σοφὴ» φοραβίτα
 ἡνιχὰ τὴν της πόδια, στὴν

« Δίπλα της, μια μικρή μπροστινή της ποδιά, στην καθόλου, με τα δύο μπροστινά, και την κούτα με τα ποδιά της επιτάσσοντας, και την κούτα με τα τόσο ευλογητά εκφραστικά μάτια της... Χαίδεψε Δέν κράτησε η χέρι το μακρουλό κεφάλι το με το ριχνό του μωρουσίου επιτυχητικά, στη μη-ζώου, και του μωρουσίου επιτυχητικά, στη μη-τρική της γλώσσα, τις μελαγχολικές εκμυστη-ρεύσεις της σε ισορή θλίψεως φλυαρίας: — Ξημερώνουν Χριστούγεννα, Άλλο... Και Χριστούγεννα μακριά από την πατρίδα, μακριά από δ,τι αγάπη — μακριά από τον τόπο που τον γλυκαίνουν οι αναμνήσεις μου και τον κά-νουν, μαζί, αναπόσπαστο μαρτυρικό για τη ση-μερινή μου δραματική ασυμότητα... Γιατί, ξέ-ρεις, Άλλο, δεν ήμουν πάντα έτσι όπως με γνώ-ρισες... Κάποτε, εδώ και χρόνια, είχα κι' εγώ τους θαυμαστές της τέχνης μου! Αυτούς που

τρέχανε και γεμίζανε τα θέατρα, όπου θα τραγουδούσε! Γιατί τραγουδούσα διαφορετικά, Αίλιε, ξεπριμαντότα... "Μου μιά μεγάλη, μιά διάσημη νομά μου πάνω στην συνηθεία να καμαρώνω τό δρόμον, στις πολλαπλές διαφάνειες των δρόμων, στις προγράμματα..." Όλος ο κόσμος ήτιμενός μου, Αίλιε! Όλους τους έβλεπα γοστή μου σκηνή μπροστά μου, κάτω από τα πόδια μου, στη μικροσκοπική πλατεία!...

Τὸ δάκρυον κυλούσαν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς
στάσιος τῶν σταύλων... Ἡ φορηθία τῆς ἐπι-
τάξας μὲ προσοχήν σὰν μεγάλην ἐκφραστικὰ τὴν κύ-
ματα ἔλαττε κατὰ τὴν ἀντιθέσιν ἐκφραστικὰ τῆς
Ἀναστασίας ἡ γταιρία... ὑπαικτικὰ, χάρσιμε πάλ-
τὸ κεφάλι τοῦ ζώου καὶ συνέχισεν...
Πᾶνε τὰ χρόνια ἐκεῖνα, Ἀλλυ... Πᾶνε καὶ
δὲν ξαναγυρίζουν... Οἱ θαυμασταὶ ὁρκοπίσαντες
σιγά-σιγά, κ' ὁ θαυμασιὸς τοὺς ἐξέτισεν μὲ τὴν
μὴ τὰ πολὺ χρωμα ἀντιεγγίσματα... τῆς δόξης
γαλίου... Μιά ἀρρώστια ἐπινέε ἀόληττα, τῆς δόξης
τόσο σπινθηροῦς!... Ἐπαθα ἀναγκαστικὰ τὴν
τραγουδοῦσα... Κι' ἐπειδὴ δὲν εἶχε ἀναγκαστικὰ νὰ
τὴ τὴ μέρα τῆς παρακμῆς μου - ὅσα, λεπτὰ ἐ-
θναζα, τὸ σταυλότοσα ἀμέσως ἀπερίσκεπτα, ἀ-
χρηστία γὰρ τὸ αὐριο... - ἦρθε ἡ φτώχεια νὰ
- μπορούσα ἀγρία τὴν πόρτα μου! Τῆς ἀνείχε
ραβδόχια, θέλοντας καὶ μὴ, ἀλλοιῶς;... τῆς ἀνείχε
παιρ-... Ἀρχισα νὰ παλεῖω, νὰ βάρβαρα χέ-
νι νὰ ζήσῃ... Ποιά; Ἐγώ, πού λ' ἄναι, ζῶμαι
πρὶν, σπατάλῃ ὅσα ἀνυπόληπτα, ἀλήθεια, τὸ
χρυσάφι μὲ τὴς ζωτέες!... Τὶ φοβερόν εἶναι τὸ
κατήφορον, Ἀλλυ, γιὰ ὅποιον ἀρχίσῃ νὰ κατε-
βαίνῃ... Μαίρις, μὲ ἀσάφιστο κατακυκλίωμα...
σὰ ὡς ἐδῶ ποὺ μὲ βέλτεσι τώρα: Ἐγὼ κ' ἔφα-
τα τὸν σταύλον ἐνός τοῖρκου... Εὐτυχῶς - ἔχω
βέλτεσι, τὸ βάρος νὰ λέω «εὐτυχῶς» - ἔχω
ἡ μοῖρα ποὺ μὲ γκρέμισε, μ' ἔκανε κτλ... - ὅτι
Γκρέτας, κανένας ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς σημερινῆς
τῆς μεγάλῃς τραγωδίας τοῦ παρελθόντος
δὲ θά μπορούσε ν' ἀναγνωρίσῃ τὸν παρελθόντος
ἡ παλιά τραγουδοῦσα πέθανε, Ἀλλυ...
ἔμεινε μόνο ἡ γὰρ ἐπιτάσιος τῶν σταύλων
γιὰ νὰ θυμιάτῃ καὶ νὰ κλαιῇ...
Κι' ἀκράτῃ τὰ δάκρυα...

πού γυναικάς πάνω στο κεφάλι της φοραδίδας,
 λούση... 'Αγκάλιασε ή Γκρέτα ή Άλλυ - την
 τελευταία φιλενάδα που της είχε μείνει... - την
 έμεινε εκεί, μαζί της, δίπλα στη σέλινα... - κι
 - Σού τα είπα, Άλλυ, ξανακούστηκε σιγανή
 ή γυναικεία φωνή, γιατί έσύ είσαι άναγκαστική
 έχουμε και θέ θα προδώσει το λινόχτυό μου...
 *

Οι παρὰσταισι τῷ ταίρῳ τελείωσας.
Οὐ λίγιστοι θάτατι τοῦ ακορίπλου στους χα-
ραμένους δρόμους τῆς χριστογενειاتیκης Πα-
μούτης, τελευταία ἀπ' ὅλους, βγῆκε κι' ἡ ἐ-
δέχτικη καὶ τῆς ἔκοιτην ἀναστήσει! Ἀραγε νι-
χτα κι' ἤρθεαν τοὺς σποριλιζόντουσαν, σπὴν κρῶς νύ-
στα κρύβει τῆς μαλλιά...
Κατὰ...

...κατὰ πόδας τὸ δρόμο πρὸς τὰ κέντρα. Σι-
την ἀγκάλιασε μὲ βασιανιστικὴν χαρά!... Ὅλοι
προχωρούσαν ζευγαρωμένοι, ἀγκαλιασμένοι, φο-
ρῶνός σπιτοὺ καλοζεσταμένου ἀπὸ τὴν αἰθέρα θη-
λαΐα τῆς φωτίας καὶ τῆς ἀγάπης... Κ' αὐ-
τῆς, μόνῃ μὲν, οὐλομένη, μετ' ἐξ ἀναμνήσεως
στὴ βασιανιστικὴν χριστιανοφιλικήν ἀτύσοφον...
Περπατοῦσαν ὁλόαν, εἶχε φθάσει στοὺς λα-
μπροχρώμενους κεντρικοὺς θόρους μετ' ἐξ
Πάνω στὶς περὶ τοὺς προποδοὺς τῆς εἰχαν ἀ-
νακατωθῇ νιφάδες καὶ δάκρυα...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

— Πήγαινε κι' εσύ.
Αιλή, να πάρης το
δωρο σου...

Τὰ δάκρυα κυλούσαν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς
ἐπιστάτισσας τῶν σταύλων.

A black and white illustration of a woman in a large, wide-brimmed hat and a long, flowing dress walking down a city street. She is holding a long, thin object, possibly a cane or a stick, which is being held by a man in a suit and hat. Other people are visible in the background, including a man in a suit and hat and a woman in a dress. The style is reminiscent of early 20th-century fashion illustrations.

Γυρίζοντας από το ταξίδι της στο Παρίσι, όπου είχε νιώσει για πρώτη φορά τον έρωτα πλάι στο φλογερό "Ιταλό φανέρωσε άμέσως πόσο άδιαφορα είχε ήταν τα μεγάλα. "Επειτα από μακροχρόνιες συζητήσεις είχαν πάρει μέρος οι πιο «μειτρωμένοι» αλκικοί μυτικοσυμβολιστές του Λονδίνου και των Βρυξελλών, ο μισογύνης βασιλιάς Μπωναπάρτε του Βελγίου (εγχε δαχτύλ ταιχία το ανυπερέστο, που του πρότειναν με την "Αλέξανδρα του Κέντ.

Τὸ πολυπόθητο «ναί» τοῦ Βέλ-
γου βασιλιά εἶχε εἰπωθῇ ἀκριβῶς τὶς
ἡμέρες, ποῦ ἡ Ἀλεξάνδρα ἔλειπε στὸ
Παρίσι, καί, μόλις γύρισε, ἡ μητέρα
τῆς ἔσπευσε, γεμάτη χαρά, νὰ τῆς τὸ
ἀναγγεῖλῃ. Ἡ ἐκπληξὴ τῆς, ὁμως,
στάθηκε ἀπερίγραπτη, ὅταν ἀντιμετώ-
πισε τὴν σταθερὴ κι' ἀνένδοτῃ ἀρνησί
τῆς νεαρῆς πριγκίπισσας!

Ἡ ἀντίκρισις αὐτῆς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ
 νῆς σπουδαίως ἀγγλικῶς ἀνακτορικῶς
 κυκλῶν ἐν τῇ ὀφθαλμῶς πᾶς ἀκούει ἔρε-
 γε μὴ τῇ προκηρύξεισιν "Ἀλεξάνδρα
 καὶ πᾶς δὲν ἦσαν ἀπίθανη μὴ ἐπανά-
 ληψι τῇ περιπτώσεισιν Μαργαρίτας —
 Τάουσεντ. Καὶ ἐπειδὴ ὁ "Ἀγγλῶν,
 καθὼς ἔρομεν, εἶναι διαμνησίου στα τη-
 ρήματα... τῇ κατασκευῇ, σύνταμα
 μαθεύσει πᾶς ἡ ἐπέρτα τῷ σκανδι-
 ναῶν ἦσαν ὁ Γκιουζιέτι Γκατσόνι, ὁ
 ἀννησίου τῷ βασιλεῖ τῶν μεταλλικῶν
 νεράν... τῇ Ἱταλίᾳ.

Εκείνο, όμως, που καθυσχάλεε οχετικά τους φόβους των ανατοκιστών κυκλών, ήταν... τα χιλιόμετρα, που χάριζαν την 'Αλεξάνδρα από τον έκλεκτο της καρδιάς της. Όλοι ήξεραν πως μία τρυφερή αλληλογραφία είχε αρχίσει μεταξύ τους μετά το γιορτινό ειδοίλλο στο Παρίσι, μα πιστεύουν πως... μάτια, που δε βλέπουν, γρήγορα λησιμονούνται! Τα γραμματάκια, όσο συχνά και ταχτικά αν ήταν, δε θ' άρκούσαν για να διαωγίσουν τον έρωτα των δύο νέων και η 'Αλεξάνδρα, σύντομα θα ξεχωνόσε τον Γκιουλιέρμο, για να δεχτεί για σύζυγό της τον Μπεντονόβιτς ή έναν άλλο από τους γαλαζοαίματους, που της πρότειναν: Τόν Βοντάνο, τόν νορβηγικό θρόνον πρόθυγο Χάρλνταν, τόν Χουάν Κάρλος, τόν ισπανικό, τόν Άγγλο κομπάρσο Σάροκλιν, που ανήκει σε μία από τις άρχαιότερες οικογένειες της βρετανικής άριστοκρατίας κι' έχει μία τεράστια ακίνητη περιουσία.

«Τίς αὖτὸς οἱ προσδοκίες αὐτὲς πάλιν εἶχεν
βῆθ' ἀλθινέας, ὅταν, πραγμῆναι, τὸ εἰ-
δύλλοι τις τῆς Ἀλκίνοῦς τὸν Ἰτα-
λὸν καταδικάζοντα, τοὺς δεκαπέντε ἡ-
μέρας πέρασαν, μὰ μὲν τὸν πλά-
σις μιάς πᾶσι τῶν ἀλλογραφῶν,
Ἀλλὰ οἱ φιλοφρονεῖς Γκιουζέππε, δὲν ᾤ-
σαν ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου, τοὺς πο-
θεῖσθαι μὲν τέτοιον λύσει!

Πέντε φορές ὁ αὐτοὺς τοὺς δεκα-
πέντε ἡμέρας — λένε οἱ ἡμέρας, τοὺ κυ-
κλῶντες, πρὸς σήμερον τὸ Λουνδίνον — τα-
ξίδευσεν ἀπὸ τῆς πατρίδος τοῦ σπη-
ραγγίου, καὶ τὴν συναντήσας κρυφὰ μὲν
τὴν ἀγαπῶν, τοῦ οὐ ἔνα μικρὸν μα-
ριό τῆς Σκωτίας, τοὺς εἶχεν ὅρσει
γιά τόπο τῶν ραντεβὺν ὅτι, ἔτσι,
ἡ ἀγάπη τοὺς ὁχι μόνο δὲν ἐβόσθες,
μὰ γινώσκοντες ἀπὸ τὴν ἐπαχί, ποὺ
εἶχαν δὴ γιὰ πρώτη φορά ὁ ἕνας τὸν
ἄλλο, τὸν Παρίσι.

Τελευταία, η Άλεξάνδρα έδωσε
μια ακόμη απόδειξη για την ανέ-
κλητη απόφασή της να μην παντρευτεί
κανένα άλλο από τον Γκιουζέππε
Κατσόνι. Άρχισε να παίρνει μαθήμα-
τα νοσοκομίου, με την προβίαι να έρ-
γαστή κοντά του ως έθελοντρια άδελ-
φή στην Άφρική, όπου ο Γκιουζέππε,
μην θέλοντας να χεί με τα χρίματά της
οικογενείας του, πρόκειται να πά-
ρνουντας μέρος σε μια έπιστημονι-
κή αποστολή.

Τό ζήτημα, όμως, είναι, αν τὸ ὑψηλὸ περιβάλλον τῆς θ' ἀφῆσε τόσο ἐυκόλα τὴν "Ἀλεξάνδρα νὰ πραγματοποιήσει ἕναν τέτοιο "ἀνάρμοστο" γάμο καὶ ἀν τὸ ρομαντικὸ ὄνειρο τῆς... ἀφρικανικῆς "σελήνης τοῦ μέλιτος", δὲ θὰ μείνῃ τελικὰ, γιὰ τὴν ὁμορφὴ πρηνήπισσα, μιὰ ἀνεκπλήρωτὴ νύμφαιρα.

Ἡ πριγκήπισσα Ἀλεξάνδρα

ΒΑ ΠΑΝΤΡΕΥΤΗ Η ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ

τὸν Ἰταλὸ Γκατσόνι;

Παίρνει μαθήματα νοσοκόμου
για να εργαστή κοντά του.
Ως εθελόντρια αδελφή, στην
Αφρική.

ΤΟ ΕΒΔΟΜΙΟ ΤΗΣ ΝΕΑΡΗΣ ΠΡΗΓΚΗΤΙΣΣΑΣ 'ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ, ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΤΗΣ ΔΟΥΚΙΣΣΑΣ ΤΟΥ ΚΕΝΤΟΥ ΜΑΡΙΑΣ, ΜΕ ΤΩΝ 'ΙΤΑΛΩ ΓΚΙΟΥΛΕΖΠΕ ΓΚΑΤΣΩΝ, ΓΙΑ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΣΠΟΡΑΔΙΚΟ 'ΕΓΙΝΕ ΛΟΓΟΣ, ΤΟΝ ΤΕ ΛΕΥΤΑΙΟ ΚΑΙΡΟ, ΣΤΙΣ 'ΕΠΗΜΕΡΙΔΕΣ, ΑΝΗΛΘΟΥΣΙ ΔΙΟΕΝΑΙ ΚΑΙ ΠΕΡΙΣΟΤΕΡΟ ΤΟΝ ΑΥΛΙΚΟΝ ΚΥΚΛΟΝ ΤΗΣ 'ΑΓΓΛΙΑΣ, 'ΕΝΩ ΣΤΗΝ ΑΡΧΗ ΚΑΝΕΝΑΝ ΔΕΝ 'ΕΙΝΕ ΔΥΝΑΤΟΝ ΕΓΧΩΡΙΣΤΗΙ ΣΗΜΑΣΙΑ Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΑΓΩΓΗΜΑ ΚΙ' 'ΩΛΟΙ ΠΙΣΤΕΥΕΑΝ ΠΩΣ ΔΕΝ 'ΕΙΝΕ ΤΑΝ ΠΑΡΑ 'ΕΝΑ ΠΕΡΑΣΤΙΚΟ ΚΑΤΡΙΤΣΑΙ ΤΗΣ ΠΡΗΓΚΗΤΙΣΣΑΣ, ΟΠΩΣ 'ΕΧΕΙ 'ΕΛΕΓΧΕΤΑΙ ΔΡΑΒΗΘΗΙ ΠΕΠΟΙΘΗΝΑΙ ΠΩΣ Η 'ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΕΙΝΑΙ ΣΟΒΑΡΑ 'ΕΡΩΤΗΜΕΝΗ ΜΕ ΤΩΝ ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΩ 'ΙΤΑΛΩ—ΤΟΣΟ ΣΟΒΑΡΑ, ΟΤΙ Ο ΚΑΙ Η 'ΕΞΕΔΩΘΗ ΤΗΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΜΕ ΤΩΝ ΠΙΛΤΕΡ ΤΑΟΥΣΕΝ!

Ἡ Ἀλεξάνδρα γνώρισε τὸν Γκατσόνι ἐδῶ καὶ δεκαπέντε μῆνες, σ' ἓνα ταξίδι τῆς στὸ Παρίσι, ὅπου εἶχε πάει γιὰ νὰ παραγγεῖλῃ καϊνούργια φορέματα.

Ἀπὸ τὴν πρώτη λοιπὸν στιγμήν
οὐ δεῦρος αὐτὸς Ἰταλὸς, μὲ τὴν
θερμὴν ἰδιοσυγκρασίαν καὶ τοὺς ἀδρόνους
τρόπους, τὴν συγκίνησεν παράνευον.
Ὡς τότε, δὲν τὴν ἔλαυν φλερτάει.
Παρὰ ψυχρὸν καὶ φλεγματικὸν Βρε-
ταννὸν ἀριστοκράτην, ποὺ τὴν μίση-
σαν γιὰ τὸν καιρὸ καὶ γιὰ τὰ ἄλ-
για τῆς κούρας. Ἐκείνους μίσησεν
γιὰ τὴν μορφὴν τῆς πατρίδος του καὶ
γιὰ τὴν μαγεῖαν, ποὺ ἔχουν οἱ αὐγού-
στατικές νύχτες, ὅταν τῆς κατακυλά-
σῃ τὸ φεγγαρί τῆς Μεσογείου... Ἡ
ταν κάτι τόσο ἐντόνα διαφορετικὸν
ποὺ δὲ μπορούσε ν' ἀφήσῃ συγκίνη-
σιν καὶ κοπέλλα, ποὺ δὲν εἶχε κλεισθεῖ
ἀκόμη δὲ εἰκοσι χρόνια τῆς - ἔσται
κι' ἂν ἡ κοπέλλα αὕτη φανερῇ πρὶν
πισσα, ὅπως ἡ Ἀλεξάνδρα.

Ὁ Γκιουλιέρμο Γκατσόνι, ἄλωστο
δὲν ἴπταν ἐνός τυχαῖος ἀπληθύνει
πὺθ ὁ σκανδαλισμὸς τῶν λαοκρασιμῶν
μὲ τὴν ἀθέλια συμπεριφορά του. Χά
ρῖς νὰ ἐχῇ τίλους εὐγενέας, ἀνήμε
ρὸς, οὐ μὴν ἀπὸ τῆς πλουσιώτερης
οἰκογενείας τῆς χώρας του καὶ ὁ θεῶ
ς του πὺθ δὲν ἔχει παῖδιὰ καὶ ὁ
ριστὸς ἀπὸ τῶρα τὸν Γκιουλιέρμο πνε
μὸ κληρονόμος του— θεωρεῖται ὁ «θε
σιλίας τῶν μεταλλικῶν νερῶν τῆς Ἰ
ταλίας», γιὰτὶ ἔχει σπὴν ἰδιοκτησί
αυτῶν τῶν περιφημότερων λαοκρατικῶν π
γῶν.

Πριν από λίγον καιρό, ο θεός του Γκουζέππε διπλάσασε την καλοσuaία περιουσία του, κατασκευάζοντας μια αποτελεσματικώτατη ρακέτα για τον βήχα, που πουλήθηκε σε τεράστιες ποσότητες κατά τη περίοδο της δαισιτικής γρίπης.

Το συμπέρασμα είναι πως, αν όπως φασιον τελικά να ζήση στο πλευρό του νεαρού 'Ιταλού, η 'Αλεξάνδρα χι μόνο δε θα νιώση από της λείψανό του παρκαμίου, μα και θα έχει ανέσεις πολύ μεγαλύτερες από εκείνες, που

χη τῶν Πικταίων, ὁ βασιλεὺς τῆς Σπάρτης Πασανίας ὠνόμασθηκε ἐπίσημα «Ἑλλάνων ἀρχηγός» (ἀρχηγὸς τῶν Ἑλλήνων), δηλαδὴ ἀρχηγὸς τῶν Πελοποννησίων, Νησιωτῶν καὶ τῶν κατοίκων τῆς Στερεᾶς, ποὺ πήραν μέρος στὴν κρίσιμη ἐκείνη μάχη.

Ἀπὸ ποῦ οὖν ὁμοῦ ξεκίνησαν τὰ διάφορα φύλα, ποῦ μὲ τὴν πάροδο τῶν αἰώνων ἀπομοιώθηκαν κάτω ἀπὸ τὸν γαλανὸν οὐρανὸν τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀπέτελεσαν τὴν ἐνοποιημένην φυλὴν, ἣ ὅποια ἐπὶ τέσσερες περίπου, χιλιάδες χρόνια εἶναι ριζωμένη σ' αὐτὸν τὸν τόπο;

Οι αρχαιολογικές έρευνες και οι μελέτες των ειδώντων επιστημόνων αποδεικνύουν ότι τα φύλα αυτά προήλθαν ως επί το πλείστον από τον Βορρά. Αρισμένους χρόνους, κατά τις οποίες οι λαοί που εισέδυσαν στην Ελλάδα κατά τους προϊστορικούς χρόνους, προέρχονταν από την Κεντρική Ασία, απειχόχρησαν έντελέφω δάσασιμε. Για πολλούς λόγους, αλλά κυρίως επειδή όλες οι φυλές που κατοικούσαν εκείνη την εποχή στην περιοχή αυτή της Ασίας και κυρίως η κυριόχρηστος φυλή των Χιτιτών ή Χετταίων, ήταν μελαγχρόνεις, ενώ οι Έλληνες της προομνηρικής εποχής και κατόπιν εξακρινόνταν για το ξανθό του χρώμα. Ξανθοί, άλλως τε, θέλει ο μύθος και τους θεούς του Ολύμπου. Ήβησε να περάσουν πολλοί αιώνες για να προσροσστή το ξανθό από αυτό χρώμα στις κλιματολογικές συνθήκες του τόπου.

Σχετικά είναι όξια προσήκηση και για θεωρία, η οποία αφορά τον Ζούθο, τον ένα από τους τρεις γιους του Έλληνος. Κατά τη θεωρία, λοιπόν, αυτή, Ζούθος είναι ο δωρικός τύπος και προφορά της λέξεως εἰς ἄνδρα. Προφανώς είναι ἐπιθετό του Ἀπόλλωνος, ο οποίος ἐθεωρεῖτο πατέρας του Ἴωνος - όχι ο Ζούθος. Κατά τὸν ιστορικό ἐρευνήτη, ο οποίος υποστηρίζει την ἀξιοπρόσεκτη αὐτή θεωρία, δὲν είναι ἀπίθανο τὸ ὄνομα Ζούθος (εἰς ἄνδρα) δὲν εἶναι ἱστορική βάση και νὰ συμβολίζει τὴ μακροχρόνιαν ἀνέναντί του εἰς ἄνδρα γένουσι τὸν ἑλάντο που μετανάστευσε στὴν Ἑλλάδα καὶ ὁμιλοῦργησε λέξε.

«Εκείνο πάντως που τείνει να αποδειχτεί, ή επιστημονική έρευνα είναι ότι οι πρώτοι κάτοικοι της Ελλάδας προέρχονται από το φυλετικό ρεύμα των Αρίων, το οποίο, σύμφωνα με μια παλιά θεωρία ξεκίνησε από το δροπέδιο Παλιό ή Επταστόλη στην Εγγύση τότε Ευρώπη, από την οποία ένας κλάδος, στην Εγγύση τότε νότον, έφτασε ως την Ελλάδα. Σπουδαία μαρτυρία αυτού είναι η συγγένεια της ελληνικής γλώσσας με τις άσπιες.

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

7 Απο' τον ποδο
6την αλυσια

Πῶς ρίζωσε τὸ "Ἔθνος μας στὴ Χερ-
σόνησο πὺν ὠνομάσθηκε Ἑλλάς καὶ
πῶς μεγαλόρυνσε

Ἀπὸ τὸν Ἕλληνα γεννήθηκαν ὁ Δάριος, ὁ
Σούθος κ' ὁ Αἰόλος, ὁ ὅποιος καὶ κληρονό-
μησεν τὴν Θεσσαλία, τὴν Αἰτωλία, τὴν περὶ
τὴν Κορινθίου Κόλπου καὶ τὴν Πελοπόν-
νησο. Ὁ Σούθος ἀπέκτησε δύο παῖδας, τὸν
Ἰάωνα καὶ τὸν Ἀχαιο. Ἐστὶ λοιπὸν ἔχουμε
τὴ διακοσμήσει τὸν πρῶτον ἑλληνικὸν φύλον,
τοὺς Ἀχαιοὺς, τοὺς Ἰάωνας, τοὺς Δωριεῖς καὶ
τοὺς Αἰολεῖς.

Ἡ τελική κάθοδος ἀπο τῆς ὕψους
τῆς μυθολογίας στὴν πραγματικότητα, πραγμα-
τοποίησης κατὰ τὴ Γεωμετρικὴ περίοδο (1100
π. Χ.) ὅταν ἡ χώρα ἀνομήσθηκε δριυστικά (Ἐλ-
λάς. Παρά ταῦτα μπορεῖ νὰ λεχθῇ ὅτι ἡ ἐπι-
σημ καθιέρωσι τοῦ ὀνόματος — καθὼς καὶ τὸν
κατοίκων τῆς χώρας ὡς Ἑλλήνων — ἔγινε
στὶς πρῶτες Ὀλυμπιάδες (776 π. Χ.).

ΣΤΟΥΣ ΜΗΤΡΙΚΟΥΣ ΠΟΛΕΜΟΥΣ ΚΑΙ ΠΟΛΕΜΟΝ ΤΗ

ΣΤΟΝ έρωτα, οι ανορες έχουν όλα τα ατού με το μέρος τους. "Όλα τα ατού για να πετύχουν, αν ξέρουν ν' αρέσουν στις γυναίκες. "Όλα τα ατού για να βρουν την εύτυχία, αν ξέρουν να διαλέγουν άνοια σε σπαρτιατική, για να φτάσουν στην έπιτυχία και κάποια ψυχολογική διαίσθηση για να φτάσουν στην εύτυχία.

ΣΤΟΝ έρωτα, οι άνορες έχουν όλα τα άποτά με τό μέρος τους. "Όλα τα άποτά για να πετύχουν, άν έξουν ν' άρέσουν στίς γυναίκες. "Όλα τα άποτά για να βρούν την εύτυχία, άν έξουν να διαλέξουν ά- νάμεσα σ' αυτές. Δέν τους χρειάζεται παρά κά- ποία στρατηγική, για να φτάσουν στην εύτυ- χία και κάποια ψυχολογική διαίσθηση για να φτάσουν στην εύτυχία.

Τὸ μόνο ποὺ λείπει ἀπὸ τοὺς ἄνδρες εἶναι ἡ γοητεία. Πρέπει, λοιπόν, νὰ μάθουν τὴν τέχνη τῆς γοητείας, ὅπως ὁ δικηγόρος μαθαίνει τὴν τέχνη τῆς ὁμιλίας ἢ ὁ χριστιανὸς τὰ μυστήρια τῆς τοιχοποιίας. Στὴ γενναίκα, ἀντίθετα, ἡ γοητεία εἶναι ἡμυθία. Ἡ φύσις τοῦ τῆν χάριτος βασί, εἶναι ἐκδοκ. Ξεκινῶντας ἀπ' αὐτὴ φονται οἱ ρόλοι τῶν δύο φύλων. Ὁ ἄνδρας, ποῦ ἡ φύσις δὲν τὸν ἔδωκε πῶς διαγρῶν ἀντακουστὰ μὲ τὴ θέλησι τῆς γοητείας, τὴν δὲ μάτια του πηγαίνον σὲ μιὰ γοητεία, τὸ ἐλέμημα του τῆς λέει καθαρὰ: «ἄρα, νὰ σὲ κατακτῶ, γιατί μ' ἀρέσεις». Ἡ γυναίκα, ἀντίθετα, ἔχει πῶς εἶναι γοητευτική, περιμένει νὰ κατακτεθῇ μὲ τὰ μάτια τῶν ἀνδρῶν τὴν ἐπιβρασὶα τῆς γοητείας. Ὁ ἄνδρας, μ' ἀπλούστερα κτηνητὴ θέλησι του, Ἡ γυναικα, ἀντίθετα, σπῆσι όλες τῆς ἐλπίδες τῆς χάριτος νὰ κατακτητῇ τὴν κοιλίη τῆς τοῦ, ποῦ δὲν εἶναι παρὸ ἐνα ἀδούρομα ἀπὸ εὐνοϊκῆς συμπερι-

Οι δυο ρόλοι δε μοιάζουν μεταξύ τους. Και πρέπει να παραθετούμε πως η φύσις έχει κάποια άδυναμία για το καλοήγητο λοχού φέλι. 'Αλλά να ή αξίλλεις πτέρνα του κατακτητή. Οι άντρες δεν άρνούται στην κατακτητή τους. Βασανίζουν, τρώνε, ταναίαν, το μυαλό τους άδία-ποια, για να μαρτυρούν το μυαλό τους άδία-ποια τρόπο οι γυναίκες αισθάνονται να έρωτα. Και πολλές φορές, ενώ κρατούν την εδύχια τους χέρια τους γίνονται δυστυχισμένοι, γιατί μως δεν έχουν παρόμοια άδύχια. Οι γυναίκες, ά-άντρες. 'Πολλές ά-αυτές άδύχια για τους να ήταν άντρες για να μπορούσαν, θάβειαν. 'Ο παθητικός ρόλος τους τις έκνευριέει. 'Εχουν την πεποίθησι πως οι μόνι, που έρωτα είναι οι άντρες κι ότι αυτές στέκονται κοντά τους άν-θρώπους κομπάρσοι.

"Όλα τὰ ἀποῦ τῆς γυναῖκος βρίσκονται στὴν ὁμορφιά της. Αὐτὴ τραβάει σὰν μαγνήτης τοὺς ἄνδρες. Ἀλλὰ κι' ἡ ὁμορφιά εἶναι ζήτημα τύχης. Ἡ κληρονομικότης παίζει ἐδῶ πρωτεύον.

Οι νόμοι του παιγνιδιού

τα ρόλο. Μιά νέα γεννιέται δημοφι, γιατί η καλή της τύχη την έκανε να τραβήξει τον κα-
λό λαχνό να πάει στην δημοφία της μπτε
ρας της ή της προσηλαγιάς της ή ακόμη να
δημιουργήσει έναν δικό της τύπο συνδράμα-
τοποίησης δημοφια χαρακτηριστικά που βρίσκον-
ται εν σπέρματι μέσα στα χρωματώματα της.
γεννάς την υπέρτατα πάντοτε δημοφια
δημοφια υπέρτατα δεν γεννάς πάντοτε δημοφια
δημοφια. Και το αντίθετο επίσης μπορεί να γεννηθί από
θή. Μιά δημοφια κόρη μπορεί να γεννηθί από
υπέρτατα τέρας).

[illegible]

την πρώτη δεκάετη χρόνον, πού είναι απολιτισμένη.
 Μια νέα γενιά με νεατά και βροσία, δεν
 έχει να φοβηθή, όταν πρωτοβγαίνει στον κόσμο
 παρά το συνητισμένο των άλλων κοριτσιών της
 ηλικίας της. Δεκα πέντε χρόνια αργότερα, ό-
 μως, έχει μόνο η ομορφιά της βρισκείται σε κί-
 νηση, αλλά και ο άριστος των ανταγωνιστικών
 δυνάμει, αλλά και ο άριστος των ανταγωνιστικών
 της έχει εκποτισμένη ομορφιά μικρότερη ή
 φοβότατα όλες εκείνες που έχουν (αυτήν).
 Λίγα και περισσότερα πωλούνται μεγαλύτερη τον
 κίνηση και κάθε χρόνο πωλούνται μεγαλύτερη τον
 κίνηση και κάθε χρόνο πωλούνται μεγαλύτερη τον
 κίνηση και κάθε χρόνο πωλούνται μεγαλύτερη τον

Είναι ούτε όμορφοι, ούτε πλούσιοι, ούτε πολύ νέοι, ούτε πολύ έξυπνοι... Για να παίξουν το παιχνίδι τους στόν έρωτικό στίβο, τους άρκει πως είναι άντρες.

ῥώποτε δέκα γυναῖκες τὴς γοητεύει περισσότερ ἢ ἓναν ἄνδρα. Ὅτιον ἀπ' αὐτῆς ἀπατήσῃν με δὲχηται: «δὲν ἐστὶν... Τὸ βλέμμα του ἰσως... ἡ φωνή του...» Τὸ μαῖον του. Οἱ δύο ἄλλες θὰ μιλῇσιν με καμπύρα του... Ὅλοι οἱ ἄνδρες, ὅσους, εἶναι σὲ θέσι ν' ἀναλυσῇσιν τὴς προτιμήσεις τους πού δὲ φαντάστω πλοῦτο λεπτομερῶς. (Μὰ καὶ Κολακεύονται νὰ φανταστοῦν οἱ γυναῖκες, τὴς εἶναι θυμωρῆς. Ἀλλὰ δὲν ἐξέρουν γιὰ λεπτολογία κάνουν οἱ ἄνδρες τὴν ἀνάστη!

Ενας άντρας φράσει γιατί έχει «εξυγνικους φουσουλια» ή «επρόσκαρο ύφρα» ή «εξυγνικους τρόπος» ή ακόμη γιατί «δελχνει δυναμισμός». φράσει όχι για τα φυσικά πλεονεκτήματα που παρουσιάζει στο βλέμμα της γυναίκας, αλλά για τα ήθηκα προτερήματα που η φαντασία της την κάνει να βλέπει απ' αυτά.

Στα τελευταία χρόνια, ωστόσο, τα διάφο-
μερινές νέες να έχουν ωρισμένες απαντήσεις
στο ζήτημα της πλαστικής του αντρικού κορ-
μιού.

Αυτό δὲ μειώνει, ὅμως, τὰ ἀποῦ πού κάθε
άντρας ἔχει στὰ χέρια του. Ἡ νίκη ἀνήκει πάν-
τοτε σχεδόν σ' ἐκεῖνον πού κάνει τὴν ἐπίθεσι,
πού περνᾷ ἐπὶ ἑνὸς ὀχυροῦ. Παντοῦ πού δὲ
νὰ ἐμφανισθῇ ἡ προσπάθεια αὐτοῦ μὲ τὴ μορφὴ
γοπητευτικῆς γυναικας, πού δὲν περιμένει παρὰ
τὴν ἐπίθεσι γιὰ νὰ παραδοθῇ χωρὶς ὅρους κ'
ἐπιπορεύσεις.

Κυττάζετε τὸ φαλακρὸ κουφεραναγιέ, μὲ τὰ
φωλιά, τίς ζάρες στὸ μέτωπο καὶ τὴ θυρή
τοῦ πορτοφολίου... Ὁ ἄντρας τὸν βάζουν πρόμα-
κιο. Αυτό δὲ ἔλειπε! Κι' ὅμως, οἱ γυναῖκες
ἐπὶ αὐτὸν ἀντι-
τρέλλονται γι' αὐτόν.

«Να κάποιος στιγμή, μπορεί κι' ένας άντρας να ξεχάσει την ασχημια μιας γυναίκας. Μά θ' ας κι' αν είναι εξυπνη ή μορφωμένη δεν θά της την συγχωρήσει ποτέ!

Αυτοί είναι οι νόμοι του έρωτικού παιχνιδιού για τα δύο φύλα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Οι δύο όψεις της «προσωπικότητας».

